

Giới thiệu Mây Đen Gặp Trăng Sáng

Nét đẹp của cô gái trong truyện Mây Đen Gặp Trăng Sáng của tác giả Đinh Mặc giống như mặt trời nhỏ. Còn tôi là du khách nằm dưới ánh dương ấm áp đó. Vì được chiếu sáng, khi ngẩng đầu lên ánh mắt đã đỏ hoe. Và rồi một câu chuyện ngôn tình sùng lãng mạn bắt đầu từ đây...Mời bạn thưởng thức truyện online hay tiếp theo đến từ Đinh Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đàm Giảo (1)

Đến giờ, tôi vẫn còn nhớ rõ hình dáng của chiếc tàu ấy. Thân tàu màu trắng, rất mới rất sạch sẽ, tàu có ba tầng. Tầng một là khu vực công cộng, tầng hai, tầng ba là phòng dành cho khách. Bên trong rất xa hoa, thoải mái.

Con tàu tên là ‘Điện mỹ nhân’ xuất phát ngày 23/6/2016 từ thành phố Đại Lý tỉnh Vân Nam đến hồ sâu núi thẳm.

Đó là đoạn hành trình tôi hướng đến đã lâu. Cũng là chặng đường thay đổi vận mệnh đời tôi.

Tình mạng tôi với anh ấy gắn kết với nhau trên con thuyền ấy, sau đó suýt nữa tách ra.

Tôi tên Đàm Giảo là tác giả văn học trên mạng, bút danh là Thất Châu chuyên viết về những câu chuyện tình yêu mang màu sắc huyền nghi. Bắt tài có thể kiếm được một ít tiền, lại có ít danh tiếng, hơn nữa còn có nhiều thời gian rảnh rỗi.

Khi không viết sách, tôi thường thích đi đây đó, nhưng tôi thường đăng ký đi theo đoàn, chọn những chuyến đi an nhàn và tình tâm, đi chung với tôi là những người bạn tác giả thích đi bộ đi khắp nơi, thanh niên văn nghệ chân chính, vẫn còn cảm giác chênh lệch trong suy nghĩ.

Tôi nhớ hôm ấy ngày rất trong, trời xanh mây trắng, nước sông trong veo. Con tàu ‘Điện mỹ nhân’ xuất phát vào buổi sáng, từ từ lái vào Thanh Sơn ở giữa lòng sông, có thể vì tuyến đường mới khai phá, chưa được nổi tiếng nên du khách trên thuyền cũng ít.

Tôi ngồi ngây ở trong phòng cho tới trưa. Hoặc ngồi phịch trên giường lớn dài 2m xem tivi, hoặc vui trên ghế salon chơi trò chơi, hoặc nằm ở trên ban công hóng gió, thanh tịnh, tự do.

Tôi đã nhìn thấy anh ấy qua ban công.

Trưa hôm nay, nhà hàng dưới lầu một có tổ chức một bữa tiệc chào đón. Tôi chẳng hứng đi lắm. Một là vì trên sổ tay khách du lịch và những điều cần lưu ý đã viết rất rõ, tôi không nghĩ rằng mấy ngày sinh hoạt ngắn ngủi trên thuyền có thể kết bạn làm quen gì đó.

Vì thế tôi chỉ bung nửa ly rượu mơ, nhồi người ở trên lan can ban công phơi nắng và thưởng thức rượu.

Đúng lúc này, anh ấy đi ra từ căn phòng cách vách. Tôi dùng tay che mắt mình lại nhìn anh từ hướng ngược sán, anh ấy cũng im lặng nhìn tôi.

Anh mặc áo sơ mi trắng, quần thường màu cà phê đậm, tóc trắng, giày đen. Nghe nói phần lớn những người đàn ông mang tóc trắng, nội tâm đều rất kiêu ngạo, khó chịu. Anh ấy để đầu đinh, đường nét gương mặt rõ ràng, xương gò má hơi cao, vì thế đường viền khuôn mặt lộ ra vẻ cường tráng. Nhưng ngũ quan lại rất đẹp, rất đẹp trai.

Tôi vô thức ngồi thẳng eo, không còn nhồi người như bùn lên lan can nữa, đồng thời đổi dùng ba ngón tay cầm ly để cao một cách lịch sự hơn.

Tôi biết anh ấy đang quan sát tôi. Nghe nói mặt mũi của tôi rất có tính lừa gạt đấy, thuộc kiểu xinh đẹp, dễ thương, ngọt ngào.

Bạn thân tôi từng nói tôi có ‘thân hình loli, trái tim ngự tử’, mặc dù tôi vừa mới hai mươi ba tuổi, chưa từng chính thức yêu thương, cũng từng xem mắt một lần nhưng cũng qua loa thất bại, không nhắc đến cũng được.

Sau đó anh mỉm cười nói: “Chào cô.”

Tôi nói: “Chào anh.”

Anh hỏi: “Sao cô không tham gia tiệc chào đón?”

Tôi lắc lắc ly rượu trên tay vịn lan can: “Tôi cảm thấy tiệc rượu như thế rất nhàm chán.”

Anh thoáng nở nụ cười nói: “Đáng tiếc tôi còn ôm tâm trạng gặp may, vào đó ngay người khoảng mười phút, cuối cùng vẫn chào thua đi ra.”

Tôi không kiềm được bật cười. Người này, thật thú vị.

Ánh mắt anh trượt xuống ly rượu trên tay tôi, phì cười hỏi: “Uống rượu một mình sao?”

Tôi lắc lắc ly rượu trong tay: “Rượu mơ, khoảng mười độ đấy.”

Giữa chúng tôi cách một lan can chưa đến hai mét, tôi hỏi: “Anh có muốn thử không?”

Anh ấy liếc nhìn tôi. Ánh mắt anh ấy rất hấp dẫn, rất đen, sự thâm trầm của người đàn ông, nhưng dường như cũng có nét hồn nhiên của trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đàm Giảo (2+3)

Anh đi lấy cái ly đến, tôi duỗi tay qua tay vịn, cầm chai rượu rót cho anh. Anh cúi đầu nhìn. Không biết anh đang nhìn rượu hay đang nhìn thứ gì khác, tôi chú ý trên ngón tay anh có mấy vết chai, trên cổ tay còn dính vết mực in chưa khô. Tôi bỗng cảm thấy người đàn ông như vậy thật đáng yêu.

Anh nhấp ngụm rượu, chân mày khẽ khẽ giãn ra.

Tôi nói: “Uống được không?”

Anh nói: “Uống rất ngon.”

Tôi hơi vui vẻ nói: “Rượu do đích thân mẹ tôi cất đấy, cung cấp độc nhất vô nhị, không có chi nhánh nào khác đâu.”

Trong mắt anh hiện lên vẻ hòa nhã, nói: “Thảo nào, cảm ơn nhé.”

Tôi cảm thấy anh là người đàn ông khiến người khác cảm thấy thoải mái. Anh nhanh chóng uống xong nửa ly, tôi cũng rót cho anh và cho mình thêm nửa ly, hai chúng tôi cứ như vậy tựa trên lan can, từ từ uống rượu. Phía chân trời có nhiều vầng mây kéo đến, giấu mặt trời đi, trời bắt đầu âm u, nhưng gió vẫn thổi hiu hiu.

Anh hỏi: “Cô đi chung với bạn?”

Tôi đáp: “Không, chỉ mình tôi.”

Anh lộ ra vẻ kinh ngạc, có lẽ ít khi nhìn thấy con gái đi du lịch một mình.

Sau đó anh ấy uống cạn rượu trong ly, lại dùng ngón tay vuốt ve cái ly, ánh mắt nhìn mặt nước trước mặt: “Cô đi một mình, nên đi ăn bữa tối đi. Nếu cô không ngại, chúng ta có thể ngồi một bàn? Có thể tiếp tục trò chuyện.”

Trái tim trong ngực như được chạm nhẹ một cái.

Không phải chưa từng được đàn ông đến bắt chuyện, nhưng những người đó đều thuộc dạng không đứng đắn. Mặc dù tôi chỉ mới nói chuyện với anh ấy nửa giờ.

Tôi cũng nhìn mặt nước, nói: “Được thôi.”

Anh nở nụ cười. Quả thật, đáng vẻ khi anh cúi đầu cười rất rung động lòng người, tựa như gió mát thổi qua rừng trúc xanh biếc, cao ngất, trong suốt. Mà tôi cảm thấy mặt mình hơi nóng lên, đành phải quay đầu giả vờ ngắm cảnh. Giả vờ trong trường hợp này thể hiện người phụ nữ đó rất trưởng thành và bình tĩnh.

Nhưng tôi nhìn thấy ánh sáng nhạt trong mắt anh ấy. Điều này khiến tôi cảm thấy anh không phải kiểu đàn ông thường đến bắt chuyện với phụ nữ, trực giác nói cho tôi biết thế.

“Năm giờ rồi, gặp nhau ở cửa nhà hàng nhé?” Anh nói.

Tôi cảm thấy lòng mình hơi run rẩy, tôi đáp: “Được.”

“Còn chưa biết tên của cô.”

Tôi nhìn vào mắt anh: “Gặp rồi sẽ nói cho anh biết.”

**

Tôi đứng trước gương chọn lựa cả buổi, mới chọn thay chiếc váy liền thân màu vàng nhạt. Tôi không ngừng nhớ đến từng chi tiết ở chung giữa chúng tôi, mỗi một câu anh ấy nói. Thậm chí không tìm được trong đầu âm thầm diễn tập những lời tôi sẽ nói với anh ấy, khi gặp anh lúc chạng vạng.

Tôi tên là Đàm Giao, chữ Đàm bên cạnh chữ Ngôn, và chữ Giao trong trắng sáng.

Anh đang làm gì vậy? Đừng nói, xem tôi đoán có đúng không nhé?

Mà tôi, là tác giả trên mạng. Anh có từng nghe nói về nghề này không? Nhưng chúng ta vẫn chưa thân nên tôi không nói cho anh biết bút danh của tôi đâu.

**

Đây là lần đầu tiên, tôi có cảm giác như thế với một người đàn ông.

Chờ đợi khiến thời gian trên tàu bỗng nhiên chậm lại, lại không trò chuyện với ai, nên tôi quyết định đi dạo chung quanh một lát.

Trời vẫn chưa tối nhưng cảnh sắc hai bên bờ sông vẫn đẹp như tranh vẽ. Trên hành lang, thi thoảng có khách ngừng lại chụp ảnh, nhân viên phục vụ ăn mặc tinh tế đến gần đầu mỉm cười với tôi. Bước chân của tôi rất nhẹ nhàng, tôi đứng trên boong thuyền chụp vài tấm ảnh phong cảnh xong, thì bước vào nhà hàng sáng ngời.

Tiệc rượu chào đón đã kết thúc từ sớm, chỉ còn một vài vị khách ở lại đây, tùm năm tùm ba nói chuyện, chụp ảnh. Tôi tìm một góc hẻo lánh ngồi xuống.

Khi nhàm chán, tôi rất thích quan sát những người mình gặp, có lẽ là thói quen của người sáng tác. Ví dụ như trước mặt tôi có một cặp nam nữ trẻ tuổi, họ là cặp vợ chồng mới cưới, bởi vì mười ngón tay họ đan vào nhau, trên ngón áp út đeo nhẫn kim cương giống nhau.

Dù tôi không nhìn thấy mặt của họ, nhưng tôi có thể kết luận trong mối quan hệ đó, người đàn ông chiếm thế chủ đạo, bởi vì bắt luận là nụ cười nhạt tự nhiên của người đàn ông, hay ánh mắt ý lại của người phụ nữ, bấy nhiêu thôi cũng nói lên hình thức quan hệ của bọn họ.

**

Ở xa xa phía trước, là mấy đồng nghiệp cùng công ty, bầu không khí giữa bọn họ rất hòa hợp, nhưng chưa thân thiết đến mức gọi là ‘bạn tốt’. Bên phải bọn họ là hai mẹ con, người giàu có, tính cách rất hay ngại ngùng. Còn người phụ nữ ngồi ở góc trong cùng, hẳn là con gái của cán bộ lãnh đạo trong công ty nào đó, có người đàn ông đang đứng cách cô không xa, anh ta rất lịch sự nhưng ánh mắt rất u ám.

Anh ta đi qua ngoài cửa sổ.

Trong lòng tôi giật mình, sau đó nhìn thấy cô gái bên cạnh anh, hai tay cô gái ôm lấy tay anh, thân thể hai người rất gần nhau. Mặt anh nhìn ra ngoài, nên tôi không thấy sắc mặt anh, nhưng có thể thấy khuôn mặt của cô gái đó, cô gái đó lớn lên rất xinh đẹp, trong mắt hiện lên nước mắt, ủy khuất nhìn anh ta.

Lòng tôi trầm xuống, mơ hồ cảm thấy tức giận. Tôi không chút do dự đứng dậy theo sau, tôi muốn nhìn thấy kết quả cuối cùng. Nếu như đây là bạn gái của anh ta, vậy anh ta chính là tên đàn ông cận kề, rõ ràng anh ta đã uống rượu mơ của tôi!

Trong hành lang vắng người, tôi đi nhanh đến cuối, cách nhà hàng rất xa, quả nhiên nghe thấy giọng anh ta ở khúc quanh. Giọng nói lạnh như băng, rất trầm thấp: “Em nói đi, em thì thành như vậy, em xứng đáng với ai?”

Tôi dừng bước, do dự một chút, thoáng thò đầu ra, nhìn thấy tình cảnh quyết liệt ở khúc quanh.

Cô gái bị anh ta ép ở giữa, anh ta chống hai tay lên tường. Cô ấy cúi đầu, đầu cúi thấp sắp chạm đất rồi, không ngừng lau nước mắt, mà sắc mặt anh ta âm trầm, trán nổi gân xanh, cùng người vừa nãy tựa như hai người khác nhau. Trong tay anh đang cầm quyển sách, sắp bị anh ta bóp nát rồi.

Anh nói: “Em nói, em chưa từng đi du lịch, anh dẫn em đi, tiền này đâu phải từ trên trời rơi xuống, là anh đã thức suốt đêm giúp thầy hướng dẫn làm hạng mục giành được, mới được chia hoa hồng. Em có thể hiểu chuyện một chút không? Em thì cấp bốn mấy lần rồi vẫn chưa qua?”

Cả ngày chỉ biết ăn chơi, vui đùa, thành tích tệ hại thì tương lai sao em tìm được việc làm? Dựa vào anh nuôi em? Có phải em nghĩ như vậy không? Tại sao em không nói gì? Nhìn vào mắt anh, đừng cứ cúi đầu như thế? Sao em không dám nhìn vào mắt anh?”

Lời mắng này có vẻ hơi tàn nhẫn rồi.

Tôi đột nhiên không nhận ra anh. Trên thực tế tôi đâu quen anh, cho dù cô bé đó có quan hệ với anh như thế nào, thì tôi đã mất cảm giác hứng thú với anh ta rồi.

Hai tay đột nhiên cảm thấy trống trơn.

Tôi xoay người muốn đi, nhưng anh ta lại mắng tiếp: “Cho dù thành tích không tốt, có nhiều thời gian không tham gia các hoạt động xã hội để nâng cao năng lực tổng hợp, đọc thêm nhiều sách hữu ích thì thêm nhiều cái bằng chứng nhận, em không biết xã hội bây giờ cạnh tranh rất nhiều sao? Cả ngày đọc mấy thứ sách này, nói chuyện yêu đương, bịa đặt lung tung, thứ rác rưởi này có thể giúp gì cho em?”

Anh ta ném sách xuống đất.

Ban đầu tôi cũng định bỏ qua cho anh ta. Chẳng muốn so đo anh ta có bắt cá hai tay hay không, cũng không đến cuộc hẹn với anh ta. Nhưng khi tôi liếc nhìn thấy một góc bìa của cuốn sách.

Cảm giác của tôi như bị người ta dùng dây điện châm vào cái ót vậy, mặc dù dòng điện yếu ớt nhưng cả đầu lập tức gửi điện thông báo.

Ngoài bìa in rất rõ ràng – Tác giả: Thất Châu.

Đó là sách tôi viết.

Tôi chậm rãi ngẩng đầu lên, anh cũng nhận thấy bên cạnh có người, quay đầu nhìn thấy tôi, hơi sững sờ, nét hung ác nham hiểm dọa người trong mắt vẫn còn chưa vơi bớt.

Tôi rướn môi lên, hừ lạnh. Có một câu nói rất hay về khởi đầu của tình bạn là: Cái gì của mình thì nên biểu hiện đúng lúc đúng chỗ, nhưng cứ hèn hạ nín kéo chỉ nhận lấy sự chán ghét của người khác.

Tiếp đó, trước nét mặt sùng sốt của anh ta, tôi sai bước đi thẳng.

Đây chính là lần đầu tiên tôi với anh gặp nhau. Tôi tưởng anh ấy là một người đàn ông thông minh, cho rằng mình có số đào hoa nhất được báo bố rồi. Nào ngờ anh ta là tên cặn bã, còn tự cho là đúng mà chà đạp lên sách của tôi.

Trở lại phòng, tôi suýt ngã ở cửa, loại đàn ông đào hoa thôi nát như anh ta, sau này có gặp lại, lão nương cũng không thèm.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ô Ngộ

Tôi vốn không muốn đến chuyến du lịch này. Hạng mục tôi làm giúp thầy hướng dẫn đang trong giai đoạn gấp rút. Nhưng mẹ nói, mấy năm qua, tôi đã rất mệt mỏi rồi, nên muốn tôi ra ngoài du lịch cho khuấy khuấy. Mẹ còn thăm dò tôi nói từ lần trước tôi mắng con bé Ô Diệu, thì con bé lúc nào cũng ỉu xiu, không đi chơi với bạn bè, học hành cũng ngày càng kém.

Điều này khiến tôi rất buồn bực, tôi nói với mẹ: “Mẹ, có chuyện gì mẹ cứ việc nói thẳng, giữa mẹ con chúng ta nói chuyện đâu cần đắn đo nhiều như thế ạ?”

Lúc đó, trong điện thoại mẹ thoáng ngừng một lúc, nói: “Ừ, mẹ sai rồi. Mẹ cảm thấy mấy năm qua, toàn bộ trong nhà đều dựa vào con, con học đại học còn phải đi làm thêm để kiếm tiền trang trải học phí cho Ô Diệu và phí sinh hoạt trong gia đình. . .Mẹ thương con, cũng hy vọng có thể giảm hòa cho hai đứa, con bé rất muốn được ra ngoài du lịch. . .”

Kế hoạch công việc của cuộc sống của tôi bận đến nỗi ngay cả cây kim cũng không xuyên được. Nhưng vì không muốn mẹ buồn rầu, tôi đành nhường bước. Mấy ngày sau, tôi đều tìm được đoàn du lịch này, đăng ký cho mình với Ô Diệu.

Khi tôi gọi điện báo cho Ô Diệu, con bé còn hơi sợ tôi, nhưng nghe tôi nói dẫn em ấy đến Vân Nam du lịch, cả người em ấy mừng như điên, cười hi hi nói: “Cảm ơn anh! Anh muôn năm!”

Tôi cúp điện thoại, trong lòng cảm thấy vui mừng. Trong đầu tôi hiện lên một suy nghĩ. Mấy năm nay, tôi một mình ở bên ngoài học tập, phần đầu, ở gần thì ít mà ở xa thì nhiều. Tôi càng ngày càng nghiêm khắc với em ấy, khiến em ấy ngày bé rất thân thiết với tôi, bây giờ thì càng sợ tôi hơn.

Nhưng suy nghĩ này chỉ thoáng hiện lên mà thôi, sau khi cúp điện thoại, tôi vui đầu làm hạng mục. Chỉ chờ đến ngày xuất phát.

Nào ngờ, từ khi bước lên chiếc thuyền ấy, vận mệnh của tôi cũng bắt đầu sụp đổ. Ngay cả tính mạng của mẹ với em gái tôi, từ đó trở đi, đã được định sẵn.

**

Ngày đầu tiên lên thuyền, tất cả mọi người đều tham gia tiệc rượu chào đón, còn tôi ở trong phòng tăng ca.

Không ngờ, lúc này, đứng phải một cô gái.

Mới đầu, tôi vẫn miệt mài với đồng số liệu của mình, nhưng thanh âm ấy cứ văng vẳng bên tai, quấy rầy tôi. Sau đó tôi cẩn thận nghe lại mới phát hiện có người đang dùng vật gì đó bằng thủy tinh, nhẹ nhàng chạm vào lan can, tiếng động ấy rất nhỏ. Tôi đặt bút xuống, tò mò đi ra ngoài, thế là tôi gặp được cô

ấy.

Tôi nhìn thấy đầu tiên, chính là cặp mắt xinh đẹp ấy, lông mày đen sẫm, hơi có vẻ biếng nhác của phụ nữ, nhưng vẫn có nét hồn nhiên, trong trẻo của cô gái. Thứ phát ra thanh âm đó chính là ly rượu trong tay cô.

Tôi cảm thấy lòng mình hơi rung động. Đó là cảm giác nói không nên lời, tựa như ánh mặt trời chiếu vào làn da chúng tôi, ấm áp đầy nhưng đồng thời cũng khiến người ta bị mê hoặc.

Chúng tôi trò chuyện một lát, nhưng bất ngờ là có rất nhiều chủ đề. Cô ấy rất hào phóng và không thiếu cảm giác hài hước, rất biết hưởng thụ cuộc sống. Trong cuộc sống của tôi chưa từng gặp người phụ nữ như thế, khoa kỹ thuật tôi đang học, vền vẹn có mấy nữ sinh nhưng không ai xinh đẹp và thú vị như cô.

Nửa năm tới tôi sẽ tốt nghiệp thạc sĩ, sắp có công việc tốt trong tương lai. Tôi cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

Tôi hẹn cô ấy cùng nhau ăn cơm. Mặt cô ấy đỏ lên, cô ấy đồng ý. Vì thế tôi đoán cô ấy không phải là kiểu lão luyện trong tình trường, điều này càng khiến tôi hài lòng.

**

Chương 5:

Tâm trạng tốt của tôi chỉ duy trì được đến khi kiểm tra thành tích cấp bốn của Ô Diệu, nhìn bảng điểm thê thảm trước mặt, tôi bắt đầu tức giận. Tôi xông thẳng vào phòng con bé, thấy nó đang làm ô trong chăn, nét mặt vui vẻ đọc quyển sách có bìa ngoài rực rỡ.

Nhìn thấy tôi vào nó sợ hết hồn, theo bản năng muốn giấu sách xuống chăn, nhưng tôi đã giật lấy cuốn sách, nhìn thấy trang bìa, tôi chỉ muốn cười nhạt.

Một cái tên sách rất buồn nôn. Tác giả là: Thất Châu. Nhờ phúc của Ô Diệu tôi cũng biết người phụ nữ này. Có một lần, Ô Diệu còn giải thích với tôi rằng, nói “Thất Châu” là một ‘Đại thần’ rất nổi tiếng. Tôi nửa tin nửa ngờ, kết quả chỉ mới lật vài trang thôi, tôi đã không đọc nổi nữa, tất cả đều là tình yêu nam nữ, thậm chí còn sờ sờ, ôm ôm.

Nào ngờ Ô Diệu lại trốn ở trong phòng đọc sách của cô ta, con bé chỉ mới mười chín tuổi thôi, mỗi ngày đều bị loại sách này đầu độc, thảo nào chẳng còn tâm tư học hành.

Hoàn cảnh gia đình chúng tôi như vậy, nếu không cố gắng học tập sẽ khó tìm được việc làm. Tôi lạnh mặt xoay người rời đi. Ô Diệu biết mình đã gây họa, nên vội vàng đuổi theo.

Tôi không ngờ, khi tôi mắng Ô Diệu đến phát khóc lại bị cô ấy bắt gặp. Tôi vừa quay đầu lại, nhìn thấy cô ấy, trong lòng tôi cảm thấy hơi hối hận, tôi không muốn người ngoài nhìn thấy mâu thuẫn trong nhà tôi, cũng không muốn để cô ấy nhìn thấy.

Tôi không còn lời nào để nói. Ánh mắt cô ấy trở nên rất kì lạ, cô ấy nhìn sách trên mặt đất rồi nhìn trừng mắt nhìn tôi, lộ ra nét mặt khó coi rồi rời đi.

Tôi không biết sao cô ấy lại tức giận như vậy? Hay cô ấy hiểu lắm quan hệ giữa tôi với Ô Diệu?

Trở về phòng, Ô Diệu bắt đầu ngưng khóc rồi ngồi vào bàn đang hoang, ôn luyện từ vựng cấp bốn còn khéo léo rót cho tôi cốc nước. Tôi biết con bé muốn nịnh nọt, tôi cũng đâu ngờ, nên mở miệng nói: “Chẳng phải em muốn đến quán bar trên thuyền chơi sao? Buổi tối ăn cơm xong, anh sẽ dẫn em đi.”

“Dạ, cảm ơn anh.” Em ấy thấp giọng nói.

Tôi đột nhiên cảm thấy vừa hơi bức mình, vừa hơi mềm lòng, vì thế tôi im lặng rời khỏi phòng em ấy.

Nghĩ đến vẻ mặt cô ấy lúc đó, cô ấy còn thay một chiếc váy rất xinh đẹp, là vì cuộc hẹn với tôi sao? Tôi không thể tập trung vào công việc, nhìn thấy chiếc gạt tàn thuốc thủy tinh trên bàn, tôi không có hút thuốc, bên trong rất sạch sẽ, tôi cầm nó lên và đi ra ngoài ban công.

Tôi gõ từng nhịp, từng nhịp lên lan can sắt, thanh âm trong trẻo có nhịp điệu, tôi biết cô ấy nhất định nghe thấy. Quả nhiên cô ấy tức giận đùng đùng đi ra. Cô ấy hỏi tôi: “Anh gõ cái gì?”

Tôi nhìn bộ dạng tức giận của cô ấy, cảm thấy hơi buồn cười, nhưng lại chú ý hình như cô đã thay đồ rồi, cô mặc áo T-shirt kết hợp với quần đùi cùng đôi dép hình chữ X.

Rõ ràng cô ấy không định đến chỗ hẹn với tôi. Tôi nhìn cô ấy chằm chằm hỏi: “Sao lại thay váy rồi?”

Cô ấy hơi sững sờ, không ngờ câu tôi nói đầu tiên sẽ là câu này, nên trừng mắt nhìn tôi: “Mắc mớ gì đến anh?”

So với vẻ dịu dàng hiểu biết lúc trưa giống như hai người khác vậy, bây giờ còn cộng thêm vẻ sắc bén, khiến tôi còn đang mê man, lập tức tỉnh táo lại.

Tôi nói: “Cô có hiểu lắm gì không? Ban nãy không phải của tôi...’

Lúc này cô ấy lại liếc mắt nhìn tôi, đó là ánh mắt có tính toán, dường như cô ấy hiểu tôi muốn giải thích thứ gì đó, nhưng lại cố ý không cho tôi cơ hội giải

thích. Sau đó cô ấy nói bằng giọng trôi chảy: “Đầu ngón tay có vết chai, từ vị trí cho thấy thường hay cầm bút. Trên tay còn dính vết mực và một số công thức, con số, giống những người đàn ông trong ngành kỹ thuật điện hình. Đến đây du lịch vẫn không quên tăng ca, chứng tỏ không phải người bình thường.”

Tôi hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Cô ấy đang quan sát, suy luận về tôi sao?

Mặt trời ngã về tây, sắp đến giờ hẹn của tôi với cô ấy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Ô Ngộ (3)

Tôi cho là mình đã gặp được cô gái dễ thương, có giọng nói ngọt ngào, chỉ vậy thôi. Nào ngờ hiện tại, cô ấy tùy ý bộc lộ mặt sắc bén phía sau với tôi.

Cô ấy liếc nhìn tôi, như hơi do dự nhưng vẫn nói tiếp: “Nhân hiệu áo sơ mi của anh không tệ, quần cũng mới, giày cũ, hơn nữa thuộc nhãn hiệu rẻ tiền. Chứng minh gia cảnh nhà anh rất bình thường, trời sinh tính tiết kiệm. Nhưng vì gần đây giúp thầy hướng dẫn làm hạng mục mới kiếm được tiền đến đây du lịch. Nhưng mà...”

Cô ấy dừng một chút, nhìn thẳng vào mắt tôi: “Cô bạn gái kia của anh rất đẹp, nhưng lại ăn mặc đơn giản giống như anh, có thể thấy gia cảnh hai người tương xứng. Nhưng cả người cô ấy không có món đồ mới nào. Có người chỉ biết mua cho mình, không mua cho cô ấy. Á...”

Tôi giật mình, hoàn toàn bất ngờ vì cô ấy nói đến điểm này. Trong đầu tôi hiện lên dáng vẻ của Ô Diệu, tôi thừa nhận, mình không chú ý em ấy mặc cái gì, gần đây tôi dư được ít tiền, ngoại trừ chi trả một số tiền phí sinh hoạt bắt buộc, còn nhiều tôi đều gửi hết cho mẹ. Nhưng mẹ tôi trời sinh tính tiết kiệm, còn lăm bằm nói để dành tiền cho tôi cưới vợ, mà hoàn toàn không chú ý đến, mẹ với Ô Diệu chỉ mặc quần áo cũ giá rẻ nhất của mấy năm trước.

Tôi nói: “Cô nói đủ chưa?”

Cô ấy trừng mắt nhìn tôi, hình như phát hiện tôi hơi tức giận, thì cô ấy lùi về phía sau nửa bước, hơi nghiêng thân thể về phía cửa phòng nghỉ. Cuối cùng bày ra dáng vẻ có thể chạy trốn bất kì lúc nào. Cô ấy nói:

“Này anh, đừng nghĩ tôi muốn thăm dò việc riêng của anh, bà đây không có hứng thú. Tôi chỉ gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ thôi. Anh không ngờ chứ gì, một người xa lạ như tôi chỉ qua thăm ba câu đã có thể đoán được đại khái cuộc sống của anh. Giống như khi anh ném cuốn sách đó, anh có từng nghiêm túc đọc qua chưa? Sao anh biết đó không phải quyển sách đặc sắc rung động lòng người? Quyển sách ấy liên tục nằm trong top quán quân sách văn học thanh xuân bán chạy nhất trong tám tuần đấy. Anh nói nó là rác rưởi, bịa đặt lung tung. Tất cả đều do anh, người như anh, đều tự cho mình là đúng!”

Tôi sững sờ, vẫn chưa bắt kịp ý chuyển trong câu nói của cô. Cô ấy vừa quay người trở về phòng, vừa nói: “Do đó, nhìn một chút đã biết, anh vẫn chưa thật sự quan tâm bạn gái của mình, anh nhận định thứ cô ấy đọc là đồ bỏ đi, anh căn bản chưa đủ tôn trọng và hiểu cô ấy. Lời khuyên chân thành cho anh: Con người sống không nên quá xem trọng mục đích, quá ích kỷ. Cho dù tương lai anh có đạt nhiều thứ hơn thì cũng mất đi càng nhiều, thứ mất đi sẽ là thứ anh quý trọng sau cùng, đến chừng đó anh có hối hận cũng không kịp!”

Lòng tôi bỗng nhiên như bị kim đâm, tôi nhìn bóng lưng cô gái kiều ngạo trước mặt, tôi muốn giữ cô ấy lại, tôi muốn giải thích, nhưng rồi, chẳng muốn nữa!

“Em ấy không phải bạn gái tôi.” Tôi nghe giọng nói lạnh lùng của mình: “Là em ruột của tôi.”

Cô ấy dừng bước, hình như hơi lúng túng, nhưng vẫn vĩnh cửu nói: “Cũng như nhau.”

Ở đây bị cô ấy châm chọc một hồi, tôi trở lại phòng, ngồi ở ngoài ban công một lát. Một lát sau tôi cúi đầu nhìn đồng hồ, đã 5 giờ 20 phút rồi. Tôi đến phòng Ô Diệu, con bé vẫn đang làm đề cấp bốn, tôi sờ đầu con bé nói: “Đi ăn cơm thôi.”

Con bé lập tức bỏ bút xuống reo lên: “Em cũng đói.”

Tôi để Ô Diệu đi vào nhà hàng, còn tôi đứng ở cửa. Trời từ từ tối dần, cũng bắt đầu mưa, cơn mưa này đến rất nhanh, nện lên đỉnh tàu và boong tàu tiếng vòm tiếng lộp bộp. Trên đường đi qua đây, đứng chờ ở ngoài nhà hàng tôi mới chợt nhớ, ngay cả tên cô ấy tôi cũng không biết.

Sau này, tôi cũng không thể biết họ tên cô ấy nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đàm Giảo (1)

Tôi mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên ghế salon trong nhà.

Đầu óc của tôi hơi ngừng lại. Tiếng mưa rơi lộp bộp vẫn vang bên tai, thậm chí tôi còn cảm nhận được cảm giác rét lạnh trong đêm mưa. Nhưng mọi thứ xung quanh rất quen thuộc: Căn phòng, ghế sofa, cái tủ, như nhắc nhở tôi tôi đang ở đâu.

Tôi trở mình ngồi dậy, rót cho mình một ly nước ấm từ trong bình, uống một hớp, cơ thể mới dần dần cảm thấy chân thực.

Do đó, tôi vừa mới ngủ gật nằm mơ thấy chuyến du lịch mấy tuần trước sao? Hơn nữa giấc mơ còn rất chân thật, rõ ràng rành mạch như thế, mỗi một câu nói lúc ấy, từng cảm nhận, ký ức vẫn còn mới mẻ, đến nỗi tôi vẫn còn nhớ kỹ cảm giác tỉnh té khi chạm vào tấm rèm ngoài ban công trên tàu.

Tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ sáng, lòng tôi từ từ bình tĩnh lại. Tôi tựa trên ban công vừa phoi nắng vừa nghĩ: Không nên! Từ hôm đầu tiên lên thuyền, đối đầu gay gắt với người đàn ông đó, tôi vẫn chưa gặp lại anh. Sau khi chuyến du lịch kết thúc cũng không liên lạc. Anh ấy giống như đám mây, biến mất khỏi bầu trời của tôi, không còn thấy bóng dáng. Sao hôm nay tôi lại mơ thấy anh? Hình như còn khiến ấn tượng khắc sâu hơn.

Tôi trở lại phòng khách, bật máy tính lên, đem nghi hoặc này nói với bạn thân Tráng Ngư của tôi.

Tráng Ngư vốn là tên khai sinh của Chu Hiểu Ngư, là tác giả trên mạng, cô ấy cũng ở thành phố Đại Lý, nhưng nhỏ hơn tôi, còn đang học đại học. Tráng Ngư là tác giả nổi tiếng trên mạng chuyên viết truyện khoa học viễn tưởng kinh dị. Cô ấy với tôi được gọi là cầm sắt hài hòa, tâm đầu ý hợp. Chúng tôi chuyện gì cũng có thể nói với nhau.

Tôi nói: Ngư à, cậu nói xem sao tớ lại mơ thấy chiếc tàu đó, mơ thấy anh chàng đó vậy?

Tráng Ngư trả lời: Mơ thấy cái gì không quan trọng, quan trọng là mơ thấy đàn ông.

Tôi: ?

Tráng Ngư: Cậu khát khao rồi, suy nghĩ về tình yêu rồi, giấc mộng thiếu nữ rồi.

Tôi bình tĩnh trả lời: Haha, nói như cậu giống như không nói vậy.

Tráng Ngư: Chúng ta tổn thương lẫn nhau làm gì?

Tôi: Haha, chỉ tại không gian của mấy tác giả như chúng ta quá yếu ớt thôi!

Tôi hẹn Tráng Ngư ngày mai cùng nhau đi ăn cơm. Cô ấy logout làm bài tập, còn tôi vẫn như thường ngày lên mạng xem tin tức. Đây là một trong những cách tôi tích lũy tư liệu thực tế để sáng tác.

Tôi sống một mình trong căn hộ gần trung tâm chợ, tôi dùng hết tiền nhuận bút cuốn sách bán chạy năm ngoái để thanh toán tiền đặt cọc. Đây chính là cuộc sống hằng ngày của tôi, mỗi ngày ngủ cho đã rồi thức dậy, sau đó đi bộ xuống lầu kiểm đồ ăn, ban ngày ở nhà làm việc, đọc, kiểm tư liệu sáng tác. Gần tối hoặc chủ nhật sẽ hẹn bạn bè ra ngoài ăn cơm, dạo phố, thi thoảng cả ngày dứt khoát không ra khỏi cửa, một mình ở nhà luyện phim, chơi game. Còn đi du lịch giống như trên thuyền lần đó, để xem khi nào tôi tâm huyết dâng trào, lại đăng ký đoàn rồi lại xách túi ra khỏi cửa.

Cho nên, những người như chúng tôi, rất trống rỗng, khát khao ư? Cũng chưa chắc không có đạo lý.

Có bạn trên mạng đang bàn về con trai của nhà giàu nào đấy bị bắt trong lúc càn quét tệ nạn, tôi liếc mắt nhìn ảnh chụp của tên con trai nhà giàu đó, xấu quá, không có hứng thú

Một người khác nói hôm trước ở tiểu khu nào đấy vừa xảy ra một vụ án giết người, người chết là người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, trạng thái tử vong rất thảm thiết, hơn nữa còn có dấu hiệu bị xâm hại. Tôi nâng cao tinh thần, liếc mắt nhìn thấy tám ảnh chụp hơi mờ, hơi đáng sợ, trên thi thể chẳng chút vết thương, không biết do cái gì tạo thành.

Nhưng có bạn trên mạng phân tích, bức ảnh này được ghép đấy. Còn có người dọa rằng đây không phải là vụ đầu tiên mà là vụ án liên hoàn, tháng trước có người đàn ông ba mươi tuổi xuất hiện, dùng cách chết tương tự, thậm chí anh ta còn viết ra tên họ cùng với đơn vị mình đang làm việc. Nhưng có một người bạn trên mạng khác phản bác ngay lập tức: Tôi với XX là đồng nghiệp làm chung công ty, cái chết của anh ấy là do say rượu lái xe đấy...

Tin tức trên mạng chính là như vậy, thật thật giả giả. Có lẽ mỗi ngày tôi đều gặm nhấm những món ăn tinh thần này, nên vẫn chưa tìm được bạn trai.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đàm Giảo (2)

Không ngờ bài post như vậy cũng có người có thể bàn về chủ đề một người đàn ông khác.

Có mấy người phát biểu: “Bóng lưng anh cảnh sát trong tấm hình này thật là đẹp...”

“Đúng vậy, đúng vậy, chân thẳng, eo nhỏ, nhìn cái ót thôi đã biết là trai đẹp rồi.”

Tôi cũng nhìn bóng lưng cao ngất của anh chàng cảnh sát trong tấm hình, nghĩ thầm như vậy thôi thì có gì đẹp. Tôi đây suốt nửa đã thành với một anh chàng đẹp trai rồi đấy. Chỉ là về sau tôi không muốn tiếp nhận anh ta thôi.

Chuyện này nói ra rất dài dòng, lần xem mắt duy nhất trong đời tôi, đối tượng chính là đồng chí cảnh sát.

Vào tháng trước trước nữa, trước khi chuyến du lịch bắt đầu, bạn học của mẹ tôi đã giới thiệu anh chàng cảnh sát đó cho tôi quen. Lớn lên rất đẹp trai, khi cười còn có má lúm đồng tiền nho nhỏ ở bên trái, nào ngờ vài lần sau đó tôi mới biết được, thực tế với hy vọng mãi mãi có khoảng cách nhất định.

Đồng chí cảnh sát vừa chậm chạp và thực tế, nói chuyện vừa nhạt nhẽo lại không thú vị, đối với internet, đọc sách, du lịch anh ta hoàn toàn không biết gì cả. Nhiều khi tôi với anh ta ngồi đối diện nhau rất lâu, chẳng ai nói gì, tôi như ảm thuốc sắp bị nấu cạn, còn anh ta thì cường ngượng ngừng cảm thấy không tệ. Bá đạo? Cực đẹp trai đây ư? Ngang ngang? Ngón tay giữa thô ráp do kẹp điều thuốc đang cháy dở? Toàn bộ đều không có. Anh ta nói anh ta không biết hút thuốc, hút thuốc sẽ có hại cho sức khỏe.

Cộng rom cuối cùng cũng đề chết con lạc đà, sau đó anh ta đã gửi tin nhắn cho tôi, có lẽ là muốn cố gắng tiếp cận thế giới của tôi, đó là câu truyện cười ở trên mạng, sau đó anh ta còn bổ sung: Cô Đàm, sáng nay tôi mới thấy truyện cười này, nên gửi cho cô đọc thử, bạn bè tôi đều cười đến đau bụng.

Tôi nhìn câu truyện mình đã nhìn thấy từ ba năm trước, trong đó hoàn toàn không có yếu tố nào gây cười, cuối cùng không thể nhịn được nữa, ngay cả cách gây cười cũng cách nhau cả đỉnh núi Everest thế này thì hai người ở bên nhau sẽ không có hạnh phúc. Tôi lập tức gọi điện cho người giới thiệu, uyển chuyển từ chối nói tính cách hai chúng tôi thật sự không hợp...

Đồng chí cảnh sát cũng rất dứt khoát, sau đó không liên lạc với tôi nữa.

Nghĩ đến đây, tâm trạng tôi mơ hồ cảm thấy đau đớn.

Cho nên, thời gian gần đây, cho dù tôi liên tục gặp được hai anh chàng rất đẹp trai, nhưng đều gặp được một lần rồi như mất đi vàng. Cảm giác này quá thực giãy vò hơn so với trước kia không gặp.

Đã đọc nhiều tin tức rồi, lúc tôi chuẩn tất máy tính, chẳng biết sao trong lòng tôi khẽ nảy lên một ý, tôi nhập tên du thuyền ‘Diễn nỹ nhân’ vào ô tìm kiếm.

Không có tin tức liên quan. Chuyến du lịch ấy hình như đã ngừng hoạt động rồi.

—

Trước đó không lâu, tôi vừa viết xong một quyển sách, vì thế gần đây tôi chưa có cảm hứng để sáng tác. Nhưng đọc giả không nghĩ như vậy, những bình luận trên weibo mọi người đều thúc giục tôi mau viết sách mới, mỗi người đều oán hờn tôi: Đại Đại, chúng em chờ lâu lắm rồi. Chị lại chơi trò mất tích sao?

Tôi nghĩ, cả tháng là lâu lắm sao? Nên vội vàng logout giả chết.

Lúc chạng vạng tối, tôi lái xe đi ăn cơm. Trên đường trở về, tôi phát hiện, ở gần tiểu khu mới mở một tiệm sửa xe ô tô. Chử đồ trên cửa tiệm rất thu hút tôi: Giá ưu đãi ngay khai trương 100NDT/ 12 lần rửa xe. Tôi nhìn lại chiếc xe vô cùng bản của mình. Đã bao lâu rồi tôi chưa tự mình tắm cho nó, tôi cũng không nhớ rõ nữa.

Tôi lái xe đến cửa hàng sửa chữa ô tô. Trời tối, gió thổi khiến biển hiệu trên cửa vang lên tiếng bạch bạch. Trong tiệm sáng sủa, sạch sẽ, có lẽ do mới mở nên vẫn chưa có khách, có vài người thợ đang ngồi ở bên trong. Một trong số đó lớn lên trông rất dễ thương, người đó chạy ra nhiệt tình chào đón tôi: “Người đẹp, có chuyện gì vậy?”

Tôi nói: “Tôi muốn rửa xe, còn có vết sơn ở đầu xe anh xem có thể tu bỏ lại giúp tôi không? Nếu tu bỏ thật đẹp thì tôi chẳng cần đến cửa tiệm 4S nữa.”

Anh ta nói: “Có thể, có thể.” Sau đó gọi với vào trong: “Anh Ngô, anh sang đây xem thử xem?” Sau đó anh ta nói với tôi: “Người đẹp, xe của chị sẽ được sửa tốt thôi, tôi bảo kỹ thuật số một ở đây của tôi đến xem cho chị.”

Tôi nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đàm Giảo (3)

Anh ta gọi người rồi, mấy giây sau tôi mới thấy người thợ bảo trì sửa chữa máy móc khác bước đến. Dáng người rất cao, gần như che khuất ánh sáng ngoài kia. Anh chỉ mặc chiếc áo ba lỗ và quần jean, toàn thân lộ ra cơ bắp đầy đặn, bởi vì mồ hôi và làm việc tay chân nên da anh hơi ửng đỏ. Eo nhỏ, gần như có thể nhìn thấy đường cong cơ bụng anh, quần jean lấm tấm vết bẩn nhưng bị lu mờ bởi khí chất phóng khoáng và ngông nghênh của anh.

Thân hình như vậy, hình như còn có tính xâm lược, rõ ràng bạn đang nhìn anh ấy nhưng gương mặt của bạn như bị thứ gì đó sờ soạng. Vì thế, tôi chỉ vội liếc mắt, rồi dời tầm mắt đi, chỉ lơ mơ cảm thấy khuôn mặt anh rất sạch sẽ, đẹp trai. Một lát sau, khóe mắt tôi lại men theo đôi chân nhỏ của mình rồi dời nhìn lên tấm lưng anh. Anh c đi qua trước mặt tôi.

Tóc mái anh hơi dài, che khuất cái trán, mặt hơi nghiêng sang hướng khác nên tôi không nhìn rõ mặt anh ấy, nhưng anh cũng không chào hỏi tôi, dường như không nhìn thấy người chủ xe là tôi. Anh cúi người dùng ngón tay lau bụi trên đầu xe, lộ ra vết xước ở bên trong, ngón tay hơi gầy, thon dài, ở phần giữa và gan bàn tay đều có vết chai, đó là bàn tay thô ráp của người thợ sửa máy, chẳng biết tại sao, tôi lại cảm thấy bàn tay ấy... rất gọi cảm.

Anh đứng thẳng người lên, tôi vẫn chưa cao đến vai anh, vốn định dùng ngón tay chọt vào lưng anh, không biết sao tôi lại không dám chọt, nên đành mở miệng nói: “Anh à, đã sửa xong rồi à?”

Giọng nói của anh trầm thấp, hơi khàn, hình như còn có vị thuốc lá.

“Bao nhiêu tiền?” Tôi lại hỏi.

“Cô xem trả bao nhiêu thì trả.” Anh nói.

Tôi hơi mở to mắt, người thợ này cũng quá cá tính đi, Trong lòng tôi suy đoán một chút: “300 được không?”

Anh nói: “Được.” Sau đó cúi đầu, cầm dụng cụ bước đi.

Tôi hơi sùng sốt, sao càng nhìn anh ấy tôi càng cảm thấy quen thuộc nhỉ?

Không thể nào, đây là lần đầu tiên tôi tới tiệm này. Hơn nữa trước đây tôi cũng đâu quen người thợ rửa xe này, tôi chậm rãi bước đến bên cạnh chiếc xe kia nhưng anh dường như chưa phát hiện ra tôi, vẫn cúi đầu miệt mài làm việc.

Tôi đi đến trước mặt anh, cách anh hơn hai mét, len lén quan sát anh. Lúc này, anh chọt ngang đầu lên. Tôi thoáng ngáy ngẩn cả người, cảm giác ấy như trái tim bị người ta đánh một cái.

...

“Nếu như cô đi một mình, nếu như cô không ngại, bữa tối chúng ta ngồi chung bàn nhé?”

“Loại sách quý quái này, toàn bịa đặt chuyện yêu đương lung tung, là rác rưởi!”

Con bé không phải là bạn gái tôi mà là em ruột của tôi.

...

Thân thể cường tráng đấy, nhưng vẫn không mất vẻ đẹp trai, giống như mẫu người đàn ông bước ra từ trong giấc mộng của tôi, cả mái tóc đen kịt ấy và cái đầu cao cao.

Nhưng, sao có thể là anh ấy? Trong lòng tôi hơi rối loạn!

Đầu óc tôi trở nên thông suốt, khiếp sợ xong, tôi nhanh chóng khôi phục lý trí. Không, không thể nào, một người hào quang lấp lánh, sắp tốt nghiệp trường đại học danh giá, sắp bước từng bước lên tầng cao nhất trong xã hội, còn một người là thợ sửa máy ô tô ở tầng thấp nhất.

Hơn nữa, nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện tuy mặt mày bọn họ tương tự nhưng rất khác biệt. Người đàn ông kia khi ấy da mịn thật mềm, thân hình gầy gò, sao có thể có cơ bắp như từng trải qua rèn luyện thể này? Mà người đàn ông trước mắt, dưới cằm còn có râu phúng phính, gương mặt hơi gầy, đường nét gương mặt cứng rắn hơn nhiều.

Một người giống như viên trân châu trong chuỗi châu tròn ngọc sáng, còn một người là than đá sắc bén được ném ở bên ngoài.

Mấy tuần gần gũi, ngoại hình và khí chất của một người không thể thay đổi nghiêng trời lệch đất như vậy? Bọn họ không phải là một người, bọn họ chỉ có mặt mũi tương tự mà thôi.

Suy nghĩ rõ ràng điểm này xong, cả người tôi dần thả lỏng, người đàn ông trước mắt mặc dù là thợ máy, nhưng đẹp trai có vẻ ngang bằng hơn người đàn ông tinh anh trên tàu nhiều.

Lúc này, anh thợ chào hỏi tôi ban nãy lấy một cái ghế tới nhiệt tình mời tôi ngồi xuống bên cạnh sau đó giới thiệu cho tôi cách làm thẻ rửa xe, sau đó định lấy một tờ ra, nhưng anh ta nói: “Người đẹp, chỉ cần nói cho tôi biết tên với số điện thoại cô là được.”

Tôi nói: “Đàm Giao, chữ Đàm bên cạnh chữ Ngôn, chữ Giao trong trắng sáng vàng vạc.” Sau đó nói số điện thoại cho anh ta.

Không biết có phải cảm giác của tôi sai lầm hay không, nhưng tôi đột nhiên nhìn thoáng qua người đó đang ngồi xổm xuống để quét thêm một lớp sơn, động tác của người đó hơi ngừng lại. Tôi ngẩng đầu nhìn lại anh ta, anh ấy lại cúi đầu tiếp tục làm việc.

Lòng tôi nảy lên, vừa nảy người khác gọi anh là anh Dục hay anh Ngọc?

Ánh mắt tôi nhìn trên tường, chỗ đó có bảng giới thiệu thông tin của nhân viên.

Cái tên thứ ba là Ô Ngộ. Nói đến cũng kì lạ, tôi vừa nhìn qua đã biết đó là tên của anh.

Đơn giản, nhưng lại có cảm giác rất hay.

Tôi mới nhớ lại, hình như tôi không biết tên người đàn ông trên thuyền đó.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ô Ngộ (1)

Gió thổi đến thành phố này vang lên tiếng xào xạc. Trong đêm khuya, bầu trời ở đây rất nhiều sao, không bao giờ bị che kín, còn mang theo vị biển thổi đến. Lòng tôi hòa với tiếng gió ở đây, sự hòa lẫn giữa ánh sao với mùi biển, khiến nó trở nên yên tĩnh.

Lúc lên đèn, tôi nằm trượt khỏi chiếc xe cuối cùng. Trời oi bức khiến cả người tôi đầy mồ hôi, trên tay toàn dính dầu mỡ. Nếu là trước đây, tôi không cách nào tưởng tượng nổi, nhưng bây giờ thì tôi thấy khá ổn. Sau một ngày làm việc, cơ bắp toàn thân đều nóng lên, rồi đau nhức, có thể khiến tôi phát tiết vui vẻ trong lòng.

Tôi đứng dậy cầm chai nước khoáng lên uống. Tiểu Hoa dùng nắm tay đập vào trên cánh tay đầy cơ bắp của tôi nói: “Anh Ngộ thật sự là đàn ông đích thực trong đám đàn ông, là máy bay chiến đấu trong đám đàn ông. Anh Ngộ, em thật sự rất tò mò, trước đây anh làm nghề gì? Máy móc gì, xe gì anh chỉ cần xem sách hướng dẫn một lần đã có thể sửa được rồi. Giống như cái máy tính vậy.”

Tôi cười, trả lời: “Bởi vì chúng đều có nguyên lý tương tự nhau.”

Tiểu Hoa và những người thợ khác đều lộ nụ cười bất đắc dĩ, một trong số đó hỏi: “Anh Ngộ, để em đoán thử xem, trước kia là anh là cảnh sát hay là quân nhân đúng không? Nhìn anh uy vũ như thế?”

“Không, tớ đoán anh ấy là tay đua xe.” Tiểu Hoa chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn: “Nếu không sao anh ấy có thể loay hoay với mấy chiếc xe suốt như vậy, chiếc xe giống như người phụ nữ của anh Ngộ, mặc anh ấy muốn làm gì thì làm.”

Mấy người đàn ông đều lộ nụ cười mập mờ, bọn họ chê tôi không có phụ nữ đây mà. Tôi cũng cười, tôi lấy thuốc từ trong bao ra, Tiểu Hoa giúp tôi đốt.

Những lúc không có khách, tôi thường ngồi ở trong tiệm, châm điếu thuốc, chất nicotin xuyên qua khoang mũi xuống phổi, có cảm giác rất kích thích, khiến tôi buông thả và bình tĩnh trở lại.

Trước đây tôi chưa bao giờ hút thuốc. Bây giờ Tiểu Hoa xem tôi như một tên nghiện thuốc, một bao thuốc Ngọc Khê, từ sáng đến tối tôi hút cũng hết.

Tôi dựa vào trên tường, híp mắt nhìn xuyên qua kẽ hở trên trần nhà, nhìn những ngôi sao lúc ẩn lúc hiện. Ai đó nói rằng sau khi chết đi con người sẽ biến thành ngôi sao, nhìn người yêu của cô ấy. Ánh sao ở Đại Lý nhiều như vậy nhưng không biết ngôi sao nào thuộc về tôi.

Tiểu Hoa dùng cùi chỏ huýt nhẹ tôi một cái sau đó huýt sáo. Tôi đã nhìn thấy cô ấy một lần nữa.

Một chiếc SUV mini màu cam mờ ra, ngồi ở ghế lái là một cô gái trẻ tuổi.

“Trông xinh quá.” Tiểu Hoa thầm nói, những người thợ khác cũng đang nhìn cô.

Tôi cũng đang nhìn, hơn nữa nhìn cô đắm đắm.

Cô có mái tóc dài đen nhánh nhưng chưa bao giờ được xử lý cẩn thận, mang theo dáng vẻ lười nhác. Giống như bây giờ, cô ấy chỉ dùng một sợi dây cao su cột lỏng lẻo, như lần đầu tiên tôi gặp cô. Khi chất phức tạp hơn, khi đóng cửa xe thì nhẹ gió tay lên, sau đó bỏ vào túi quần. Giống như một cô bé, cũng như một người phụ nữ.

Tôi chú ý đến cánh tay cô, thật ra lần trước đã để ý rồi, cô ấy mặc chiếc áo sơ mi đặc biệt, màu xám trên ngực in ký hiệu gì đó. Ông tay áo có nếp nhăn, được xấn lên cánh tay cô. Da cô rất trắng, cánh tay tinh tế, hồng hào rất thuần khiết cũng rất hấp dẫn.

Tôi không ngờ Tiểu Hoa lại gọi tôi đi sửa xe cho cô ấy. Gọi tôi xong, cậu ta còn đẩy tôi, là cố ý đấy. Khoảnh khắc ấy trái tim tôi như có người cầm gậy nện vào, tôi rút điều thuốc ra, ném vào thùng rác rồi đứng lên.

Cô ấy không nhận ra tôi.

Cô ấy cảm điện thoại, đứng ở bên cạnh xe, liếc nhìn tôi một cái rồi vội vã cúi đầu. Nét mặt hơi căng thẳng và thất thần, ánh mắt cô ấy rất thờ ơ, rất lạnh nhạt nhưng trên mặt có nét ửng đỏ.

Trong lòng tôi bỗng dâng lên cảm giác vui vẻ, nhưng bây giờ tôi không muốn cô ấy nhận ra tôi, tôi nghiêng người, cúi xuống kiểm tra xe của cô.

Hình như cô ấy phát hiện điều gì đó, cô ấy hoàn toàn không che giấu gì cả, tôi nghe tiếng bước chân, tôi chậm rãi xoay người lại, từ từ liếc nhìn. Cuối cùng cô ấy đến trước mặt tôi, quay đầu rồi nhìn mặt tôi.

Tôi cũng ngẩng đầu lên nhìn cô.

Trong giây phút đó, nét mặt cô ấy rất phức tạp: Khiếp sợ, hoài nghi, mờ mịt. Tốt lắm, cô ấy còn nhớ rõ tôi. Trong lòng tôi dâng lên cảm giác dịu dàng, tôi biết cô ấy là một cô gái thông minh, nhưng cũng là một cô gái có lòng dạ ngay thẳng không có mưu mô gì. Nếu như tôi đã không muốn cô ấy nhận ra, chỉ đành lộ vẻ mặt bình tĩnh rồi cúi đầu sửa xe.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Ô Ngộ (2)

Rõ ràng cô ấy do dự rất lâu. Cuối cùng tôi nghe cô ấy trút giận sau đó bình tĩnh lại rồi đi theo Tiểu Hoa làm thẻ rửa xe.

Tôi biết cô ấy không nhận ra tôi.

Hai người tựa như bè nước gặp nhau, cô ấy ở đây rửa xe, sau này cũng có thể đến đây rửa xe, nhưng giữa tôi với cô ấy không còn mối liên hệ gì nữa.

Tôi cúi đầu, chăm chú quét sơn. Cuộc sống có rất nhiều thứ, làm những việc nặng nề, rườm rà, có khi những chuyện yên tĩnh, sẽ khiến lòng tôi lắng lại. Nhưng hôm nay có lẽ trong tiệm quá im lặng, những người thợ máy khác đều chú ý đến cô, giọng nói của cô rất tinh tế, cùng với giọng của Tiểu Hoa vang vọng ở trong tiệm rót vào trong tai. Như một dải tơ lụa hơi lỏng lẻo đang phát phor ở phía sau lưng tôi.

Cô ấy nói: “Chữ Đàm bên cạnh chữ Ngôn, chữ Giáo trong trắng sáng vắng vặc.”

Tôi nhất thời thất thần, nhưng phát hiện cô cũng nhận ra, nhìn tôi đăm đăm, vì thế tôi đành cúi đầu bình tĩnh làm việc.

Cô cuối cùng cũng không nhìn tôi nữa rồi.

Vấn đề xe cô rất đơn giản, nên tôi rất nhanh đã làm xong, tôi ngẩng đầu lên, cô ấy đang đứng trước quầy tính tiền. Tôi đi qua bên cạnh cô, nhưng không để ý đến cô, mà chỉ ngồi xuống chung với hai thợ sửa máy khác, một người thợ sửa máy châm điều thuốc cho tôi, tôi từ từ rút điều thuốc ra. Trên tay tôi đều là dầu mỡ, đặt trên quần bò, phía trên còn có nhiều vết sứt cũ hoặc mới. Tôi bình tĩnh nhìn tay mình, cũng cảm nhận được ánh mắt cô đang nhìn tôi.

Một lát sau, Tiểu Hoa chạy đến, nở nụ cười kì quái, vỗ vỗ vai tôi: “Anh Ngộ, thương lượng với anh một chuyện nhé?”

Tôi nói: “Chuyện gì?”

Cậu ta liếc mắt nhìn Đàm Giáo đang xem điện thoại, dáng vẻ luôn cô không thêm để ý như thế. Tiểu Hoa cười hi hi nói: “Cô Đàm đồng ý làm thẻ rửa xe 300 đồng. Tiêu chí tháng này của em đã hoàn thành rồi nhưng cô ấy có một điều kiện, chỉ định anh sau này rửa xe cho cô ấy.”

Mấy người đàn ông bên cạnh đều sững sốt, tất cả đều bật cười, suýt nữa ồ lên. Tôi cũng không ngờ cô ấy sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, tôi ngẩng đầu lên nhìn cô, chắc chắn cô đã nghe được động tĩnh của mấy chàng trai này, hơn nữa tất cả mọi người cũng đang nhìn cô, đương nhiên cũng có người dùng ánh mắt ước ao nhìn tôi.

Nhưng nét mặt cô vẫn bình tĩnh, dường như không nghe thấy gì cả. Nếu như không nhìn kỹ, sẽ không phát hiện hai gò má cô đang ửng đỏ.

Cô muốn làm gì? Thăm dò, khiêu khích, làm nhục, hay là thương hại? Tôi cảm giác được có một luồng khí nóng đang cuộn cuộn ở trong lồng ngực mình, nhưng nháy mắt đã nguội lạnh. Tôi nói: “Rửa xe thì rửa, anh không sao cả.” Trong tiệm cũng không lớn, tôi biết cô ấy nhất định nghe thấy.

Sau đó tôi đứng dậy, lấy ống nước rửa xe cho cô, đám thợ máy làm ồn xong cũng không gây ồn nữa. Tôi đứng rửa xe dưới ánh đèn sáng rực trong tiệm, cô ấy vẫn đứng đấy, chưa đi ra khỏi tiệm

Xe của cô ấy rất mới, là mẫu mới điển hình dành cho những cô gái trẻ tuổi. Trong xe rất sạch sẽ, chỗ ngồi phía sau có một vài quyển sách vẫn chưa xé bao bì, tác giả đều là Thất Châu, còn có một hộp bút kí tên, chỉ có phần đệm ghế lái hơi nhẵn, vẫn còn vuron vài sợi tóc của cô. Những cái ghế khác đều rất mới, chứng tỏ có ít người ngồi. Thì ra cô ấy vẫn một mình, độc thân, không có ai thường xuyên làm bạn.

Tôi rửa xe rất cẩn thận, rất sạch sẽ, làm xong tôi vớt ống nước xuống, lưng áo đã ướt đầm quá nửa. Tôi muốn cời ra nhưng ngại cô vẫn ở đây nên vẫn không nhúc nhích.

Lúc này cô ấy cũng buông điện thoại chơi suốt nửa ngày xuống, đi từ trong tiệm ra. Cô ấy nhìn thấy tôi, ánh mắt hơi né tránh, không nhìn trên người tôi. Tôi không biết sao cô ấy lại né tránh, chỉ nghe cô nói: “Cảm ơn anh, thầy Ngộ.”

Tôi nhìn cô đắm đắm hỏi: “Vì sao lại chỉ định tôi rửa xe cho cô?”

“À, vì anh Hoa nói kỹ thuật của anh rất giỏi.”

Tôi đưa chìa khóa cho cô, cô đưa tay nhận lấy rồi nói: “Hẹn... gặp lại.”

Tôi không nói gì chỉ đi thẳng vào trong tiệm. Nghe sau lưng phát lên tiếng động cơ khởi động, tôi mới cời chiếc áo ba lỗ ra rồi ném sang một bên. Tôi cầm ống nước dội từ trên đầu xuống.

Tôi đã quen với cuộc sống cầu thả như vậy rồi. Tiếng nước rơi xuống, không biết sao tôi vẫn theo bản năng quay đầu lại nhìn, tôi thấy chiếc xe cô đã rẽ ngoặt, đang muốn chạy nhanh, nhưng ánh mắt vẫn nhìn tôi từ phía xa xa. Cách những giọt nước ướt đầm trên mặt, tôi nhìn thấy ánh mắt cô ấy bình tĩnh yên ả.

Đó là ánh mắt phụ nữ nhìn đàn ông.

Xe cô ấy lái đi, nước từ đỉnh đầu tôi rơi xuống, cảm giác mát lạnh thấm qua da thịt, tôi vớt ống nước xuống, từ trong túi quần lấy ra điều thuốc bị ướt dờ, ngâm vào trong miệng.

Cô ấy rút cuộc không nhận ra tôi. Cô ấy xem tôi như người đàn ông khác rồi chỉ định tôi rửa xe cho cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đàm Giảo (1)

Tôi không ngờ mình được gặp lại Ô Ngộ nhanh như vậy. Duyên phận có phải như sợi tơ trong cuộn dây vận mệnh, một khi hai sợi dây ấy quấn vào nhau, thì sẽ tiếp tục dính chặt như thế.

Buổi chiều gió mát hiu hiu thổi, mây che trên bầu trời chỉ lộ ra màu nền xanh biếc. Bầu trời cao thăm thẳm, tựa như thứ gì đó vô biên vô hạn đang nhìn ngắm chúng ta.

Tôi đến mượn sách ở thư viện phía tây thành phố. Là một tác giả, tôi đọc rất nhiều sách, thư viện đã trở thành nơi lui tới thường xuyên của tôi, thậm chí còn vượt xa thời còn đi học. Khi đó, tôi là một học sinh dốt, tôi tuyệt đối không ngờ, sau này mình sẽ vì sở thích và giấc mộng của mình mà một lần nữa thích đọc sách.

Tôi ôm mười quyển sách, đi xuống bậc thang ở cửa thư viện. Phía dưới có sân bóng rổ, cũng có sân đá banh cỡ nhỏ. Bởi vì hoạt động thể dục thể thao ở đây khá sôi nổi, nên có một số chàng trai đang cời áo đá banh, tôi đi qua bên sân, nhìn chăm chăm vào trong, có người dẫn bóng qua bên cạnh tôi, gọi: “Á...á...Cô Đàm?”

Tôi nghe giọng nói rất quen tai, quay đầu, chẳng phải là anh chàng Tiểu Hoa đã giúp tôi làm thẻ xe trong tiệm sửa xe hôm qua sao? Lòng tôi hơi nảy lên, tôi nhìn lướt qua mặt anh ta, quả nhiên nhìn thấy Ô Ngộ đứng cách đó không xa, hai tay chống nạnh, người đầy mồ hôi, cũng nhìn về hướng tôi. Cả người anh đứng dưới ánh mặt trời trông có vẻ mơ hồ.

Nhưng cơ bụng ấy, cuối cùng cũng cời trần lộ ra rồi!

Mà tôi chỉ có một chữ để hình dung sắc mặt với giác quan của mình: Á

Người đàn ông như vậy, chỉ sợ dù là thợ sửa máy, có phải có rất nhiều người phụ nữ thầm thương trộm nhớ muốn ngủ với anh ta không? Suy nghĩ tà ác này cứ thế lướt qua trong đầu tôi.

Theo như kinh nghiệm của tôi, có rất nhiều anh nhìn rất đẹp trai có khí chất nhưng rất thích đùa bỡn trái tim phụ nữ. Anh có giống như vậy không?

Tôi giả vờ rụt rè, chào hỏi Tiểu Hoa: “Các người đang đá banh à?”

Tiểu Hoa nói: “Đúng vậy, hôm nay chúng tôi được nghỉ, anh Ngộ bọn tôi rất thích vận động, chỗ này do anh ấy tìm ra đấy, anh ấy dắt tôi tới.” Nói xong còn xoay người vẫy tay với Ô Ngộ: “Anh Ngộ, anh Ngộ.”

Ô Ngộ đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích cũng không có ý định đi qua chào hỏi, Tiểu Hoa nhún vai, cười nói: “Hẹn gặp lại!”

Tôi gật đầu rồi đi tiếp con đường của mình. Tôi không biết là trùng hợp hay có người cố ý, nhưng lúc tôi muốn rời khỏi sân bóng, đột nhiên cảm giác được phía sau mình có cái gì đó, sau đó là tiếng la hét của Ô Ngộ với mấy người con trai khác:

“Đàm Giảo.”

“Á.”

“Coi chừng!”

Tôi quay đầu thì nhìn thấy có một trái bóng đang bay về phía mình, nhanh lắm, nhưng chưa đến nỗi tôi đỡ không được, tôi vốn có thể đỡ đấy, dù sao hồi bé cũng thường chơi đá bóng với mấy bạn vài lần. Tôi cũng không biết trong đầu mình nghĩ như thế nào, tôi lùi về sau một bước, tôi đuổi chân theo bản năng muốn giúp họ ngăn trái bóng này lại.

Nhưng tôi quên mất mình mặc váy, mang giày cao gót và đánh giá thấp sức nặng của mấy quyển sách trên tay. Hơn nữa, tốc độ quả banh kia tuy không nhanh, nhưng chạm vào chân thì rất đau đấy, người sút trái bóng này thật ác độc. Tôi hít sâu một hơi, ngã xuống đất, sách rơi đầy đất. Quan trọng là, tôi vẫn không ngăn được quả banh đó, nó vẫn rơi lăn lóc trên khán đài, lại lăn ngược trở lại ‘Bốp’ một tiếng nện ngay vào đầu tôi.

Tôi nhin không được ‘Ôi’ một tiếng rồi ôm đầu.

Mấy người đàn ông chạy tới, toàn bộ đều cười như không tim không phổi vậy, tôi nhếch nhác cực kì nhưng cũng cảm thấy buồn cười, đầu gối đau quá, tôi cúi đầu nhìn xuống, chảy máu rồi, tôi chống đất muốn đứng dậy, nhưng một bàn tay khác đã chìa ra trước mặt tôi.

Đó là bàn tay thô ráp thon dài của người thợ sửa máy.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn thấy mái tóc ngắn của Ô Ngộ bị mồ hôi làm ướt đẫm, ánh mắt bình tĩnh nhìn tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đàm Giảo (2)

Tôi thuận thế vịn tay anh ấy đứng dậy, tay của anh ấy rất nóng, cũng rất có lực. Anh nói: “Thật xin lỗi.”

Tôi không ngờ trái banh này là do anh đá, tôi liếc xéo nhìn anh: “Là anh đá à?”

Anh cười rồi nói với tôi: “Cô ngồi xuống trước đi.”

Rồi anh quay đầu nói với bọn Tiểu Hoa: “Mọi người đi đá trước đi, tôi xem thử cô ấy một chút.”

Giọng nói của anh bình thản, mấy người Tiểu Hoa đều sững sốt, toàn bộ đều cười ồ lên. Ô Ngộ chẳng nghĩ đến bọn họ, về mặt bình tĩnh, nhưng mặt tôi lại hơi nóng lên rồi.

Mọi người bên ngoài đều giải tán, chỉ còn thừa lại tôi với anh ấy. Tôi ngồi xuống trên bậc thềm còn anh đứng bên cạnh tôi, váy của tôi vốn chỉ tới đầu gối, ngồi xuống đã trên đầu gối rồi, vì thế anh chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy miệng vết thương, bị thùng hai lỗ lớn, chảy một ít máu. Hơi đau một chút. Hai chúng tôi đều im lặng.

Tôi nói: “Sao anh lại đá trúng tôi?”

Anh ấy nhìn vào mắt tôi rồi nói: “Tên nào nói là tôi cố ý đúng không?”

Một câu nói khiến tôi nói không nên lời, trái tim cũng nhảy dựng lên, một suy nghĩ nảy lên trong đầu tôi – Đây là cách trêu ghẹo đặc biệt của đàn ông sao?

Dĩ nhiên đây có thể chỉ là suy nghĩ lung tung của tôi thôi. Tôi hừ một tiếng nói: “Anh đá làm tôi bị thương rồi, anh xem giờ phải làm sao?”

Anh nói: “Tôi cũng không nói sẽ để cô chờ ở chỗ này.” Sau đó anh xoay người như muốn đi, tôi ngạc nhiên hỏi: “Anh đi đâu vậy? Ở đây nắng như vậy, anh bảo tôi chờ cái gì? Tôi còn phải đi về đây.”

Bậc thang bên cạnh còn có nhiều đồ của bọn họ, Ô Ngộ lấy ra áo sơ mi màu xám, và cái nón màu đen, vành mũ do ma sát nhiều nên có rất nhiều lông, nhưng trông rất mềm mại sạch sẽ, sau đó anh ấy nhìn tôi, tôi cũng nhìn anh, trong lòng hơi khó hiểu. Khó hiểu nhưng trong lòng dâng lên cảm giác rất kì lạ.

Trước mắt tôi tối sầm lại, anh đã đem chiếc mũ đội lên đầu tôi. Cách lóp vại, tôi cảm giác được sức mạnh trên bàn tay anh, tay của người đàn ông xa lạ.

“Đội phoi nắng.” Anh nói xong rồi rời đi.

Tôi không nghĩ tới anh sẽ làm như vậy, đây là lần đầu tiên tôi đội mũ của người đàn ông xa lạ, hơi lớn nhưng may thay, trong lòng của tôi lại dâng lên suy nghĩ ấy: Anh rất biết cách trêu chọc phụ nữ! Trời sinh đã như vậy hay là hành động bất thường của người đàn ông?

Chỉ là đầu của tôi trở nên rất nhạy cảm, chỉ tiếp xúc với vành nón thôi làn da cũng ngứa ngứa. Cảm giác như trên đầu của bạn không phải là nón mà đang có ai đó dùng tay dè lên đầu bạn.

Tôi không có tháo mũ xuống, không muốn tháo. Không biết vì sao, chỉ là không muốn tháo mà thôi.

Mười phút sau, Ô Ngộ trở lại trên tay còn cầm theo túi nylon, là một chai nước và thuốc. Anh lại đi đến tiệm thuốc gần đây, cẩn thận và chu đáo như vậy.

Anh lại liếc mắt nhìn tôi, tôi hơi mất tự nhiên, quay đầu đi, sau đó anh mở nước đưa đến cho tôi. Tôi hơi do dự uống một hớp, rồi nói: “Cảm ơn anh.”

Giọng nói trầm thấp của anh vang lên bên tai: “Rửa sạch bụi bẩn ở trên đầu đi.”

“Á...” Tôi bỗng nhiên hơi quần bách, tôi cúi đầu ra, đổ nước lên. Anh đứng ở trước mặt tôi, vẫn nhìn tôi, tôi chợt cảm thấy ánh mắt trời hôm nay thật gay gắt, dù đã có nón che chắn.

Sau đó Ô Ngộ ngồi xuống bên cạnh tôi, vẫn cao hơn tôi. Nhưng ngồi cách tôi một nửa, anh lấy thuốc trong túi đặt ở trên bậc thang, lấy bông vải và còn đưa cho tôi. Tôi cũng tự nhiên nhận lấy rồi bôi lên vết thương, vết thương hơi rất khiến tôi ‘ôi’ lên một tiếng.

Anh ở bên cạnh nhìn tôi, này giờ vẫn không nói gì. Tôi cảm nhận được ánh mắt anh đang nhìn chân tôi, nhìn không chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Đàm Giảo (3)

Anh ấy lại cầm miếng băng gạc nhỏ đưa cho tôi, tôi đặt lên vết thương, anh ấy lại xé miếng băng dán đưa cho tôi, tôi thuận tay dán lên, anh ấy mới mở miệng: “Lệch rồi.”

Tôi nói: “Không sao đâu, sửa lại là được.” Nhưng anh ấy đã vươn tay trước tôi.

Thật kì lạ, rõ ràng chỉ mới gặp nhau hai lần, rõ ràng anh chỉ là một người đàn ông xa lạ bước vào cuộc sống của tôi, rõ ràng tôi đang hỏi anh sao đá bóng vào tôi. Nhưng bây giờ chúng tôi đều im lặng, ngồi ở đây, làm những chuyện này, không hề cảm thấy xấu hổ, như hai người bạn đã biết nhau từ lâu.

Anh không đưa băng dán cho tôi nữa mà anh đứng dậy, ngồi xổm ở trước mặt tôi, tôi ngược mắt lên nhìn anh, ánh mắt anh rất chăm chú. Cầm băng dán, cẩn thận dán lên đầu tôi.

Tôi vẫn không nhúc nhích. Trên mặt anh vẫn bình thường, chỉ có ngón tay thô ráp nhẹ ma sát trên chân tôi khiến tôi hơi ngứa và nóng.

Mặt tôi cũng im lặng như Phật. Dường như cái anh dán không phải là chân của tôi mà tôi cũng không phải là người được dán, trong lòng mọi người đều biết rõ.

Dán xong rồi, anh sửa lại băng gạc cho tôi rồi đứng lên nói: “Xong rồi.”

Hai tay tôi ôm chân, cúi đầu nhìn mặt đất, tôi nói: “...Được...”

Anh nói: “Tôi phải trở về đá bóng rồi.”

Tôi nói: “Ừ, cảm ơn...”

Rồi không thấy anh nhúc nhích, anh vẫn đứng bên cạnh tôi. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt anh. Tôi lén nhìn phần da thịt rắn chắc phía sau lưng anh, ánh mắt của người đàn ông này, giống như ẩn chứa một thế giới khác.

“Á, nón...” Tôi tháo nón xuống đưa cho anh, anh nhận lấy, đội lên đầu mình rồi xoay người trở về sân bóng.

Buổi tối tôi hẹn Tráng Ngư đi ăn cơm, trên đường từ thư viện lái xe đến nhà hàng tôi vẫn nghĩ đến Ô Ngộ, nhớ tới tiệm sửa xe hôm qua, nhớ tới dáng vẻ lần đầu tiên gặp anh, nhớ tới ngón tay anh khi vuốt trên chiếc xe, cũng nhớ đến dáng vẻ khi anh nhìn thấy tôi bị quả bóng bắn ngược đập trúng đầu, anh đã thấp giọng cười ra tiếng. Còn dáng vẻ anh ngồi trước mặt tôi, dán băng lên miệng vết thương của tôi.

Đột nhiên, tôi phát hiện hơi thở mình hơi ngắn, anh ấy rốt cuộc có ý gì? Có phải muốn trêu chọc tôi không? Nếu không sao lại đối với người khách nữ mới đến trong tiệm một lần, dịu dàng và cẩn thận như vậy?

Tôi ngẩng đầu nhìn mây trắng đang bồng bềnh trên bầu trời, những tòa kiến trúc đang lùi dần về phía sau. Không thể không thừa nhận, đây là lần thứ hai tôi có cảm giác như thế với đàn ông.

Cái loại cảm giác gió thổi lá bay, cảm giác rung động rừng mình rất nhỏ. Trước đây tôi chưa từng có, ngoài lần đầu tiên trên thuyền.

Chẳng lẽ, vì họ lớn lên rất giống nhau?

Không, không phải.

Tối hôm qua tôi đã mặt dày mày dạn chỉ định anh ấy rửa xe cho tôi. Trong lòng tôi có chút tà ác vậy đấy, người đàn ông trên thuyền rất kiêu ngạo, khinh thường sách của tôi, nghĩ đến anh lớn lên giống anh ta như vậy, giống như bản sao thứ hai của anh ta, mỗi lần đều rửa xe cho tôi. Tôi cảm thấy rất sáng khoái.

Hơn nữa, cũng có thể tăng thêm doanh thu nghiệp vụ cho Ô Ngộ, tôi nghĩ anh ấy sẽ vui vẻ.

Chỉ mới tiếp xúc hai lần, tôi cảm thấy Ô Ngộ với người đàn ông đó khác nhau. Ô Ngộ giống như mẫu đàn ông bụi bặm, trái đời, còn người đàn ông trên thuyền mặc dù tôi chán ghét anh ta, nhưng phải công nhận anh ta rất sáng sủa, đẹp trai. Tuy mới gặp Ô Ngộ vài lần, nhưng tôi cảm thấy trên người anh ấy có cảm giác trống trải và khó hiểu.

Vừa đi vào nhà hàng, tôi đã nhìn thấy Tráng Ngư và Tiểu Hạo, mắt to trừng mắt nhỏ, không biết tại sao lại tranh chấp rồi. Tôi xuất hiện rất đúng lúc, ngồi xuống đối diện nói: “Tiểu Hạo, con lại chọc mẹ con tức giận sao?”

Cả người Tiểu Hạo run lên nói: “Mẹ, mẹ gấp cọng khoai tây cho con đi, đừng chỉ gấp cà rốt mà mẹ muốn ăn.”

Đây là nhà hàng dành cho gia đình, nên những người lớn bàn bên cạnh đều nhìn sang.

Tráng Ngư cũng không đo mặt, tát nhẹ lên mặt Tiểu Hạo: “Con cầm miệng cho dì, gọi là dì nhỏ, dì nhỏ biết không? Cháu còn gọi bậy nữa, để xem dì làm sao xử cháu!”

Tiểu Hạo làm ra vẻ lộn chết không sợ nước sôi, cười hắc hắc, tôi cũng cười hi hi đập tay với thằng bé, Tráng Ngư ngửa mặt lên nhìn trời: “Mẹ của tôi ơi, hai người có thể đừng gây thơ như vậy không?”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đàm Giảo (4)

Đây chính là người bạn tốt của tôi, Tráng Ngư.

Nhìn từ xa, cô ấy là cô gái có khuôn mặt nhả nhặn xinh đẹp. Tuy rằng bây giờ cô ấy đang mặc chiếc áo sơ mi đen với quần dài màu đen bó sát người, cột tóc đuôi ngựa, không trang điểm, nhưng vẫn không che giấu nét xinh đẹp của cô ấy. Nếu như cô ấy chịu chụp hình post lên mạng, chắc chắn sẽ là nữ

tác giả bạo hồng trên mạng internet.

Ừ thì, dậy thì hơi nhanh, đáng về rất thủy mị, thành thực, cô gái mười chín tuổi nhưng nói theo lời cô ấy thì: Móa, có một khuôn mặt dài như mẹ kế. Nếu nói cô ấy là người phụ nữ xinh đẹp cũng không ai đến chất vấn đâu, bởi thể cô ấy thường cùng thằng cháu Tiểu Hạo của mình đi ăn những gói giảm giá dành cho người thân, nhưng vẫn không cần chứng minh thân phận đấy.

Đây cũng là nỗi đau xót trong lòng Tráng Ngư. Cô ấy không sợ mình lớn lên trông già dặn, nhưng lại sợ mình trông giống đàn bà quá. Lông mày lá liễu, mũi cao, miệng anh đào, ngực 34c, vòng eo 57cm, mặc chiếc áo thun 10 đồng NDT/1 cái ra ngoài mua thức ăn nhưng bị hiểu lầm thành phụ nữ được bao nuôi, điều này sao phù hợp với hình tượng mà cô ấy đặt ra trong tiểu thuyết của mình chứ? Cô ấy nói: “Một ngày nào đó bà đây sẽ đi cắt cái đầu trọc, tự mình chứng minh sự chân thật của bản thân.”

Đồ ăn được bung lên, Tiểu Hạo bắt đầu càn quét thức ăn còn tôi với Tráng Ngư vừa ăn vừa nói chuyện, cô ấy hỏi: “Không phải cậu nói nằm mơ thấy người đàn ông trên thuyền sao? Sau đó thì sao?”

Tôi nói: “Nằm mơ thì vẫn nằm mơ nha. Nhưng lý kỳ chính là, tớ gặp được một người đàn ông giống hệt như anh ấy.” Tôi kể cho cô ấy nghe về chuyện mình gặp Ô Ngộ ở tiệm sửa xe.

Nét mặt Tráng Ngư đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Điều này khiến trái tim tôi cũng trầm xuống, tôi hỏi: “Sao thế?”

Tráng Ngư đề đầu xuống, mắt lộ ra suy nghĩ sâu xa, khoa trương nói: “Có lẽ một trong số họ, đến từ không gian song song.”

Tôi hơi sùng sốt, cô ấy cũng cười lạnh buông tay: “Nhưng trên đời này sao có chuyện như vậy, người đến từ không gian song song sao lại dờ dơi như vậy, lại đi biến thành một nam phượng hoàng hoặc anh thợ sửa xe. Bọn họ làm tình báo để đánh cắp tài nguyên sinh hóa của chúng ta rồi, nào có thời gian rảnh rỗi để chơi đùa với bọn mình.”

Tôi nói: “Dừng!” Tôi sớm biết cô ấy lại lôi mấy cái khoa học viễn tưởng của mình ra nữa rồi, nhưng bọn họ vốn dĩ là hai người khác biệt.

Tráng Ngư nói: “Cậu thật sự có hứng thú với anh chàng sửa xe ấy à? Ôi, khẩu vị nặng quá.” Trong đầu của tôi hiện lên khuôn mặt của Ô Ngộ, tôi nhàn nhạt nói: “Tớ cảm thấy hứng thú với một thợ sửa xe trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng sao gọi là khẩu vị nặng chứ? Nếu tớ có hứng với ông chủ mở tiệm sửa xe thì mới gọi là khẩu vị nặng.”

Tráng Ngư lập tức bị khuất phục bởi logic của tôi, gật đầu: “Cũng đúng! Nhưng cậu nên cẩn thận thì hơn”

Tôi cười gật đầu, đúng lúc này Tiểu Hạo ‘oa’ một tiếng, bỏ bát đĩa xuống rồi chạy đến bên cửa sổ, tôi với Tráng Ngư nhìn theo thì ra bên ngoài khoảng đất trống bên ngoài có rất nhiều chim. Trời tối om, nhưng lại có khoảng vài chục đến cả trăm con chim.

Chúng giống những con chim bồ câu cỡ lớn, toàn thân đen kịt, ánh mắt màu vàng sẫm, cái đuôi vừa thẳng vừa dài, chúng bay tán loạn khắp nơi, vài con chim nhìn vào trong nhà hàng. Ánh mắt bọn chúng rất sáng, có nhân viên nhà hàng ra xua đuổi chúng nhưng chúng vẫn quanh quẩn ở tầng trời thấp sau đó lại bay trở về.

“Đây là loài chim gì lạ vậy? Tráng Ngư hỏi: “Bồ câu sao?”

Tôi đáp: “Bồ câu nhà cậu cũng dài như vậy sao?”

Chúng tôi đương nhiên không thấy ngạc nhiên, lại cúi đầu ăn cơm, một lát sau tôi ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa lúc có một con chim trong số đó cũng nhìn tôi. Mắt to trừng mắt nhỏ.

Tráng Ngư hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì.” Tôi kiềm chế cảm giác quái dị trong lòng: “Hình như tớ từng thấy con chim này ở đâu rồi nhưng không nhớ nổi.”

Đột nhiên có cảm giác mình đã quên mất thứ gì đó khiến đầu óc trở nên trống rỗng.

Một lát sau, đám chim tản đi hết, tôi với Tráng Ngư Tiểu Hạo ăn cơm xong, đưa hai người bọn họ về nhà, còn tôi tự mình lên xe về nhà, hôm ấy mọi chuyện rất bình thường, vui vẻ, Ô Ngộ, tin tức mới, trời chiều, nhà hàng, Tráng Ngư, Tiểu Hạo...

Mãi đến khi tôi về đến nhà, từ đêm hôm đó, cuộc sống yên tĩnh của tôi thay đổi long trời lở đất.

Tôi vẫn tự cho là như thế, nhưng nào ngờ mình đã mất đi cuộc sống bình yên như nước chảy.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Ô Ngộ (1)

Tôi đá banh xong, trở lại trong tiệm. Những người khác đều là dân địa phương, đều có nhà, chỉ có tôi ở lại trong tiệm.

Trời tối rồi, cả người tôi ẩm mồ hôi, bốc mùi hôi nhưng tôi vẫn không muốn động dậy, tôi nằm trên chiếc giường hẹp ngẩng đầu lên nhìn trần nhà rồi nhớ lại bộ dạng của Đàm Giảo hôm nay.

Cô đội nón của tôi, cúi đầu không nói gì. Thì ra cô gái ngày đó tôi gặp trên thuyền cũng có dáng vẻ này, đột nhiên tôi bật cười.

Vừa khéo Tiểu Hoa vén rèm lên đi vào trong phòng, nhìn thấy nụ cười trên mặt tôi thì nở nụ cười bí ối: “Anh Ngộ, anh muốn phụ nữ sao?”

Thằng nhãi này, đúng là tên trộm lanh lợi.

Tôi không để ý đến cậu ta, chỉ châm điếu thuốc. Cậu ta ngồi xuống bên giường nói: “Sao em cảm thấy giữa anh với cô Đàm đó có thứ gì đó mờ ám?”

Tôi hỏi: “Ái muội chỗ nào?”

Cậu ta suy nghĩ rồi nói: “Không nói rõ được, nhưng hai người ở cạnh nhau thì cứ mờ mờ ám ám thế nào ấy.”

Tôi mắng: “Thằng khốn cậu!”

Cậu ta càng làm tôi: “Cô ấy còn chỉ định anh rửa xe nữa là.”

Tôi hít một ngụm khói, cảm nhận mùi vị cay đắng trong đó nói: “Vậy thì sao? Cô ấy dám chỉ định, sao anh cậu lại từ chối?”

Tiểu Hoa: “Á, anh của em, anh thật trâu bò! Em thấy cô Đàm kia 80% đã bị anh ăn chắc rồi.”

Tôi không tiếp tục nói đùa với cậu ta nữa, lực chú ý của tôi bị thứ ngoài cửa sổ thu hút.

Ánh đèn sáng rõ chiếu lên khoảng đất trống, ở đấy, chẳng biết lúc nào đã có một đám chim đậu ở đó, tầm mười con, toàn thân chúng đen kịt, có mấy con đang nhìn tôi qua ô cửa sổ, ánh mắt màu vàng, chiếu sáng âm u.

Tôi cũng nhìn bọn chúng chăm chăm.

Tiểu Hoa hỏi: “Anh Ngộ, sao thế, đang nhìn gì đấy?”

Tôi đã từng thấy những con chim này.

Chỉ thấy ở một chỗ. Chính là trên chiếc thuyền kia.

Tôi chạy ra khỏi cửa tiệm, tiếng bịch bịch vỗ cánh vang lên giữa không trung, chúng bay tán loạn.

Có một việc tôi chưa bao giờ nói với người khác. Từ khi rời khỏi chiếc thuyền đó, trong lòng tôi có một khoảng trống mơ hồ, nhưng tôi không nhớ mình đã quên cái gì, chỉ khi nghĩ lại tôi cảm thấy buồn bã như mất mát thứ gì đó, ngờ ngác không biết gì.

Mà bây giờ, những con chim đó dường như vẫn mang theo mùi tanh của nước sông, khi chúng vỗ cánh muốn bay.

Có một loại trực giác mãnh liệt ra sức thúc đẩy tôi đuổi theo những con chim đó.

**

Chuyện xảy ra khi tôi đuổi theo bọn chúng đến gần nửa nội thành.

Tôi chạy qua quảng trường phồn hoa, chạy qua những con ngõ ngoằn ngoèo, cuối cùng đến đoạn đường nhỏ gần bờ sông. Đàn chim trên bầu trời tụ lại càng nhiều, không biết chúng từ đâu bay tới, có khoảng hơn trăm con. Chúng cứ lượn quanh ánh trắng sáng ngời trên không trung, như có một bóng đen âm mưu được dự tính từ trước.

Tôi chạy đến đầm đĩa mồ hôi, đang đứng ở bên cạnh tường nghỉ ngơi, bỗng nhiên những con chim ấy như đã tụ họp xong, một con trong đó phát lên tiếng kêu thanh thúy sau đó đàn chim rã ra rồi bay vào trong bóng đêm.

“Mẹ kiếp!” Tôi chửi nhỏ một tiếng.

Tôi đang muốn đuổi theo con chim đầu đàn thì bên bức tường bên kia xuất hiện một bóng người. Tôi lập tức lạnh toát cả người, tôi cảm thấy mỗi lỗ chân lông trên người cũng lạnh buốt muốn trốn nhưng đã không kịp.

Đầu người đó đụng vào trong ngực tôi, tôi nghe rõ cô ấy đang hít không khí vào. Tôi bắt được hai cánh tay cô, chế ngự cô, cô dùng sức giãy dụa, muốn tránh nhưng tôi đã ép thân thể của cô lên tường, áp chế lại. Thân thể cô đang run rẩy.

Ánh đèn mờ mờ trên đỉnh đầu chiếu xuống khuôn mặt cô, khi tôi nhìn thấy mặt cô thì hơi sững sốt.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Ô Ngộ (2)

Cô ấy cũng ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn tôi, mái tóc dài rối tung xõa trên vai, trông rất bừa bộn, trên người mặc bộ quần áo ở nhà, dưới chân mang đi dép lê nhưng không có đi tất. Xe cô đỗ ở ven đường sau lưng cách cô không xa, đèn xi nhan vẫn còn chớp, rõ ràng cô ấy rất vội vã từ nhà đến đây, sau khi nhận ra tôi, ánh mắt cô ấy rất kì lạ, tràn ngập cảnh giác, khiếp sợ thậm chí còn có vài tia sợ hãi. Dưới ánh sáng hơi mờ, khuôn mặt cô lộ vẻ trắng bệch.

Hoàn toàn không giống vẻ nhu thuận khi ở cạnh tôi lúc sáng, như đã thay đổi thành con người khác hoàn toàn.

Mới một buổi tối thôi, cô ấy đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao một cô gái đêm khuya lại một mình chạy đến đây?

Nhưng tôi chưa mở miệng, Đàm Giao đã mở miệng trước:

“Anh...Sao anh lại ở đây?” Giọng nói hơi run rẩy.

Tôi cúi đầu nhìn cô chăm chăm: “Còn cô, sao cô lại ở đây?”

Cô ấy cắn môi, nhìn ánh mắt tôi từ khoảng cách rất gần: “Tôi có hẹn.”

Tôi nói: “Hẹn ai?”

Cô ấy nói: “Chuyện này có liên quan đến anh sao?”

Lại đáng vẻ này, thần nhiên lạnh lùng, còn có chút sắc bén quật cường, đâm tôi khiến tôi bình tĩnh trở lại. Tôi ngẩng đầu lên liếc nhìn những con chim chẳng biết bay từ lúc nào, nở nụ cười: “Không liên quan đến tôi.”

Vì câu trả lời của cô, nên ánh mắt cô hơi thả lỏng, cô nói: “Nếu như không có việc gì vậy mời anh tránh ra, tôi còn có việc.”

Tôi vẫn không nhúc nhích, hai tay tôi đặt hai bên tường, áp cô ở giữa, hỏi lại lần nữa: “Hẹn ai?”

Trong mắt cô hiện lên vẻ tức giận với kinh ngạc, nhưng đáng vẻ tức giận nhưng không dám trút. Chẳng biết sao bộ dạng này của cô khiến lòng tôi mềm đi.

Cô ấy thấp giọng, tức giận nói: “Anh vẫn chưa nói cho tôi biết, sao anh lại ở chỗ này?”

Tôi thoáng im lặng, nhìn ánh mắt thanh tịnh của cô, trong lòng tôi bắt đầu suy nghĩ có nên nói nguyên do cho cô biết hay không? Những lý do gần như hoang đường chỉ vì nhìn thấy những loài chim sống ở biên mà chạy đến đây?

Dù sao cô ấy cũng ở trên con thuyền ấy. Đến bây giờ cô ấy vẫn chưa nhận ra tôi là ai.

Tôi cúi đầu nói: “Đàm Giao, tôi...”

Có lẽ chúng tôi cách nhau quá gần, nên cảm tôi đụng trúng chóp mũi cô, cô cũng phát hiện ra, chỉ quay đầu đi, nhưng chúng tôi vẫn đứng chung một chỗ. Ở đêm khuya, trên đường nhỏ bên bờ sông vắng vẻ, tôi vây lấy cô ấy, ánh mắt chúng tôi nhìn nhau như sắp nói ra chuyện bí mật của riêng mình.

Lời của tôi chưa nói xong.

Bởi vì có người đến.

Vị khách không mời mà đến.

Tiếng bước chân truyền đến, tôi với Đàm Giáo đồng thời ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đó thì chúng tôi đều sùng sờ.

Ở đây không có nhà ở hay công trình kiến trúc, khu dân cư cũng cách đây mấy trăm mét, ở đây chỉ có công trường yên tĩnh, vài cây đèn đường thưa thớt, cả con đường đều âm u vắng vẻ.

Người đó chạy từ hướng khu dân cư tới.

Một người đàn ông kì quái, hần rất bần, trên vai hần khiêng một đứa con nít.

Tóc của hần rất dài, rối bời, buộc lại như rong biển. khuôn mặt cũng bần, không nhìn rõ mặt mày, ánh mắt hần rất sáng, trong mắt lóe lên ánh sáng hưng phấn. Trên người hần mặc chiếc áo khoác nhàn nhúm, cũng bần, không nhìn rõ màu sắc, hần mang đôi giày thể thao hần, hần trông không giống một người lang thang bình thường.

Mà đứa bé kia khoảng năm sáu tuổi dường như đã ngủ rồi, mặc áo ngủ rất sạch sẽ, trắng trắng mềm mềm, bàn chân không đi dép, lón lên rất dễ thương.

Hần từ đường dối diện đến, nhìn thấy bọn tôi.

Hần rướn miệng cười lộ ra hàm răng màu vàng đen, đó là một nụ cười khiến người ta khó chịu, bởi vì hần cười rất vui vẻ cũng rất đau khổ. Hần chạy rất nhanh, bước chân hần nhẹ nhàng thoăn thoắt, thoáng cái đã chạy vào trong bóng đêm.

Đàm Giáo nắm lấy cánh tay tôi nói: “Đây là thứ gì vậy?”

Tôi lại nghe thấy tiếng âm ỉ mơ hồ từ phía xa xa, hướng khu dân cư.

“Ở lại đây, đừng nhúc nhích.” Tôi hất tay cô ra, đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Ô Ngộ (3)

Phía trước là dòng nước tĩnh lặng, đen ngòm, gã đó chạy trốn chỉ còn sót lại cái bóng, hần quẹo vào ngõ nhỏ bên cạnh, tôi cố dùng hết sức đuổi theo vào trong, hét lớn: “Đứng lại!”

Người đó già vờ làm lơ rồi khiêng đứa bé chạy nhanh hơn, cũng mặc kệ đứa bé lắc lư khó chịu. Vì thế tôi có thể khẳng định hần không phải là người hiền lành.

Trong ngõ nhỏ rất hẹp, xung quanh là những căn nhà được phá dỡ, trên mặt đất vẫn còn nhiều đồ bỏ đi, tôi giẫm lên chúng. Chúng tôi cách nhau chừng mười thước đúng lúc này đứa bé tỉnh lại, khóc lên thảm thiết, chân hần ngừng lại, tôi mới thừa cơ cầm chiếc ghế dài đánh phía sau lưng hần. Hần bị nện, loạng choạng lao đảo hai bước, tôi bỏ nhào về phía trước đánh vào phần gáy của hần.

Đúng lúc này, tôi nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân nhỏ vun và tiếng hít thở mềm nhẹ, là cô ấy đuổi theo.

Tôi thò tay muốn bắt lấy đứa bé nhưng tên đó đã xoay người hần nhìn tôi cười, nụ cười khiến lòng người rét lạnh, sau đó hần đánh một quyền về phía mặt tôi, thân thủ của hần rất tốt, hai tay tôi bắt lấy đứa bé nên không tránh khỏi một đám này, trên mặt cảm thấy đau đớn, người phụ nữ sau lưng thét lên: “Ô Ngộ!”

Tình cảnh trước mắt như thế nhưng tiếng hét của cô khiến lòng tôi ảm áp.

Tôi cảm thấy máu nóng từ trong mũi chảy ra, nhưng tôi mặc kệ, tôi đưa đứa bé về phía sau cho cô: “Mau ôm lấy.”

Tôi nghĩ nếu như không có nỗi lo ở phía sau có lẽ tôi có thể dễ dàng chế ngự tên điên này nhưng gã phản ứng rất nhanh, nở nụ cười ‘khanh khách’ vòng qua tôi nắm lấy mái tóc dài của Đàm Giáo, bốn người chúng tôi đứng rất gần nhau, mọi chuyện diễn ra quá nhanh, căn bản không thể ngăn cản.

Đàm Giáo hét lên một tiếng, nét mặt đau đớn, còn đứa bé cũng tuột tay rơi xuống. Trái tim tôi siết chặt, tôi muốn cứu cô, nhưng lại nhìn thấy đầu đứa bé sắp đặt lên mặt đất!

Tôi xông lên phía trước ôm lấy cổ đứa bé rồi, sau đó ôm nó đặt lên mặt đất, thằng bé sợ quá, gào khóc nắm chặt lấy quần áo của tôi. Tôi lại quay đầu nhìn thấy Đàm Giáo đã ngã ngửa trên mặt đất, người đó nắm lấy mái tóc của cô không chút thương tiếc kéo vào trong ngõ tối: “Ô Ngộ! Ô Ngộ...” Cô khóc la lên, hai chân giãy giụa trên mặt đất.

Trái tim tôi như bị người khác đâm một dao, tôi đặt thằng bé đứng trong góc tường rồi vội vàng chạy về phía cuối, tôi đâm một quyền vào bụng tên điên đó, hần bị đau buông hai tay sau đó cũng đâm trả tôi một đấm. Hai tay tôi nắm lấy bả vai hần, muốn chế trụ hần, nhưng thân thể hần rất nhanh nhẹn, hần

uốn cong thân thể tạo thành một đường cong sau đó từ trong tay tôi chạy thoát vào trong bóng tối.

Tôi đuổi theo hai bước thì dừng lại, chạy trở lại, trong con ngõ tối tăm, thằng bé vẫn núp khóc trong góc tường, còn Đàm Giao đang giãy dụa ngồi dậy, hai tay ôm đầu, vừa khóc vừa co lại, khóc đến lòng tôi cảm thấy phiền loạn.

Buổi tối hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tôi ngồi xuống ở trước mặt cô, nắm chặt lấy hai vai cô, cô ấy thoáng nhào vào lòng tôi, ôm chặt lấy tôi.

Tôi hơi sững sờ.

Cách đó không xa, vang lên tiếng còi báo động và tiếng hét ầm ĩ, tôi chạy hơn nửa đêm lại trải qua trận độ sức vừa rồi nên sức cùng lực kiệt rồi, nhưng cô ấy ôm tôi, ôm rất chặt, vì thế tôi chỉ có thể ngồi xuống tại chỗ, tựa vào góc tường, cô ấy dĩ nhiên ngồi trên đùi tôi, điều này khiến tôi không thể nào nhúc nhích được.

Chờ hô hấp của tôi bình thường trở lại thì cô ấy đã ngừng khóc, chỉ cúi đầu đẩy tôi ra muốn đứng dậy, tôi vô thức siết chặt cánh tay không để cho cô ấy đi.

“Còn đau không?” Tôi nhẹ giọng hỏi.

Cô ấy cúi thấp đầu: “Ừ.”

Tôi giờ tay lên muốn vén tóc cô ra: “Hãy để tôi xem.” Cô ấy giống như bị đâm trúng đuôi, nắm mạnh lấy tay cô rồi ngược cặp mắt ướt đẫm nhìn tôi, quát lớn: “Không, không được phép xem, cũng không được phép đụng vào!”

Ở đây quá mệt mỏi, căng thẳng, hỗn loạn... Ván cờ vận mệnh như màn sương trong đêm, tôi ôm cô ấy vào trong ngực, cô ấy ủy khuất rung rung mắt nhìn tôi nhưng trong lòng tôi lại muốn bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gập Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Đàm Giao (1)

Khi Ô Ngộ hỏi tôi sao tôi lại ở chỗ này, tôi vừa có cảm giác ghen khuấy vừa sợ hãi trong lòng.

Tôi nhìn vào mắt của anh, muốn nhìn thấy nham hiểm, giả dối. Nhưng không có, ánh mắt anh phát ra tia sáng sạch sẽ, trong trẻo, ánh mắt đen lay láy, trầm lắng, cho dù đang giữa đêm khuya nhưng vẫn trước sau như một.

Vì thế tôi biết, không phải là anh ấy.

Người dẫn dụ tôi đến đây là người khác, không phải là anh.

Mọi chuyện bắt đầu kể từ tối hôm nay, khi tôi về đến nhà. Tất cả trong nhà đều bình thường, đồ dùng trong nhà, cửa sổ, cửa cái, thậm chí đôi dép tôi ném lung tung ở cửa ra vào đều không có dấu vết bị người ta chạm đến.

Tôi với Tráng Ngư vừa ăn một bữa thật no, vì thế tôi ưỡn bụng tựa vào ghế salon, xem TV một lát. Sau đấy, tôi phát hiện khăn giấy đã dùng hết rồi, vì thế tôi mở ngăn kéo dưới bàn trà, muốn tìm một gói khác.

Tôi nhìn thấy một bức thư màu đỏ nằm ở bên trong, rất dễ thấy. Tôi không nhớ nổi đây là cái gì, hơn nữa tôi không có ấn tượng đã nhìn thấy bức thư này trong mấy ngày nay. Vì thế tôi mở ra xem.

Bên trong chỉ có một tờ giấy trắng, viết mấy chữ:

“Nếu như cô muốn biết cô đã mất đi thứ gì, ngày 17/7 10 giờ tối, gặp nhau ở giao lộ đường Bạch Vân và đường Hà Tân Tây. Đàm Giao, hãy đến tìm tôi.”

Tôi ngây ngẩn, sau đó ứa mồ hôi lạnh, dường như có con kiến đang bò qua lưng tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn khắp nơi trong nhà, phòng bếp tối đen như mực, phòng ngủ, ban công, rõ ràng không mất thứ gì cả.

Người đó lên vào nhà tôi từ lúc nào? Hấn để lại bức thư này ư? Nhưng nhằm mục đích gì?

Không, không, có thể làm đến mức này, nếu muốn hại tôi dễ như trở bàn tay, hấn muốn tôi đi, nếu như tôi không làm theo thì kết quả sẽ khó coi hơn. Hơn nữa chỉ với một tờ giấy nếu báo cảnh sát chắc chắn bọn họ sẽ không quan tâm.

Tôi lại nhìn tờ giấy lần nữa, chữ trên giấy rất đẹp, cuồng dã, có lực, hấn được rèn từ năm này sang năm khác, mới có thể viết ra chữ đẹp như vậy, mà tính tình của người viết chữ cũng rất phóng khoáng.

Tôi chú ý, hai câu được viết rất nhanh đều theo lối chữ thảo. nhưng đến câu cuối cùng thì nét chữ chậm lại, càng viết càng tinh tế. Đến nét cuối cùng thì hơi kéo dài.

Điều này nói lên cái gì? Chứng minh khi hấn viết đến câu cuối cùng tâm tình của hấn không còn như lúc đầu, tâm tình của hấn đã bắt đầu dao động.

“Đàm Giảo, tôi tìm tôi.”

Trong lòng tôi bỗng cảm thấy ón lạnh, sẽ không phát triển biến thái chứ?

Có đi hay không?

Hấn còn nói: Nếu như cô muốn biết mình đã mất cái gì?

Tôi lấy một cây dao nhỏ, bỏ vào trong túi áo, lại mở phần mềm ‘tương thân tương ái’ trên điện thoại di động ra, đây là phần mềm giữa tôi với Tráng Ngư, cô ấy có thể nhìn thấy vị trí của tôi vào bất cứ lúc nào, còn tôi có thể cầu cứu cô ấy.

Nhưng cô tuyệt đối không ngờ, ở nơi đã định và ở thời gian đã hẹn, người đầu tiên cô gặp lại là Ô Ngộ. Anh thoát nhìn cũng rất khiếp sợ anh còn ép tôi vào tường và gặng hỏi tôi hẹn với ai.

Anh cũng cất giấu bí mật.

Sau đó có một người đàn ông xuất hiện, nhìn thấy hấn trái tim tôi đập bịch bịch, sẽ là hấn sao? Người đàn ông này rất bản rất kì lạ, sao hấn còn ôm theo đứa bé?

Ô Ngộ đã đuổi theo, tôi lập tức hiểu được anh ấy muốn cứu đứa bé, anh ấy bảo tôi đứng tại chỗ không được nhúc nhích, nhưng sương mù đã bao phủ bóng đêm rồi, sao tôi có thể đứng yên tại chỗ chứ? Tôi phải làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tôi đuổi theo, nhưng không ngờ người đàn ông quái dị kia lại ra tay ác như vậy, tôi lần đầu tiên đối diện với người xấu, bị tổn thất nặng còn té ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đàm Giảo (2)

Da đầu đau quá, đau đến cả người tôi chết lặng, nước mắt nóng rát từ từ chảy ra khỏi mắt. Tôi mở mắt ra, nhìn thấy một chút ánh sáng và sương mù trên đỉnh đầu, tôi phát hiện chẳng biết từ lúc nào mình đã ngồi trong lòng Ô Ngộ.

Anh dựa lưng vào tường, ôm eo tôi, cúi đầu nhìn tôi, còn tôi ngồi trên đùi anh, cảm giác tê dại chạy dọc khắp toàn thân tôi, như có ai đó đang cảm lông chim nhẹ nhàng quét ngang hông tôi. Ánh mắt anh chính là cộng lông chim đen màu đen đó.

Tôi đẩy ra anh toan đứng dậy, nhưng anh lại ôm tôi trở về, trái tim tôi nảy lên, cảm thấy không còn cách nào giãy dụa.

Bọn tôi nói mấy câu, anh muốn xem vết thương trên đầu tôi, bây giờ tôi đã tỉnh rồi, có lẽ bị tên đó kéo đứt rất nhiều tóc nên da đầu chảy máu, rất xấu xí, sao tôi có thể để cho anh nhìn.

Vì vậy tôi kiên quyết không cho.

Tôi ngẩng đầu lên lại nhìn thấy anh ấy đang cười, tôi hỏi: “Anh cười cái gì?”

Anh nói: “Không có gì, tôi cảm thấy cô rất đáng yêu.”

Tôi đột nhiên nói không nên lời, anh ấy cũng vậy, hai chúng tôi cách tôi rất gần, bỗng nhiên cảm tôi hơn ngựa, là ngón tay anh nhẹ nhàng sờ lên. Tôi cảm thấy nhất định mình điên rồi. Đêm khuya, con đường phía trước nguy hiểm không rõ, tôi lại ngồi trong lòng thợ sửa ô tô mới quen chưa được ba ngày, ái ái muội muội, im lặng dây dưa.

Mà trong mắt anh hình như ẩn chứa màu đen của biển rộng, ngón tay anh cứ dừng ở trên mặt tôi, trong khoảnh khắc như thế, tôi đang suy ngẫm anh ta có muốn cưỡng hiếp tôi hay không? Nhưng anh chỉ chờ tôi đứng dậy, thấp giọng nói: “Vì để tránh phiền phức, nếu cảnh sát có hỏi, cô nói chúng ta đang hẹn ở gần đó.”

Tôi nói: “Được.”

Lúc này tôi mới phát hiện, âm thanh còi báo động ở gần như thế, một xe cảnh sát đang dừng ở đầu ngõ, có vài cảnh sát đang chạy đến. Tôi ôm lấy đứa bé từ trên mặt đất dậy, có lẽ nó sợ đến choáng váng, khóc một hồi, nên cuộn người bên cạnh bọn tôi ngủ thiếp đi. Tôi với Ô Ngộ nhìn những người đang đến, tay anh đặt trên vai tôi.

Vài người cảnh sát đang đến gần, tôi chợt nhìn thoáng qua người thứ hai, dáng người cao gầy, khuôn mặt thanh tú lộ ra dưới mũ cảnh sát, trông rất quen thuộc. Trong lòng tôi thoáng lộp bộp một tiếng, không trùng hợp như vậy chứ...

Người cảnh sát kia nhìn thấy rõ tôi cũng hơi sững sờ.

Ánh mắt chúng tôi nhìn nhau trong không trung chốc lát, tôi dời tầm mắt đi nhưng vẫn cảm thấy anh ta đang nhìn tôi đắm đắm.

Vẫn giống như trước kia, đầu gối như thế. Đột nhiên, Ô Ngộ liếc nhìn tôi, ánh mắt thâm thúy khó phân biệt, sau đó anh nhìn Thẩm Thời Nhận. Thẩm Thời Nhận đại khái cũng nhận ra ánh mắt mình không ổn nên dời tầm mắt khỏi người tôi.

Cảnh sát dẫn đầu lập tức tiếp nhận đứa trẻ, cẩn thận kiểm tra, sau đó hỏi: “Hai người là ai?”

Tôi đáp: “Người qua đường.”

Ô Ngộ nói: “Tôi với cô ấy từ góc đường phía trước đi qua, nhìn thấy người đàn ông ôm một đứa bé, chúng tôi cảm thấy người đàn ông đó không bình thường, đứa bé hình như không phải con của hắn nên đã đuổi theo.”

“Người đàn ông kia đâu?” Thẩm Thời Nhận hỏi.

Ô Ngộ: “Chạy rồi.”

Đội trưởng cảnh sát lại hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt như vậy hai người chạy đến chỗ này làm gì?”

Tôi liếc mắt nhìn Thẩm Thời Nhận, anh cũng đang nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt trong trẻo và nghi hoặc. Ô Ngộ yên lặng một lát rồi nói: “Hẹn hò.”

Hai cảnh sát khác lộ nét mặt đã rõ còn Thẩm Thời Nhận dời ánh mắt sang chỗ khác. Tôi có thể hiểu được anh ta đang lúng túng. Dù sao tôi với anh ta đã từng xem mắt, tôi từ chối anh ta, bây giờ, anh ta thân là cảnh sát, còn tôi nữa đêm bị anh ta bắt gặp ‘gặp riêng’ một người đàn ông khác, tôi cũng cảm thấy hơi mất mặt.

Đội trưởng cảnh sát nói: “Tiểu Thẩm, cậu lấy lời khai hai người bọn họ, rồi mời bọn họ về cục hỗ trợ điều tra.”

Thẩm Thời Nhận nói: “Vâng.”

Sau đó tôi với Ô Ngộ bị tách ra, tôi đứng tại chỗ còn Ô Ngộ bị đưa đến bên kia ngõ, Thẩm Thời Nhận cầm cuốn sổ con, đặt câu hỏi với anh ấy. Vì cách quá xa nên tôi không nghe rõ hai người bọn họ nói gì, chỉ thấy nét mặt hai người họ rất nghiêm túc, bình tĩnh. Cuối cùng, Thẩm Thời Nhận cất sổ con đi, lại dẫn Ô Ngộ đi về phía xe cảnh sát, Ô Ngộ ngẩng đầu lên liếc nhìn tôi. Tôi ra hiệu OK với anh, ý bảo tôi không sao cả. Vì thế anh ấy gật đầu, ngồi vào trong xe.

Thẩm Thời Nhận vẫn khăng khăng vịn cửa xe, nhìn đắm đắm chỗ nào đó trên không, dường như hoàn toàn không chú ý đến động tác ra hiệu giữa tôi với Ô Ngộ. Sau đó, anh ấy lấy cuốn sổ con ra, viết lên đây vài chữ rồi chuẩn bị đi đến trước mặt tôi.

Tôi đứng ở góc tường, xung quanh không có ai khác, Thẩm Thời Nhận cao xấp xỉ Ô Ngộ, cao hơn tôi một cái đầu. Anh kéo vành mũ dưới, liếc mắt nhìn tôi rồi nhìn chằm chằm vào sổ con: “Tên họ?”

Tôi hơi im lặng nhìn anh ta, nói: “Thẩm Thời Nhận, những thứ này anh đều biết rồi. Tên tôi, nghề nghiệp, địa chỉ, chiều cao, sở thích, mục tiêu tìm bạn đời... Anh cũng biết. Tại sao còn hỏi?”

Anh im lặng một lát, rồi mở miệng nói: “Tôi lại không biết, cuối cùng em lại chọn hẹn hò với một tên sửa xe.”

Tôi: “...”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đàm Giảo (3)

Anh ta tựa hồ cũng phát hiện mình hơi xúc động, ho nhẹ một tiếng, nói: “Miêu tả một chút về ngoại hình của người đàn ông đó.”

Tôi cẩn thận nhớ lại, miêu tả một phen, anh ta nhanh chóng ghi chép lại. Anh ta lại hỏi thêm mấy câu, tôi đáp từng câu hỏi của anh ta, anh ghi chép rất nghiêm túc, khi làm việc rất chuyên tâm, nghiêm túc, lời ít ý nhiều. Rất ra dáng người cảnh sát uy tín đáng tin cậy.

Cuối cùng anh ta đẩy sổ con lại, nói: “Theo chúng tôi về cục cảnh sát một chuyến, hai người còn phải tiếp nhận hỏi thăm kỹ lưỡng về vụ án này.” Rồi bổ sung một câu: “Chỉ cần hai người không liên quan với vụ án, thì không sao đâu.”

Anh ta dẫn tôi đến xe bên kia, tôi không nhịn được hỏi: “Tôi không ngồi chung xe với Ô Ngộ sao?”

Anh nói: “Không.”

Tôi: “Ừ.”

Anh ta im lặng vài giây rồi nói: “

—

Sau chuyện xảy ra đêm nay, đúng như Thẩm Thời Nhạn dự đoán, tôi bị giữ ở cục công an hỏi thăm mấy giờ. Đến hừng đông mới được thả.

Tuy rằng cảnh sát không hỏi rõ chi tiết, nhưng có vài chi tiết cứ hỏi đảo qua đảo lại. Nhưng tôi có thể hiểu được, quá trình thẩm vấn tiến hành rất thuận lợi, tôi cảm thấy bọn họ đã loại bỏ sự hoài nghi với tôi. Ngoại trừ một người cảnh sát ngồi chung với Thẩm Thời Nhạn, cứ nín hỏi một vấn đề: “Cô với Ô Ngộ hẹn hò sao? Chúng tôi đã lên mạng điều tra, cô là tác giả nổi tiếng, thu nhập cũng không tệ, có nhà, có xe. Anh ấy chỉ là thợ sửa chữa ở nơi khác, sao cô lại chọn hẹn hò với anh ta?”

Lúc bắt đầu tôi chỉ đáp: “Vì tôi thích anh ấy.” Sau đó bị hỏi đến phiền, tôi đáp: “Anh ấy lớn lên đẹp trai, đẹp trai, là người đàn ông có sức hấp dẫn, cho dù anh ấy có nghèo tôi vẫn muốn ở bên anh ấy.”

Tôi không biết Ô Ngộ gặp vấn đề này sẽ trả lời như thế nào, nhưng tôi có nhiều ưu điểm hơn chắc anh ấy sẽ không gặp khó xử.

Khi nghe tôi trả lời, Thẩm Thời Nhạn luôn cúi đầu, sắc mặt hơi khó coi, khiến tôi cảm thấy hơi bất đắc dĩ, cảm thấy mỗi câu mình nói như tát vào mặt anh ta. Tôi biết đồng nghiệp của anh không biết mối quan hệ giữa tôi với anh, nếu tôi là anh ta, tôi sẽ không nói chuyện này với người khác.

Khi tôi được thả, được biết Ô Ngộ đã về nhà. Tôi ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, tuy rằng cả đêm không ngủ, toàn thân mệt mỏi vô cùng, nhưng trong đầu cô rõ ràng đang căng lên như dây cung bị kéo căng.

Nếu Ô Ngộ không phải là người để lại tờ giấy cho tôi, vậy tôi gần như có thể kết luận, chỉ có thể là tên kia, tên tội phạm liên hoàn xuất hiện, tên đàn ông kì quái.

Sao hắn lại muốn dẫn tôi đến hiện trường hắn gây án? Thậm chí còn cắt đứt hắn gây án, tôi với hắn không quen biết, mục đích của hắn rốt cuộc là gì?

Những thứ này vẫn chưa biết được, hình như không thể dùng lẽ thường để giải thích điều này.

Nhưng không phải hoàn toàn không có manh mối.

Ô Ngộ.

Vì sao anh lại xuất hiện ở đó, anh không nói nguyên nhân cho tôi biết. Tôi có trực giác, hẳn chắc chắn biết rõ nội tình.

Trong lòng tôi bỗng hơi nôn nóng, cảm giác này rất kì lạ. Tôi mới quen anh ấy ba ngày, tôi hoàn toàn không biết gì về anh ta cả, nhưng có rất nhiều chuyện khiến tôi với anh gắn liền với nhau. Anh rất giống người đàn ông trên thuyền, anh có cảm xúc hơi bất thường với tôi, anh ấy còn cùng tôi xuất hiện ở những nơi không nên xuất hiện.

Anh, rốt cuộc là ai?

Tôi quyết định, chờ tôi về nhà ngủ một giấc, hoàn toàn khôi phục tinh thần rồi tôi sẽ đi tìm anh, sẽ biết hết tất cả thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Ô Ngộ (1)

Tôi biết cô ấy sẽ đến tìm tôi. Sau khi về nhà, tôi ngủ qua loa một giấc, khi tỉnh lại vẫn chưa đến giữa trưa. Tôi xuống ăn bát cháo ở quán bên cạnh, lúc ăn vẫn liên tục nhìn về phía cửa quán. Cô ấy chưa tới.

Buổi chiều, tôi làm việc ở trong tiệm mãi đến khi nắng chiều chiếu xuống khoảng đất trống trước cửa, nhưng thân ảnh của cô vẫn chưa xuất hiện, tôi hơi nghi ngờ, lẽ nào cô ấy có thể bình thân như thế? Hay có chuyện gì khác làm chậm trễ?

Đến tám chín giờ tối, tôi kết thúc công việc, những người thợ khác trong tiệm đã về nhà, tôi đang muốn kéo cửa thì nhìn thấy chiếc xe màu đỏ cam đang dọc theo mép đường lái đến.

Kỹ thuật không tốt lắm, lúc rẽ qua đường thì chậm như trâu. Vì thế tôi không khép cửa sát lại mà vẫn chừa ít khe hở cho cô, còn tôi đi vào trong phòng nhỏ phía sau tiệm.

Căn phòng ông chủ cho tôi ở tạm chỉ rộng tầm mười mấy mét vuông, đồng thời để tôi ở đây trông tiệm. Trên trần nhà có bóng đèn màu vàng, trên bàn cũng chất đầy sách của tôi. Tôi tìm thấy hai cái ghế sạch đặt ở bên giường. Tôi ngồi xuống nhìn bếp ở trong góc đang nấu mì.

“Rào rào...” Có người đụng vào cánh cửa xếp, sau đó là tiếng nói của cô ấy: “Xin hỏi Ô Ngộ có ở đây không?”

Chẳng biết sao tôi lại cảm thấy buồn cười, tôi cất giọng đáp: “Vào đi.”

Cô ấy nhanh chóng vén rèm lên đi vào. Tôi ngược mắt liếc nhìn cô ấy, đã rửa mặt chải đầu sạch sẽ, gương mặt ấy vì được nghỉ ngơi đủ nên trông rất sáng sủa, cô ấy mặc chiếc áo thun đơn giản kết hợp với quần cụt, tôi cảm thấy trong mắt mình lóe lên thứ gì đó.

Hai chân dưới quần cụt vừa mịn vừa thẳng, vừa trắng. Mì đã nấu xong rồi, tôi tắt lửa, tôi bung mì ra ngoài đặt ở trước mặt, cô ấy vẫn đứng ở cửa không nhúc nhích, tôi nói: “Ngồi đi.”

Cô ấy mới ngồi xuống cái ghế đối diện, cô ấy giống như con thỏ nhỏ, khi thì rất thông minh, khi thì rất mơ màng, khi thì yên tĩnh, khi thì nhanh nhẹn.

Tôi bung tô mì đặt ở trước mặt, ngồi xuống bên cạnh cô, sau đó ăn từng ngụm. Tôi cảm thấy ánh mắt cô cứ dừng trên mặt tôi, nếu như cô ấy biết tôi là ai, có lẽ sẽ bắt ngờ khi thấy tôi như vậy, nhưng tôi đã tốt hơn rồi.

“Sao giờ này mới đến?” Tôi hỏi.

Cô hơi sững sốt nói: “Tôi ngủ một giấc đến giờ.”

Tôi nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ rồi.

Trái tim thật mạnh mẽ, xảy ra nhiều chuyện như vậy nhưng cô ấy có thể ngủ ngon suốt cả ngày.

Cũng tốt. Tôi đặt bát không lên bàn trước mặt, rồi lấy hai chai nước suối ra đưa cho cô một chai. Cô ấy vắn nấp uống một ngụm rồi đẩy lại. Tôi ngửa cổ uống hơn nửa chai, khi đặt chai nước xuống lại phát hiện cô ấy đang nhìn tôi đăm đăm. Ánh mắt hơi xấu hổ.

Trong lòng tôi bỗng nhiên hơi rối loạn, nhưng người khởi xuống lại cúi đầu, tiếp tục uống nước như không có việc gì.

“Muốn hỏi tôi cái gì?” Tôi nói.

Cô ấy nói: “Đêm qua anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, sao anh lại ở chỗ đó?”

Chuyện cũ trước đây như ánh sáng chiếu qua lòng tôi, cuối cùng thứ còn sót lại chỉ là màu đêm đen như mực ngoài cửa sổ. Còn cô ấy vẫn sạch sẽ, xinh đẹp như lúc đầu, tôi nở nụ cười, từ trong túi lấy ra một điều thuốc, tôi muốn tìm cái bật lửa nhưng lại không thấy.

Cô ấy cầm lấy bật lửa trên bàn đưa cho tôi, lòng tôi rung động nói: “Đốt dùm tôi.”

Cô ấy nói: “Được.” Tôi ngậm điều thuốc nhìn ngón tay nhỏ nhắn ở trước mặt, bật lửa của tôi đã cũ, cô ấy đốt vài lần mới được, tôi duỗi tay để ngón tay của cô, sau đó kê sát mặt qua. Đến khi đốt được, tôi mới buông lỏng tay ra, cô ấy đưa bật lửa cho tôi, tôi nhìn cô ấy, mặt cô ấy đỏ lên, không nhìn vào mắt tôi, mà nhìn sang chỗ khác.

“Nói đi.” Cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Ô Ngộ (2)

Tôi hít một ngụm khói nói: “Còn nhớ những con chim đó không?”

Cô ngây ngẩn cả người: “Chim?” Trong mắt cô rõ ràng thoáng qua cái gì đó, tôi biết cô cũng có ấn tượng.

Tôi gật đầu nói: “Đúng. Hôm đó ở trên thuyền, chúng ta đã thấy những con chim sống dưới nước rất kì lạ, chúng có màu đen. Tôi từng sống ở nơi khác nhưng chưa từng thấy chúng, ở trên mạng của không tra được chúng thuộc loài gì.”

Không khí trong phòng thoáng trở nên yên tĩnh, cô hơi ngây người, ánh mắt trống rỗng, điều này khiến lòng tôi khó chịu, tôi lại hít một hơi thuốc rồi cười tự giễu.

Cô nói: “Là anh?” Âm thanh rất yếu ớt.

Tôi nhìn cô chăm chăm: “Là tôi.”

Nét mặt của cô trở nên khó tin, rồi cô mở miệng nói như súng bắn liên thanh: “Sao có thể? Sao anh lại thay đổi nhiều như vậy? Một người trong thời gian ngắn không có khả năng thay đổi nhiều như vậy! Hơn nữa chẳng phải anh sắp tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, sắp có được công việc như ý sao, sao bây giờ lại...”

“Đàm Giao!” Tôi cắt ngang lời cô ấy, thậm chí nở nụ cười nói: “Không có gì, ai cũng sẽ thay đổi, tôi như bây giờ đâu có gì không tốt.”

Cô gắt gao nhìn đăm đăm vào mắt tôi, rồi từ từ hỏi: “Ô Ngộ, anh đã trải qua chuyện gì?”

Tôi im lặng giây lát, nhìn tàn thuốc trong tay tắt ngấm, giờ phút này tôi không muốn che giấu bản thân ở trước mặt cô, nhưng tôi cũng không có cách nào nói về bản thân mình, tôi đáp: “Đòi người.”

Cô cũng im lặng.

Tôi lại đốt điếu thuốc, duỗi tay để chặt vai cô lại, cô hơi giật ra, nhưng vẫn không nhìn tôi. Cô đang tức giận, cô không vui, nhưng tôi cũng không rõ là vì sao.

Cuối cùng, cô cắn môi nói: “Nói tiếp về con chim đó đi. Tôi cũng cảm thấy mình từng gặp nó ở đâu rồi, anh nói... ở trên thuyền. Tôi nhớ rồi, dọc đường đã từng thấy nhiều lần. Những con chim đó làm sao?”

“Những con chim đó không bình thường.” Tôi nói: “Chúng không nên xuất hiện trong thành phố, dọc đường tôi đuổi theo, tôi phát hiện chúng được huấn luyện nghiêm chỉnh, rất có linh tính.”

Đàm Giao nói: “Vậy thì sao?”

Tôi nhìn vào ánh mắt cô, nói: “Những thứ không bình thường, thường có liên hệ đến những chuyện bất thường, tôi nghĩ chúng có liên quan đến những chuyện xảy ra với chúng ta ở trên thuyền.”

Cô hơi sững sờ hỏi: “Trên thuyền? Chuyện gì?”

Tôi rất bất ngờ khi cô ấy phản ứng như vậy, chẳng lẽ cô ấy khác tôi? Tôi liếm đôi môi khô khốc, nói: “Cô còn nhớ chuyện xảy ra hôm sau chúng ta gặp nhau lần đầu tiên trên thuyền không?”

Trong mắt cô hiện lên vẻ mờ mịt, sau đó là khiếp sợ khi ý thức sự thật này. Tôi bỗng nhiên cảm thấy hơi bất đắc dĩ, cô gái này, có bao nhiêu mơ hồ đây? Chuyện ấy như cái hồ trong lòng tôi, còn cô ấy cứ như không biết gì cả.

Tôi nói: “Những chuyện xảy ra sau hôm gặp nhau đầu tiên, tôi đều không nhớ rõ, tôi chỉ có ký ức khi xuống thuyền về nhà thôi. Cô cũng vậy đúng không?”

Môi cô hơi run run, nói: “Đúng vậy... Tôi không nhớ gì cả, tôi chỉ nhớ mình đi du lịch xong, xuống thuyền. Bây giờ nghe anh nói, tôi mới phát hiện mình không nhớ gì về chuyện xảy ra trong mấy ngày ấy cả. Một chi tiết cũng không nhớ. Sao có thể như vậy?”

Thấy cô hơi luống cuống, tôi đưa ly nước bên cạnh cho cô, cô không tập trung uống một ngụm sau đó im lặng.

Tôi thấy cô bình tĩnh rồi mới nói tiếp: “Vì thế, một năm qua tôi vẫn muốn tìm ra chân tướng nhưng chưa có tiến triển.”

Nào ngờ, những lời tôi nói, khiến lòng cô như rơi xuống vách núi sâu thẳm

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gập Trăng Sáng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Ô Ngộ (3)

Ban đầu cô cúi đầu xuống, sau đó ngẩng mạnh đầu lên, nhìn tôi chăm chăm: “Anh nói cái gì?”

“Tôi vẫn muốn tìm ra chân tướng nhưng chưa có tiến triển.”

Cô lại gất gao nhìn tôi đăm đăm, rồi cười châm biếm: “Anh nói một năm? Ở đâu ra một năm? Không phải chỉ mới mấy tuần thôi sao?”

Trong phòng lại lần nữa rơi vào im lặng. Tôi nhìn cô, ánh mắt thoáng hiện lên vài tia sợ hãi, tôi lại ngẩng đầu liếc nhìn lịch trên tường, thời gian ở đó được đánh dấu rõ ràng. Trong nháy mắt, tôi cũng cảm thấy mờ mịt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng tôi vẫn lạnh lùng, bình tĩnh mở miệng: “Đàm Giáo, khi chúng ta gặp nhau trên thuyền là ngày 23/6/2016. Bây giờ là ngày 18/7/2017. Một năm lẻ ba tuần qua rồi”

Tôi không biết hình dung nét mặt của cô ấy lúc này thế nào. Đôi mắt tràn đầy linh khí nhưng lúc này như rơi vào đầm lầy đen thẳm, cô nhìn theo tầm mắt của tôi, ngờ ngác nhìn lịch trên tường, rồi móc điện thoại từ trong túi xách ra, nhìn thời gian, cô mới ý thức được thời gian đã trôi qua, nét mặt như mới tỉnh lại từ giấc mộng dài. Hàm răng cô cắn chặt môi dưới, càng cắn càng chặt. Tôi phát hiện cô ấy sắp khóc, cả người tựa như sắp sụp đổ.

“Tôi..” Giọng cô đứt quãng: “Tôi thật sự tưởng là chỉ mới qua mấy tuần thôi. Mỗi ngày tôi đều nhìn giờ, nhìn năm 2017, cũng chưa ý thức được... Quãng thời gian một năm ấy, trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, dường như chưa có chuyện gì phát sinh hết.”

Tôi đột nhiên hiểu được. Chúng tôi đã mất kí ức, của tôi chỉ vài ngày. Mà cô, trọn vẹn một năm. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đến nỗi trong lòng tôi phỏng đoán rằng, có lẽ hôm lên thuyền chúng tôi bị tập kích bất ngờ cho nên mới mất trí nhớ, cô ấy bị thương nặng hơn, vì thế thời gian mất trí nhớ lâu hơn?

“Do đó, chúng ta đã một năm không gặp?” Cô nhìn tôi, nước mắt chảy ra: “Vì vậy anh mới thay đổi nhiều như vậy? Tôi không có nhận ra.”

Trong lòng tôi bỗng nhiên đau nhói, tôi muốn đưa tay ôm lấy cô ấy, nhưng cô ấy lại đẩy ra, đứng lên, lao đảo chạy ra khỏi cửa.

Tôi đứng dậy đuổi theo: “Cô đi đâu vậy?”

Cô ấy nói: “Tôi muốn về nhà! Muốn yên tĩnh một mình. Anh đừng đi theo. Tam biệt!”

Tôi đứng ở cửa, nhìn cô leo lên xe rồi lái xe đi xa, giống như một con thỏ hoảng hốt lo sợ. Nhưng lòng tôi cũng nóng như lửa, vì thế tôi cũng lên xe, đuổi theo cô ấy.

Bóng đêm càng dày, cảnh sắc thành phố im lặng tụt về phía sau. Cho dù tâm tình đang trong tình trạng mất khống chế nhưng tốc độ xe của cô chỉ nhanh hơn bình thường một chút. Đi theo sau cô, lòng của tôi bị gió thổi bình tĩnh trở lại, ánh trăng chiếu sáng trên đỉnh đầu, mặc dù lúc này chúng tôi đều rơi vào ván cờ khó giải, nhưng đường phố vẫn yên tĩnh đấy.

Tôi một mực đi theo cô ấy đến dưới lầu.

Sau khi cô ấy đỗ xe vào vị trí xong, xuống xe, cô ấy nhìn thấy tôi, cách nhau hơn mười mét, chúng tôi không nói gì. Tôi đội mũ bảo hiểm, ngồi ở trên xe gắn máy, lẳng lặng nhìn cô ấy.

Cô ấy không còn rơi lệ, quả nhiên là cô gái có nội tâm kiên cường. Khuôn mặt sạch sẽ, ánh mắt yên tĩnh. Cô rốt cuộc cũng mở miệng nói: “Anh về đi, tôi không sao.”

Tôi nói: “Được.” Nhưng vẫn không nhúc nhích.

Cô ấy nói: “Trở về đi.”

Tôi lại nói: “Được.”

Cô ấy lộ ra nét mặt khó chịu nói: “Anh không đi, sao tôi đi được.”

Tôi nói: “Được rồi, tôi nhìn cô đi lên!”

Cô ấy liếc nhìn tôi rồi bước từng bước lên lầu. Tôi nở nụ cười, bất kể như thế nào, cô ấy trông rất có tinh thần.

Chương 23: Đàm Giảo (1)

Tôi nằm lý ở trên giường, giống như con cá ướp muối.

Ít nhất tôi rất hài lòng với tố chất tâm lý của mình, tối hôm qua bị Ô Ngộ ném một trái bom nặng như vậy nhưng tối mười hai giờ tôi vẫn đi ngủ như bình thường. Sáng nay thức dậy, dường như tôi bớt sợ hơn, bởi vì đại não tôi trống rỗng cho nên nỗi sợ cũng có khoảng cách với tôi.

Tôi nên làm gì bây giờ?

Ô Ngộ đã chứng minh sự thật, bởi vì tôi đã nhìn, bắt kẻ là lịch ngày, ghi chép, hay vé tàu lúc trước, phát hiện cho tới nay đều do tôi tự nói với chính mình như thế thôi.

Hay là, tôi mắc chứng mất trí? Bởi vì bây giờ cẩn thận nhớ lại, ký ức rõ ràng nhất của tôi, chính là từ hôm nằm mơ tỉnh lại từ trên ghế salon. Giống như diễn biến trong phim vậy, có vài người và vài loài cá, chỉ có những ký ức ngắn ngủi mà thôi.

Tôi gãi đầu, trong đầu cũng lộn xộn, ngoài tóc cũng lộn xộn trông giống như ổ gà vậy. Tôi không định tìm bác sĩ, bởi vì triệu chứng bệnh của tôi rất khó bề tường tượng, hai là tôi thật sự rất ghét người khác xem tôi vật thí nghiệm để nghiên cứu.

Tôi quyết định gọi điện thoại cho Tráng Ngư trước.

Tôi tổn khá nhiều lời, mới có thể giải thích ‘triệu chứng bệnh’ của mình. Tráng Ngư cũng giống như tôi, là một cô gái mạnh mẽ và bình thản, cô ấy im lặng hồi lâu rồi nói: “Mình hiểu rồi, mình thấy chuyện này có liên quan đến chiếc du thuyền các cậu từng ngồi hoặc những nơi các cậu từng đến, các cậu mất trí nhớ, không phải từ lúc bắt đầu trên thuyền sao?”

Tôi hỏi: “Vậy thì có liên quan gì?”

Lúc này, Tráng Ngư mới thể hiện định lực của tác giả khoa học viễn tưởng, cô ấy nhàn nhạt nói: “Nguyên nhân cụ thể thì khó mà nói. Ví dụ đơn giản nhất như từ trường của trái đất đó, có lẽ các cậu đã đi vào nơi có từ trường đặc biệt nên tạo nên sự khác thường trong đầu óc của cậu. Biểu hiện của Ô Ngộ là anh ta chỉ mất trí nhớ mấy ngày, còn biểu hiện của cậu là cậu thì mất trí nhớ một năm.”

Tôi hỏi: “Vì sao lại như vậy?”

Tráng Ngư: “Tớ chỉ lấy ví dụ thôi, sao tớ biết vì sao lại như vậy? Nhưng tớ nghĩ rằng hai người đã gặp phải một nguyên nhân siêu nhiên gì đó, hoặc gần như là một nguyên nhân khoa học viễn tưởng nào đó.” Nói đến đây, cô ấy không còn che giấu nỗi sợ rục rịch trong lòng, nói:

“Trong cuộc đời của mình, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy sự tồn tại của năng lực siêu nhiên rồi, hơn nữa nó còn xảy ra với bạn của mình. Ôi mẹ ời, thật hào hứng quá đi.”

Tôi: “...Tráng Ngư...”

Cô: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, mình không phải không đồng cảm với cậu, bệnh nghề nghiệp mà, cậu cũng hiểu mà. Thật ra mình không đồng cảm với cậu...bởi vì mình hâm mộ cậu.”

Tôi hừ một tiếng, bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề quan trọng, tôi hỏi: “Vậy chuyện xảy ra giữa chúng ta một năm nay, cậu còn nhớ rõ không?”

Tráng Ngư hơi hốt nói: “Nhớ chứ, giữa chúng ta có thể xảy ra chuyện gì, ngoài ăn uống vui chơi, không phải cũng giống như trước sao?”

“Ừ.”

Tráng Ngư lại nói: “Bệnh này của cậu phỏng chừng có đến bệnh viện cũng không khám ra được hay là tớ giới thiệu với cậu sư huynh, bậc đàn anh về cơ học lượng tử cho cậu, cậu có thể tâm sự với anh ấy thử xem?”

“Ừm.” Cái gì cơ học lượng tử chứ, cô mới nghe thôi đã nhức đầu rồi.

“Vậy cậu định làm thế nào?”

Tôi nói: “Bất kể có nguyên nhân siêu nhiên gì đó hay không, bất kể bọn mình gặp là khoa học viễn tưởng hay là huyền huyền. Thì sự thật chính là sự thật, với năng lực suy luận của tiểu thuyết gia tớ tin sự thật chỉ có một. Bây giờ vẫn chưa có manh mối, manh mối duy nhất chính là đàn chim dị thường kia và người đàn ông kì lạ đó. Hẳn để lại thư cho tớ nói: Nếu như muốn biết tớ đã đánh mất thứ gì, tớ nhất định phải tìm được hân, nhất định phải giúp cảnh sát

phá được vụ án bắt cóc trẻ con liên hoàn này.”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Đàm Giảo (2)

Sau khi cúp điện thoại, suy nghĩ của tôi rõ ràng hơn ít nhiều. Tôi lên mạng tìm kiếm một hồi nhưng thu hoạch được rất ít. Một là những tin tức liên quan khá ít, chỉ có một vài tóm tắt đơn giản, hai là những tin tức đăng trên mạng có rất nhiều cách nói, tuy rằng cung cấp cho một ít thông tin, nhưng rất khó xác định tính chân thực. Suy đi nghĩ lại tôi quyết định gọi điện thoại cho Thẩm Thời Nhận.

Kết quả phát hiện tôi đã xóa số điện thoại của anh ta từ lâu rồi, cũng may tôi nhanh trí, tôi tìm số điện thoại của người giới thiệu anh ta với tôi, gửi một đoạn tin nhắn ngắn, tìm được số của anh ta.

Bây giờ tôi mới biết, chúng tôi đã một năm không gặp, hôm qua gặp lại cảm giác vẫn như cũ nha. Người như anh ta, 80% vẫn không thay đổi.

Đầu dây bên kia vang lên ba tiếng thì có người nhận. Đầu bên kia im lặng vài giây, Thẩm Thời Nhận mới nói: “Đàm Giảo, có chuyện gì vậy?”

Trong lòng tôi khẽ động, anh ta vẫn còn lưu số của tôi. Tôi nói: “Cảnh sát Thẩm, tôi muốn thương lượng với anh một chuyện.”

Anh ta bình tĩnh hỏi: “Chuyện gì?”

Tôi nói: “Chuyện là như vậy, vụ án xảy ra hôm qua, tôi cảm thấy những thứ tôi cung cấp chỉ là ký ức tạm thời của tôi, lời khai của tôi chưa chắc là những manh mối có giá trị, chỉ là nhớ lại thôi. Dù sao khi ấy tôi cũng bị dọa, rất có thể đã bỏ sót thứ gì đó. Tôi suy nghĩ nghiêm túc xong, tôi nghĩ nếu anh có thể cung cấp cho tôi một ít gợi ý, hoặc một ít thông tin tương tự, tôi nghĩ sẽ có hiệu quả hơn.”

Anh ta im lặng rồi nói: “Tôi không hiểu.”

Tôi liếc mắt, lại nhớ đến những lúc ở chung với anh ta, cho dù anh ta không có ở đây, nhưng vẫn cảm thấy lệch điệu, nếu như là Ô Ngộ... Trong lòng tôi nảy ra ý nghĩ này, nếu như là Ô Ngộ, anh nghe xong chắc chắn sẽ hiểu tôi có mưu đồ, tuy rằng chúng tôi chỉ biết nhau vài ngày.

Thẩm Thời Nhận lập tức mất thăng bằng nói: “Không được, Đàm Giảo, chúng tôi có quy định giữ bí mật.”

Tôi thật sự muốn đâm anh ta một cái. Loại tăng đá như anh ta, có thể đấu văn không đấu võ, đầu óc tôi nhanh chóng suy nghĩ rồi nói: “Được, tôi đương nhiên tôn trọng quy định của các anh, nhưng có chuyện anh chưa chú ý, căn cứ theo miêu tả trên mạng, hung thủ trước đó đã gây bốn vụ án, nhưng chưa có ai từng thấy mặt hắn, cũng không có ai tiếp xúc trực tiếp với hắn. Chỉ có tôi, tôi từng có tiếp xúc sâu với hắn, thời gian cũng lâu nhất. Ý thức của người bình thường được chia thành hai loại là ý thức và tiềm thức, nếu như tiềm thức của tôi có thể sớm nhớ ra thứ gì đó có giá trị, nói không chừng chính là manh mối các anh đang cần. Tôi cũng muốn giúp các anh sớm phá án.”

Anh ta im lặng, khiến cho tôi hơi thấp thỏm.

“Được, tôi sẽ đi nói chuyện với lãnh đạo.” Anh ta nói.

Trong lòng tôi vui vẻ, vẫn bị tôi giải quyết xong nha, tôi nói: “Ừ, nhanh đi.”

Thẩm Thời Nhận tuy là khúc gỗ nhưng năng suất làm việc rất cao, một tiếng sau tôi đã nhận được tư liệu, tôi cẩn thận nghiên cứu suốt mấy tiếng, cuối cùng tôi cũng rút ra vài kết luận:

Một là, đến nay hung thủ đã bắt bốn đứa bé, đều vào ban đêm nhưng thời gian không cố định. Có đứa được bỏ chơi trong sân nên bị bắt thẳng đi, có hai trường hợp lên vào phòng chúng bắt chúng đi mất. Cách thức gây án tuy rất qua loa, nhưng rõ ràng nhiều lần cũng khiến hắn thành công, điều đó chứng minh khả năng hành động và quan sát của hắn rất cao.

Hai là, những đứa trẻ mất tích trong đó có hai đứa tầm 5-6 tuổi, hai đứa 7-8 tuổi. Số tuổi vẫn tương đối gần nhau.

Ba là, những đứa trẻ bị hại đều có hoàn cảnh gia đình bình thường, không phải con nhà giàu, cũng không phải quá nghèo, đều tập trung trong nội thành.

Bốn là, có hai tấm ảnh ở hiện trường vụ án, phát hiện lông chim. Nhưng tôi dám cá, chắc chắn cảnh sát không chú ý tới. Mặt khác, hai vụ còn lại mặc dù không chụp được, nhưng không có nghĩa là chúng không có ở hiện trường.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Đàm Giảo (3)

Hơn nữa, một số kết quả cảnh sát điều tra được cung cấp cho tôi nhiều manh mối có giá trị.

Đầu tiên, bọn họ cho rằng hung thủ đã từng là tên ăn trộm chuyên nghiệp, đây là phân tích dựa trên kết quả dấu chân ở hiện trường, phần ngoài đế giày bị mài mòn rất nhiều, phần trong thì nhẹ hơn, ở phần gót chỉ bị mài chút ít, đây là chân ‘điển hình’ của mấy gã ăn trộm. Tôi cũng đồng ý với quan điểm này, vì hôm đó, tôi nhìn thấy bước chân của người đó rất nhẹ nhàng, bây giờ nhìn lại rất có thể đã từng là ‘Ăn trộm có huấn luyện.’

Nhưng một tên cao thủ ăn trộm tại sao lại đi bắt cóc con nít? Hắn muốn đổi nghề và đổi kế hoạch kiếm sống sao?

Với lại không như cảnh sát nói với tôi, bọn họ không biết mặt chính diện của hung thủ, bọn họ đã tìm thấy camera giám sát ở trên đường, thậm chí còn chụp được khuôn mặt chính diện của hung thủ, giống hệt với người tôi nhìn thấy. Bọn họ cũng lấy được dấu vân tay của hung thủ ở hiện trường, nhưng bất luận là dấu vân tay hay mặt mũi đều không có tài liệu xác nhận thân phận của hắn, và không tìm được tung tích của đứa bé nào.

Từ tình tiết vụ án cho thấy, vụ án này không phức tạp, nhưng tôi cảm thấy khắp nơi hình như đang ẩn chứa điều gì đó tạm thời chưa thể nói rõ được. Chẳng qua là, trên đường đến cửa hàng sửa chữa ô tô, tôi cảm thấy mình đã bỏ quên manh mối gì đó rất quan trọng, nhất thời không nghĩ ra được.

Tiểu Hoa đang ở trong cửa hàng, nhưng Ô Ngộ không có ở đây, Tiểu Hoa nói anh ấy và hai anh thợ khác đến quán ăn cách đây một con phố ăn cơm rồi, anh ta còn nhiệt tình nói địa chỉ với số điện thoại của anh cho tôi biết.

Tôi đem xe dừng ở trước cửa quán ăn vừa nhỏ vừa nát, trên mặt đất còn nhiều vũng dầu mỡ nhờn nhớt. Nhìn đồng hồ đã hai giờ trưa rồi, nhưng vẫn còn rất nhiều người ngồi trong sân ngoài trời. Tôi thoáng nhìn thấy Ô Ngộ với hai người thợ sửa máy ngồi chung một bàn, đang do dự có muốn đợi ở bên ngoài hay không thì anh đã nhìn thấy tôi, anh gọi: “Đàm Giảo!”

Vì thế tôi đi qua, hai người thợ máy hình như cũng nhận ra tôi, họ lộ nụ cười kinh ngạc, ánh mắt nhìn Ô Ngộ tràn ngập mập mờ, nhưng Ô Ngộ làm như không nhìn thấy, anh kéo cái ghế tới bên cạnh mình nói: “Ngồi đi.” Rồi liếc nhìn hai người kia, hai người kia cười cười không nói gì.

Tôi không có vấn đề gì, giữa chúng tôi rất minh bạch chỉ từng chạm mặt và tay đôi thì có mờ ám gì chứ, nhưng khi tôi ngồi xuống gần anh ở trước mặt mọi người, anh ấy nhìn tôi, tôi cảm thấy mặt mình hơi nóng lên, yết hầu cũng khô khốc.

Và... Rất đói bụng.

Tôi lúc này mới ý thức được từ sáng đến giờ tôi chưa ăn gì, sao nhìn canh thừa thịt nguội ở trên bàn tôi lại cảm thấy đẹp mắt nhỉ?

Ô Ngộ hỏi: “Có việc?”

Tôi gật đầu.

Anh hỏi: “Vay trò chuyện ở đây đi.”

Tôi nói: “Được.”

Anh lại hỏi: “Ăn chưa?”

Tôi thành thật đáp: “Chưa.”

Anh nở nụ cười rồi cầm menu đơn sơ trên bàn đưa cho tôi, rồi nói: “Gọi hai món đi.” Tôi nhận lấy thực đơn rồi nhìn cẩn thận, lúc này hai người kia đứng lên nói: “Anh Ngộ, bọn em đi trước.”

Ô Ngộ đáp: “Được, hai người cứ đi đi, để tôi trả tiền.” Một người trong số đó cười nói: “Đương nhiên là anh trả rồi.” Ô Ngộ không lên tiếng.

Tôi vờ như không nghe, tôi gọi hai món, Ô Ngộ gọi nhân viên phục vụ đến dọn bàn sạch sẽ rồi rót cho chúng tôi hai cốc nước, thời gian chờ món ăn bung lên, tôi đưa tư liệu vụ án cho anh, anh xem rất tỉ mỉ, cả quán chỉ có bàn chúng tôi im lặng.

Một lát sau tôi nói: “Nếu đã xảy ra chuyện lớn như vậy, hôm nay anh còn sửa xe cái gì, sao không đến tìm tôi thương lượng?”

Anh ngẩng đầu nhìn tôi: “Không phải cô nói muốn yên tĩnh một mình sao?”

À... Là tôi nói.

Anh lại cúi đầu nói: “Chỉ có điều nếu đến tối hôm nay cô không đến tìm tôi, thì tôi sẽ đến tìm cô.”

“Ồ.”

Trong lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đàm Giảo (4)

Lúc này thức ăn được bung lên, tôi lập tức động đũa, không biết do tôi quá đói, hay đồ ăn trong cái quán nhỏ như con ruồi này quá ngon, khiến tôi ăn đến muốn cắn đầu lưỡi của mình.

“Ăn ngon quá.” Tôi cảm thán nói.

Anh nở nụ cười nói: “Hương vị không tệ đúng không?”

“Sao anh tìm được chỗ này hay thế?” Tôi hỏi.

“Không phải tôi tìm, mà bọn họ dẫn tôi tới.”

Anh dùng một chút rồi nói: “Trước đây tôi học ở Bắc Kinh, không bao giờ ăn ở những quán như thế này. Bây giờ tôi mới biết, chỉ do tâm lý con người thôi, tự mình tìm đủ mọi lý do. Bà chủ quán ăn này, chính là người bên kia đây, chồng di ấy mất sớm, di ấy tự mình dẫn theo hai đứa con mở cái quán này. Đồ ăn của ở đây của di vừa sạch vừa ngon, xung quanh đây có bán đồ ăn, nhưng mọi người trả không nổi, vì thế đều đến đây ăn.”

Tôi ngắm nhìn chung quanh, quả nhiên đều là những người làm công và mặc đồ nông dân. Một cô gái trẻ như tôi, cũng thật khác loài, ở đây mang đến cho tôi cảm giác hoàn toàn khác biệt với những nhà hàng tôi đã từng đến, náo nhiệt, gần gũi và thân thiết.

Tôi nhin không được bật cười, vừa quay đầu mới phát hiện Ô Ngộ đang nhìn tôi chăm chăm, sau đó anh cúi đầu, nét mặt bình tĩnh xem tài liệu.

Trái tim của tôi nảy lên một cái, tôi cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Tôi nghĩ đến tối hôm qua tôi hỏi anh rốt cuộc một năm nay anh đã trải qua những gì, anh trả lời tôi: “Nhân sinh.”

Tôi không hiểu từ nhân sinh lắm, nên lên mạng gõ tìm ‘Ô Ngộ’ chỉ có tin tức giới thiệu sơ lược lúc trước anh là thạc sĩ ngoài ra không còn tin tức nào khác. Trước đây, anh là người đàn ông đứng trên đám mây, tôi còn mường tượng anh sống quá xem trọng mục đích, xem trọng hiệu quả và lợi ích, nhưng bây giờ anh giống như hai người khác, trải qua tất cả, hai chân đạp đất. Anh lúc trước, nhà hàng như vậy, bà chủ như vậy, chỉ sợ anh cũng không liếc mắt nhìn, nhưng bây giờ anh nói anh là người sống thực tế. Hơn nữa tối hôm qua chúng tôi nhìn thấy đứa bé bị bắt cóc, anh đã không ngần ngại xông lên cứu người, còn bị người ta đánh.

Đoạn đường ấy chính là rơi vào vòng xoáy hủy diệt cuộc sống, sau đó mới được trùng sinh.

Tôi nhìn mái tóc đen ngắn của anh, cái trán đầy đặn, còn có đôi mắt đen nhánh giống như ngày xưa. Sao tôi không nhận ra anh ấy ngay nhỉ? Trên đời này làm gì có người thứ hai, có phong thái như vậy? Mặc dù bây giờ anh có râu phúng phính, khuôn mặt cũng sần sùi hơn, trên cổ anh hơi ửng đỏ do phơi nắng, anh ấy chỉ mặc áo thun và quần jean đơn giản, trên bàn tay anh vẫn lưu lại vết sẹo do sửa xe. Nhưng nếu như so sánh với anh của trước đây, tôi cảm thấy anh của bây giờ khiến người ta say mê hơn.

“Đừng nhìn tôi.” Ô Ngộ bỗng nhiên nói, vẫn chưa ngẩng đầu lên.

Lòng tôi nhảy dựng lên, lập tức nói: “Không có.”

Anh nói: “Tôi không còn là tôi trước đây.”

Tôi chưa hiểu ý anh, anh nói thêm: “Không còn cân nhắc thiệt hơn và thể diện nữa, chỉ dễ dàng từ bỏ thôi.”

Anh ngẩng đầu lên nhìn tôi, trái tim tôi như bị phỏng, tôi nghe rõ lời anh nói.

Tôi nói: “Ngày đó ở trên thuyền, sau khi chúng ta cãi nhau, anh cũng dễ dàng bỏ qua sao?”

Anh im lặng một lát rồi nói: “Tôi đã đứng đợi cô ở cửa nhà hàng cả buổi tối nhưng cô vẫn không đến.”

Trong lòng tôi dâng lên cảm giác đắng chát, ngày đó đúng là tôi rất ghét anh, đương nhiên sẽ không vác mặt đến nhà hàng được rồi, nên tôi gọi đồ ăn về phòng. Sau đó tôi đi ngủ, rồi sau nữa, tôi không còn nhớ gì cả.

Bọn tôi đều im lặng trong chốc lát, tôi buông đũa nói: “Hình như tôi ăn không hết.” Anh nói: “Vậy gói lại mang về đi.”

Tôi nói: “Được, buổi tối tôi sẽ ăn tiếp.”

Anh cười. Tôi nói: “Nói về vụ án đi, bây giờ chỉ có giúp cảnh sát phá vụ án này, mới có thể tìm được người đàn ông kia, mới có thể tiếp cận chân tướng.”

Mặc dù trước đây tôi chưa từng phá án, nhưng vì sáng tác, tôi đã nhiều lần suy đoán và thiết lập dựa trên những vụ án có thật. Hơn nữa tôi vẫn ôm tâm lý: Ba anh thợ da hợp lại thành Gia Cát Lượng, tôi, anh ấy cộng thêm Tráng Ngư luôn ủng hộ những đề tài khoa học viễn tưởng, không phải ba anh thợ đánh giày sao? Ở thời điểm này, không thể sợ hãi, vì thế tôi bình tĩnh vỗ vai anh, nói: “Yên tâm, tất cả đã có tôi, tuy rằng có thể anh không hiểu suy luận nhưng anh có sức khỏe tốt, cũng có tác dụng rất lớn đấy, chúng ta có thể bổ sung cho nhau.”

Anh nở nụ cười: “Ừ” một tiếng.

Tôi cảm thấy tò mò tài liệu, xem qua một lần rồi nhưc đầu nói: “Chúng ta phải bắt đầu từ đâu đây? Có hai hướng phá án là Phân tích và dự đoán. Phân tích là chúng ta phân tích bối cảnh, quá khứ của người bị hại và hung thủ tìm ra quy luật và nguyên nhân, nói không chừng sẽ có manh mối về thân phận bí ẩn của hung thủ. Dự đoán chúng ta sẽ dự đoán quy luật hành động của hắn, người bị hại kế tiếp của hắn, sau đó tiến hành bắt lấy hắn. Đương nhiên hai cách này gắn kết chặt chẽ với nhau, không thể tách rời.”

“Phân tích.” Ô Ngộ mở miệng.

Tôi nói: “Vì sao?”

Anh nói: “Vì tôi thích những logic trực tiếp và ngắn gọn hơn.”

Tôi nói: “À, được.” Trong lòng tôi cảm thấy nhộn nhạo, sao thế? Bởi vì người đàn ông trước mắt có linh hồn học bá và có thân thể rắn rỏi ư?

Tôi không biến sắc nói: “Vậy chúng ta bắt đầu từ đâu?”

Chúng tôi liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt của anh có ánh sáng rõ ràng.

“Chim.”

“Chim.” Chúng tôi đều đồng thanh nói ra chữ này.

Bởi vì những con chim đó xuất hiện ở hiện trường phạm tội, là dấu hiệu nào đó hay là gắn liền với bí mật nào đó muốn che giấu, hiện tại vẫn chưa biết. Nhưng sự thật chính là sự thật, cho dù rất khác thường bạn cũng phải lần theo nó mới biết được rõ ràng. Hiển nhiên, Ô Ngộ với tôi cùng nghĩ giống nhau.

“Cô lần trước nhìn thấy những con chim này ở đâu?” Ô Ngộ hỏi.

Tôi vừa muốn trả lời, đột nhiên sừng sờ, vấn đề của anh như ánh lửa mãnh liệt đột nhiên xẹt qua trong đầu tôi, tôi lập tức hiểu được, vấn đề dọc đường tôi đã bỏ quên đó là gì.

Tôi tròn mắt nhìn Ô Ngộ.

Anh ấy cũng nhìn tôi không chớp mắt.

Tôi nói: “Ô Ngộ, có thể tôi đã biết người bị hại tiếp theo sẽ là ai.”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đàm Giảo (5)

Ô Ngộ không lên tiếng.

Bất luận như thế nào, có thể khiến anh kinh ngạc, tôi cảm thấy rất thành tựu. Tôi dịch mông sang cái ghế bên cạnh, xung quanh rất âm ỉ, đang định nói chuyện thì anh mở miệng: “Cô cũng nhìn thấy những con chim đó?”

Á, anh không nên xoay chuyển suy nghĩ nhanh như vậy chứ!

Tôi gật đầu nói: “Đúng vậy, lúc trước tôi đến nhà hàng gia đình ăn cơm, có rất nhiều trẻ con, tôi nhìn thấy rất nhiều chim đậu ở bên ngoài nhà hàng, tầm một trăm con. Nếu như chim xuất hiện là báo hiệu nào đó, vậy có thể cho rằng người đó đã ở đâu đây, chọn lựa mục tiêu kế tiếp hay không?”

Ô Ngộ: “Ừ.”

Ta nói: “Vậy chúng ta có thể báo tin cho cảnh sát để bọn họ cảnh giác ngăn chặn chứ?”

Anh vẫn: “Ừ.” Mặc dù chỉ một tờ đơn giản nhưng đôi mắt anh ấy đen bóng, tuy chúng tôi chỉ ngồi trên ghế đầu lổm đổm, nhưng anh rất đẹp trai, lắng nghe rất chăm chú.

Lúc này có một nhân viên phục vụ từ bên cạnh đi qua, Ô Ngộ giờ tay lên: “Tính tiền.”

Tôi móc bóp ra nói: “Để tôi trả cho, tôi cũng ăn rất nhiều... Cũng do tôi đến nên hại anh tính tiền.”

Ô Ngộ nhẹ giọng nói: “Đó là hai việc khác nhau.”

Phục vụ nở nụ cười, nhìn tôi sau đó thò tay lấy tiền của Ô Ngộ, tôi giành đưa tiền, nhưng ai ngờ còn chưa đưa tiền đến trước mặt người phục vụ thì một cánh tay rắn chắc đã ngăn trước mặt tôi, tôi muốn đẩy anh ra nhưng anh vẫn không nhúc nhích, ngược lại còn giữ chặt tôi ở trên ghế, tay còn lại của tôi cũng bị anh ấy nắm lấy.

“Này, sao tôi lại để anh trả tiền được?” Tôi nói.

Anh vừa đưa tiền cho người phục vụ, vừa thấp giọng nói: “Cô có thể thử xem, nếu như cô có thể, tôi sẽ để cô tính tiền.”

Làn da trên cánh tay anh nóng hầm hập, thiêu cháy cái cổ của tôi, gương mặt tôi, tôi cảm thấy trái tim mình đang đập loạn còn tranh tính tiền cái rắm!

“Không nói lý lẽ.” Tôi thấp giọng nói.

Anh nở nụ cười, nhưng không nói gì.

Không nên ở đây quá lâu, tôi khẽ dựa ra sau thử thoát khỏi sự khống chế của anh, tôi thân nhiên nói: “Vậy được rồi, lần sau tôi mời.”

Nét mặt anh rất bình thản, anh khẽ ừ một tiếng. Chúng tôi đứng dậy đi ra ngoài, nhịp tim tôi đã khôi phục lại bình thường, đầu óc tôi bắt đầu hoạt động một lần nữa. Tôi đột nhiên nhớ đến một chuyện rồi nói: “Hồng rồi, bạn thân của tôi với cháu cô ấy hôm đó cũng có mặt ở nhà hàng, bọn họ có lẽ đang gặp nguy hiểm.”

Ô Ngộ nghe vậy nhìn tôi: “Đứa bé đó khoảng bao nhiêu tuổi?”

Tôi đáp: “Khoảng 8 tuổi, nhưng thân thể hơi gầy, nếu như nói 6,7 tuổi cũng có người tin.”

Ánh mắt Ô Ngộ trở nên thâm thúy, anh nói: “Chỉ sợ không có khả năng, khả năng lớn nhất chính là mục tiêu được chọn kế tiếp chính là bọn họ.”

Tôi lấy làm kinh hãi: “Vì sao?”

Ô Ngộ nói: “Trước đây tôi nhìn thấy chim ở ngoài cửa hàng sửa chữa ô tô, chỉ tầm mười con thôi. Vì sao chúng lại xuất hiện? Nếu dựa theo suy luận của chúng ta, chúng sẽ không xuất hiện vô duyên vô cớ. Vậy thì chỉ có một khả năng – bọn chúng nhận ra tôi, mà tôi, tôi đã nhìn thấy chúng trong ngày đầu tiên ở trên thuyền. Có thể cô cảm thấy khó tin, nhưng chúng cho tôi cảm giác như thế.”

Tôi ngây ngẩn cả người, nét mặt Ô Ngộ rất nghiêm túc, vì thế tôi biết anh không nói đùa. Đây quả thật là cảm giác mãnh liệt và rõ ràng của anh. Mặc dù rất kỳ lạ nhưng tôi đồng ý tin tưởng.

Tôi nói: “Ý của anh là, chúng có thể nhận ra tôi?”

Trong mắt anh xẹt qua tia khen ngợi, nói: “Đêm đứa bé bị bắt cóc cũng có một trăm con chim xuất hiện, bọn chúng xuất hiện ở nhà hàng, có thể vì đi săn mồi, nếu như chúng nhận ra cô, vậy thì rất có thể bọn chúng sẽ để ý đến đứa bé ngồi chung bàn với cô.”

Lòng tôi đột nhiên trở nên rối bời, tôi nhanh chân đi về phía xe, nói: “Tôi phải tranh thủ đi báo cho Tráng Ngư, báo cho cảnh sát.”

Tôi mới móc chìa khóa từ trong túi ra thì nghe anh nói: “Để tôi lái.”

Tôi hỏi: “Vì sao?”

Anh nhìn tôi nói: “Tôi từng nhìn thấy cô lái xe.”

Ngụ ý chính là...

Mặt tôi hơi đỏ lên, nói: “Được, vậy anh lái đi, xem anh lái ổn hay không ổn.” Nói đoạn, tôi ném chìa khóa cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Đàm Giảo (6)

Anh không nói chuyện, ngồi vào ghế lái, tôi ngồi ở ghế lái phụ. Anh ấy vừa đạp thắng, vừa khởi động xe một cách quen thuộc, tốc độ nhanh hơn tôi nhiều. Chiếc SUV màu cam mini của tôi lần đầu tiên chạy với tốc độ bảo tố như thế, đến 80, 90km/h rồi, tôi có hơi thấp thỏm nhưng tay lái của anh rất ổn định, đổi hướng, vượt qua, rẽ ngoặt, v.v... đều rất vững vàng.

Tôi lấy điện thoại ra gọi cho Thẩm Thời Nhận.

“Alo, Thẩm Thời Nhận, tôi có chuyện muốn báo với anh.”

Thẩm Thời Nhận hình như đang bận, anh ta nói lời ít ý nhiều: “Đàm Giảo, cô nói đi.”

Tôi nói: “Anh không phải đã đưa tư liệu cho tôi xem sao, sự thật chứng minh quyết định này rất chính xác, tôi đã nhớ ra một manh mối. Mấy hôm trước ở nhà hàng gia đình Đại Hùng Bảo, hình như tôi có gặp người đàn ông đó.” Đương nhiên cô không thể nói cho anh ta biết suy luận về ‘chìm’ vì vậy chỉ có thể kéo người đàn ông đó vào.

Tôi giải thích: “Chính là nhà hàng Đại Hùng Bảo ở khu nội thành cổ, có rất nhiều trẻ con đến đó ăn cơm. Vì thế tôi nghi ngờ, có phải người đàn ông đó đến đây để chọn mục tiêu tiếp theo không?”

“Manh mối này rất quan trọng.” Thẩm Thời Nhận nói: “Bây giờ cô đang ở đâu, có thể đến chỗ tôi một chuyến không, nói rõ chi tiết tình hình.”

Tôi nói: “Không được, tôi không thể đến chỗ anh, tôi phải tranh thủ đi báo cho một người bạn của tôi, cháu của cô ấy khi đó cũng ở trong nhà hàng, tôi đề nghị các người hãy quan sát camera ngày hôm đó xem có những đứa bé nào, cố gắng giám sát và bảo vệ bọn chúng.”

Thẩm Thời Nhận nói: “Chúng tôi sẽ cân nhắc chuyện này dựa trên tình hình cụ thể, hãy nói cho tôi biết địa chỉ cô đang đến, để tiện liên lạc bất cứ lúc nào.”

“Địa chỉ chỗ tôi đang đến?” Tôi hơi sững sốt, bố mẹ Tiểu Hạo đã xuất ngoại, thằng bé đang sống chung với ông bà nội, vì thế tôi nói cho anh ta biết địa chỉ đó.

Thẩm Thời Nhận nói: “Đàm Giảo, cô đã gặp nghi phạm hai lần, chú ý an toàn.”

Tôi nói: “Được, tôi sẽ chú ý an toàn, cảm ơn.”

Vừa dứt lời, chiếc xe bỗng dịch chuyển một cái, vượt qua chiếc xe trước mặt, mà thân thể của bọn tôi cũng nhoáng lên, tôi khó hiểu nhìn Ô Ngộ, không phải anh lái xe rất ổn sao? Sao lại bất ổn rồi? Mà nét mặt vẫn nhàn nhạt, dường như chẳng quan tâm lắm.

Tôi nói: “Mở điểm ổn định đi.”

Anh ừ một tiếng.

Đầu dây bên kia, Thẩm Thời Nhận nói: “Cô..không sao, hẹn gặp lại.”

“Ừ, hẹn gặp lại.”

Cúp điện thoại, tôi lại gọi điện thoại cho Tráng Ngư. Tráng Ngư nghe xong, vừa lo lắng vừa hưng phấn hỏi: “Do đó hần sẽ ra tay với tớ và Tiểu Hạo sao? Tại sao lại nhắm vào Tiểu Hạo, cứ nhắm vào tớ là được rồi.”

Tôi nói: “Không, cậu hiểu lầm rồi, tên đó muốn ra tay với Tiểu Hạo.”

Tráng Ngư: “Á...” rồi đột nhiên nghiêm túc: “Minh vừa mới gọi điện cho Tiểu Hạo, thằng bé rất tốt. Bây giờ tớ sẽ gọi điện cho bọn họ, phải đề cao cảnh giác toàn diện, chúng ta tập hợp ở nhà Tiểu Hạo nhé?”

Tôi nói: “Không thành vấn đề.”

Chấm dứt cuộc gọi, tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng trái tim vẫn lo lắng đầy, nắng chiều càng đậm màu hơn, đường nét thành phố trở nên tươi đẹp, phong phú. Tôi bỗng ý thức được, số mệnh của tôi với người đàn ông bên cạnh đã được buộc lại với nhau, nhưng quá khứ của anh đối với tôi mà nói, vẫn trống rỗng.

Tôi muốn biết.

Nên tôi cân nhắc một chút, rồi mở miệng hỏi: “Vậy, một năm qua anh đều ở Đại Lý à?”

Ô Ngộ đáp: “Không, có đến vài nơi.”

Tôi nói: “Ừ, nếu như chúng ta đã kẻ vai sát cánh, có một vấn đề tôi không biết có nên hỏi hay không?”

Lần này, anh im lặng một hồi. Tôi lên nhìn anh, gương mặt đó không nhìn ra chút biểu hiện gì, chỉ phản chiếu một ít ánh tà dương đang rắc trên mặt anh.

“Vậy đừng hỏi nữa.” Anh nói.

Tôi ngậm ngẩn cả người, không ngờ anh lại từ chối nhanh thế. Anh biết tôi muốn hỏi cái gì, ánh mắt anh vẫn nhìn về nơi xa, lần này tôi nhìn thấy trong mắt anh ẩn chứa nỗi cô đơn hiu quạnh như biển sâu thẳm, không hy vọng tôi đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gập Tráng Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Đàm Giảo (7)

Nhưng tôi không cảm thấy tức giận, tôi nghĩ đến nét mặt anh khi nhắc đến chuyện này vào khuya hôm đó, trong lòng tôi chợt cảm thấy đau nhói.

Tôi đổi giọng nói nhẹ nhàng hơn: “Không hỏi thì không hỏi. Tôi hỏi một vấn đề khác, chúng ta xem như cũng quen biết hai lần, hồi đấy tôi biết anh làm gì, bây giờ tôi cũng biết anh làm gì, còn anh biết tôi làm gì không?”

Lúc này, anh nở nụ cười nói: “Đoán chưa ra.”

Trong lòng tôi vui vẻ nói: “Tôi là một nhà văn trên mạng, anh có nghe nói về nghề này không? Nhưng giờ chúng ta chưa thân lắm nên tôi sẽ không nói cho anh biết bút danh của tôi đâu.”

Mặt trời xuống núi, ánh sáng cả bầu trời trở nên nhu hòa. Tôi nói xong, bỗng cảm thấy lòng mình yên tĩnh hoàn toàn. Tôi vô thức nhìn về phía anh, nét mặt anh nhu hòa như ánh nắng ngoài kia, bình bình đạm đạm nói: “Vậy tôi sẽ chờ.”

Tôi gồng hai tay ở sau ót, im lặng, anh cũng vậy.

Xa xa, có thể nhìn thấy dãy nhà của Tiểu Hạo. Nhưng chỉ cách rất xa, nhỏ như xếp gỗ vậy.

Ô Ngộ bỗng nhiên nói: “Trên nóc nhà có chim, khoảng vài chục con.”

Tôi sững sốt nói: “Xa vậy mà anh vẫn thấy được? Tôi chẳng thấy gì cả.”

Anh nói: “Đi tới một chút cô sẽ thấy.”

Quả nhiên, đi thêm một đoạn nữa, tôi nhìn lên cột điện, khoảng hai mươi con chim đang đậu chằng chịt, chỉ thấy những chấm đen nho nhỏ. Tôi nói: “Haiz, mắt anh thật tốt.”

Anh cười nói: “Chỉ tương đối khá thôi.”

Anh dừng một lát rồi nói: “Sau này sẽ giải thích với cô.”

Tôi không để tâm lắm, đỗ xe xong, hai chúng tôi gõ cửa, Tráng Ngư ra mở cửa, cô ấy đến rồi.

Nhìn thấy Ô Ngộ, ánh mắt cô ấy lóe lên, nói giọng cao lãnh: “Hân hạnh được gặp, tôi là bạn tốt của Đàm Giảo.”

Ô Ngộ gật đầu nói: “Tôi là Ô Ngộ.”

Tráng Ngư nhỏ giọng nói: “Nhìn qua đã biết rồi.” Tôi sợ cô ấy lại nói hươu nói vượn nên mở miệng hỏi: “Tiểu Hạo đâu?”

Lời còn chưa dứt, Tiểu Hạo đã từ trong nhà lao ra: “Di nuôi, ngọn gió nào đã thổi đi đến đây vậy, chú này là bạn trai của di phải không?”

Tôi với Ô Ngộ vẫn chưa lên tiếng, thì Tráng Ngư đã mở miệng: “Đoán mò ồn ào cái gì? Di nuôi cháu còn thiếu người tốt theo đuổi sao? Người theo đuổi cô ấy cả tá, thuộc về ai vẫn chưa biết được đâu.”

Tôi: “...Tráng Ngư, cảm ơn, đủ rồi.”

Tôi liếc mắt nhìn Ô Ngộ, anh ấy cũng đang nhìn tôi, hơi thâm ý, tôi nhìn mà cả trái tim nảy lên.

Tiểu Hạo không cam lòng, đâu chịu vào nhà, lúc này, ông bà nội của Tiểu Hạo từ phòng bếp bước ra, chào hỏi với chúng tôi sau đó lại đi vào. Tôi hỏi

Tráng Ngư: “Cậu giải thích với bọn họ thế nào?”

Tráng Ngư nói: “Còn giải thích thế nào nữa, tớ nói có một tên biến thái chuyên bắt cóc trẻ con, đạo này thường hay lảng vảng ở chỗ chúng ta, để bọn họ coi chừng. Người già mà, sẽ tin ngay, yên tâm, bọn họ sẽ trông chừng Tiểu Hạo.”

Tôi yên lòng.

Ô Ngộ nói: “Tôi muốn đi xem xung quanh.”

Tráng Ngư nói: “Cứ xem tùy ý, có cần chuẩn bị vũ khí gì không? Tôi có nhiều loại...” Tôi bịt miệng cô ấy lại, cùng với Ô Ngộ đi lên trên.

Nhà của Tiểu Hạo thuộc loại nhà cũ xây kiểu ba tầng, ngay ngắn, thoáng mát. Cũng may trên sân thượng có lắp đặt cửa sổ bảo vệ, những căn phòng khác cũng có, Tráng Ngư giờ tay lên nói: “Yên tâm đi, mấy ngày nay mình sẽ trông chừng Tiểu Hạo, không cho thằng bé ra ngoài chơi đâu.”

Ba người chúng tôi ngồi nhìn cột điện ở bên ngoài sân thượng, những con chim đỏ hoặc ngừng hoặc xoay quanh cột điện. Không biết có phải do Ô Ngộ tác động đến tôi không, bây giờ tôi nhìn vào ánh mắt của bọn chúng, cũng cảm thấy bọn chúng đang nhìn tôi.

Những con chim ấy, có lẽ là kíp nổ của tất cả bí mật.

Lúc này, Ô Ngộ nói: “Đàm Giảo, một lát cho tôi mượn xe.”

Tôi nói: “Anh muốn làm gì?”

Anh nói: “Lần trước lần theo những con chim này nhưng bị mất dấu rồi, tối nay bọn chúng không công mà lui, tôi muốn nhìn thử bọn chúng bay về hướng nào.”

Tôi với Tráng Ngư kinh hãi, Tráng Ngư hỏi: “Đua với chim? Anh có thể so với bọn chúng sao? Bọn chúng bay loáng cái đã không thấy bóng dáng.”

Ô Ngộ nói: “Không thử sao biết được.”

Tôi nói: “Được rồi, anh đi đi, nhớ chú ý an toàn.”

Anh đáp: “Ừ, tôi biết rồi.” Anh liếc mắt nhìn tôi: “Cô cũng thế.”

Tráng Ngư ở bên cạnh đung đung cánh tay tôi, lộ ra nét mặt là lạ, tôi thích thú liếc nhìn cô ấy một cái, cô ấy lộ vẻ mặt hiểu rõ, cúi đầu cười trộm.

Khi chúng tôi đang nói chuyện, một xe cảnh sát đỗ dưới lầu. Tôi biết người ngồi trên ghế lái, nên nói: “Thẩm Thời Nhận? Sao anh ta lại tới đây?”

Tráng Ngư cũng sững sốt, lúc này Thẩm Thời Nhận đã ngừng xe, đẩy cửa, ngược đầu lên ban công nhìn chúng tôi, Tráng Ngư lẩm bẩm: “Đây chính là đầu gối mà cậu nói à? Đầu gối ở đâu?”

Tôi thở dài: “Ở đâu cũng giống đầu gối, không tin, cậu xuống dưới mở cửa, tự cảm nhận đi.”

Tráng Ngư ồ một tiếng rồi xuống lầu.

“Anh ta cũng là một trong số đó?” Ô Ngộ bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Tôi nói: “Đừng nghe Tráng Ngư nói bậy. Tôi với anh ta...chỉ là bạn bình thường thôi.”

Đúng lúc này.

Những con chim ấy không biết do hoảng sợ hay phát hiện cái gì đó, bỗng nhiên bay lên cao, dưới sự chỉ huy của con đầu đàn, bay mất. Trong lòng tôi lộp bộp một tiếng, còn Ô Ngộ đã xoay người đi xuống lầu.

“Tôi đi đây.” Anh ấy bỏ lại câu này.

“Tôi đi với anh.” Nhưng anh ấy không để ý đến tôi, chờ tôi đuổi theo xuống lầu, chỉ thấy Thẩm Thời Nhận với Tráng Ngư đang kinh ngạc đứng ở đó, cửa chính mở rộng, chiếc xe màu cam đột nhiên khởi động rồi biến mất ở góc đường.

Khi đó tôi thấy hơi mất mát, nghĩ thậm chí có thể chờ đợi thôi.

Nào ngờ, chờ tôi gấp lại Ô Ngộ, anh ấy lại nằm trên mặt đất, bể đầu chảy máu, bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ô Ngộ (1)

Tôi dừng xe ở dưới chân núi hoang vắng. Tôi liên tiếp đuổi theo lũ chim, chúng bay vào trong bóng tối ở đây. Nơi này giao thông thuận tiện, cách nội thành không xa, nhưng trên núi không có đèn cũng không có người ở, là nơi thích hợp để tội phạm ẩn náu.

Tôi bước trên con đường dọc theo ngọn núi, nhanh chóng leo lên núi. Trên đường đi tôi nghĩ, may mà Đàm Giáo không tới đây, nhiều bụi gai thế này, có lẽ dọc đường có nhiều côn trùng, rắn, kiến ẩn núp, cô ấy đâu chịu được. Mà tôi cũng không nỡ.

Ước chừng đi khoảng nửa giờ đồng hồ, đã đến giữa sườn núi, tôi nhìn thấy trong rừng có ánh sáng lơ mơ. Tôi không đi đường nhỏ, mà trèo dọc theo dốc đứng lên trên, núp ở phía sau một tảng đá lớn, thò đầu nhìn qua.

Ở đây có một ngôi nhà gỗ cũ kỹ, trên cửa treo một cốc đèn dầu, mấy đứa trẻ đang co lại run rẩy ở trong góc. Người đàn ông đó cũng ở đây, gã ngồi trên cái ghế mây đã hỏng, tay chống cằm, nhìn những đứa trẻ kia như đang nhìn điều kì diệu gì đó.

Cho dù cách hơn mười mét, tôi cũng có thể nhận ra, đó là bốn đứa trẻ bị mất tích, nhưng nhìn kỹ thì tình hình hơi kì lạ. Trong đó có ba đứa trẻ quần áo tả tơi, đôi bụng đến xanh xao vàng vọt, riêng chỉ có một đứa bé trai tên Chu Tử Hàn, 6 tuổi, quần áo sạch sẽ, hơn nữa còn có ghế ngồi, trong tay còn cầm bánh mì và một hộp sữa tươi, há mồm cắn bánh mì, những đứa trẻ đều dùng vẻ mặt ao ước nhìn thẳng bé, mà người đàn ông đó đang nhìn Chu Tử Hàn.

Ở giữa phòng, có ít nhất mấy trăm con chim, bọn chúng đều có vẻ thuần phục, im lặng.

Chu Tử Hàn là cậu nhóc mập mạp, sau khi ăn xong thì rụt rè nhìn người đàn ông, nói: “Chú ơi, cháu còn muốn ăn nữa.” Những đứa trẻ khác nghe xong thì bắt đầu cầu xin:

“Chú ơi, cho cháu một cái đi.”

“Chú ơi, vì sao bạn ấy có, cháu lại không có.”

Người đàn ông nở nụ cười, từ trong túi lấy ra một cái bánh mì, lấp bắp nói: “Câm, câm miệng! Mày... Tụi maysao có thể so với nó?”

Gã đưa bánh mì cho Chu Tử Hàn, Chu Tử Hàn liếc nhìn những đứa trẻ khác, nhanh chóng gặm lấy gặm để, những đứa trẻ khác chỉ dám thấp giọng khóc, không dám gây ra tiếng động khác.

Tôi từ từ nằm sấp xuống, vừa định im hơi lặng tiếng đi vòng về đường cũ, ai ngờ lúc này có con chim bay tới lướt qua đầu tôi.

Tôi nghĩ thầm hỏng rồi, quả nhiên con chim ấy phát ra tiếng kêu sắc bén rồi bay về phía căn nhà gỗ. Người đàn ông kia quay đầu nhìn về hướng của tôi, bầy chim cũng hoảng sợ, mấy trăm con chim đồng thời vỗ cánh như trận gió lớn thổi qua rừng cây. Sau đó người đàn ông đó nở nụ cười, khiến cho người ta rất khó chịu, tiếng cười tà ác, rồi hắt huyết sáo một hơi dài, bầy chim tựa như con lóc kéo về phía tôi.

Tôi đứng ở trên sườn dốc, không có chỗ ẩn náu, cũng không kịp nhảy xuống, kéo nhánh cây khô bên cạnh, đánh bọn chúng, nhưng số lượng chúng quá đông, cứ bay thẳng đến. Tôi nhìn cái mỏ và đôi mắt màu vàng sẫm hung ác của chúng, tôi bỗng nhiên hiểu bọn chúng muốn mổ mù mắt của tôi.

Tôi nâng một cánh tay lên bảo vệ hai mắt. Bọn chúng mổ trên cổ tay tôi, trên cánh tay máu thịt lẫn lộn.

Đúng lúc này, có một trận gió đánh vào sau ót tôi.

Là người đàn ông đó, hắn dùng tảng đá lớn tập kích sau lưng tôi.

Mà vị trí của tôi hoàn toàn bất lợi, tiến lùi không được, đi về phía trước sẽ bị lũ chim mổ mù mắt, lùi về phía sau sẽ bị hắn đánh trọng thương.

Tôi đột nhiên buông hai tay ra, nhanh chóng xoay người ôm vịn lấy cổ chân hắn, hắn đứng không vững, cây gậy trên tay rơi xuống mặt đất, tôi nhìn thấy sắc mặt hắn hoảng sợ, bầy chim ở xung quanh bỏ nhào về phía chúng tôi.

Chúng tôi ở chung một chỗ, ngã xuống từ dốc đứng cao cao. Tôi cảm thấy cái ót mình đâm vào vật gì đó, trước mắt tối sầm, mất đi tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Ô Ngộ (2)

Tôi không biết mình đã hôn mê bao lâu, tôi cảm giác có người chạm vào thân thể của tôi, tôi giật mình rồi tỉnh táo lại.

Nhìn thấy đầu tiên là ánh trăng trên bầu trời, nửa vầng trăng trong trẻo sáng ngời, treo trên ngọn cây cao. Sau đó tôi cảm thấy có đôi tay dịu dàng đang nâng đầu tôi lên, nhét thứ gì đó mềm mại vào sau ót.

Lúc này đến lượt tôi ngậy ngán cả người.

Mặt của tôi áp vào cổ của cô, hơi thở trên thân thể mềm mại của cô, ấm áp ngọt ngào. Cô khẽ nói: “Ô Ngộ, anh đừng chết, xe cứu thương hai mươi phút nữa mới tới, nếu anh cứ chết như vậy. Tôi...tôi sẽ không chịu nổi đâu.”

Mặc dù trên người vẫn rất đau, nhưng tâm tình tôi thay đổi rất nhiều, ma xui quỷ khiến sao tôi lại hôn lên xương quai xanh mềm mại gầy gò của cô.

Hôn xong rồi, tôi lại hơi hồi hận, tôi đang làm cái gì vậy?

Cô ấy lập tức ngồi yên bất động. Tôi gọi: “Đàm Giáo!”

Cô ấy buông tôi ra, nét mặt mừng rỡ: “Anh tỉnh rồi?”

Tôi nói: “Nếu không tỉnh, cô cho là tôi đã chết rồi sao?”

Tôi vịn cánh tay cô, lao đảo đứng lên, cô ấy lo lắng nhìn tôi: “Phía sau đầu anh sưng to lắm, hơn nữa còn chảy rất nhiều máu.”

Tôi nói: “Không sao đâu, chỉ sưng một tí thôi mà.” Hai tay cô nắm lấy cánh tay tôi, mở to mắt, không nói lời nào, dáng vẻ kiêu ngạo, hung hăng bình thường đã không còn nữa, khẩn trương như con vật nhỏ, tôi không nhịn được bật cười, cô ấy lộ ra nét mặt im lặng nói: “Anh còn cười? Đụng tới ngực luôn rồi à?”

Tôi hỏi cô: “Sao cô tìm đến được đây?”

Cô ấy nói: “Ai bảo anh chạy nhanh như thế làm gì? Anh muốn làm anh hùng can đảm à, xe của tôi có định vị GPS, tôi nhìn thấy anh dừng xe của tôi ở đây mãi không di chuyển, tôi mới tìm tới, sau đây tôi ở dưới chân núi gọi điện thoại cho anh, nhưng anh không nhận, tôi cảm thấy có vấn đề nên tôi tìm lên, may là tôi đến kịp.”

Tôi nhìn về phía bắp chân cô, quả nhiên có rất nhiều bụi gai còn kèm theo những vết máu li ti, trên cổ tay mơ hồ cũng có nhưng cô ấy hình như chẳng để ý.

Tôi để trong lòng.

Tôi cầm chặt một tay cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hỏi: “Không sợ?”

Cô ấy vẫn không nhúc nhích đáp: “Ồ đâu lo nhiều như vậy?”

Trong ánh sáng mờ mờ, ánh mắt cô trong trẻo như vậy, một lát sau cô rút bàn tay bị tôi nắm lấy về, như chưa từng xảy ra chuyện gì, hỏi: “Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi để cô ấy đỡ mình đi về phía cánh rừng, quả nhiên chỗ ấy đã bị tiêu diệt, người và chim tất cả đều biến mất chẳng thấy bóng dáng.

Tôi bảo cô ấy gọi điện cho Thẩm Thời Nhận tới rồi kể cho cô ấy nghe những chuyện mình đã nhìn thấy.

Trong thời gian chờ cảnh sát, chúng tôi ngồi cạnh nhau dựa vào tảng đá lớn, chung quanh vẫn tối tăm, chỉ có đèn pin trong tay cô vẫn còn mở, ánh sáng lấp lóe.

“Chu Tử Hàn đó, có gì đặc biệt?” Cô hỏi.

Tôi nói: “Đứa bé ấy trông không có gì đặc biệt.”

Cô ấy nhíu mày: “Nhất định có nguyên nhân.”

“Ừ.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn trời, tối nay rất ít sao, màn trời mãi không thay đổi ấy lộ ra vẻ cô đơn sâu thẳm, tôi từ trong túi lấy ra điều thuốc, vừa định châm lửa, cặp mắt cô ánh lên ánh lửa, luồng ánh sáng ấy chuyển sang nhìn tôi, cô hỏi: “Anh không hút thuốc không được sao?”

Tôi ngậm thuốc đáp: “Cô thấy anh thợ nào không hút thuốc không?”

Cô cười, nét cười có ý sâu xa gì đó. Tôi lấy thuốc lá xuống, hỏi: “Có muốn thử một chút không?”

Cô ấy lắc đầu: “Tôi không thích phụ nữ hút thuốc.”

Tôi nói: “Rất tốt, tôi cũng không thích.”

Sau đó tôi phát hiện tay cô ấy nhúc nhích, cô ấy nắm nhúm cỏ trên mặt đất, bóp nát rồi vứt đi, tôi nhìn thấy hành động lén lút của cô, nói: “Chẳng phải cô nói mọi thứ có cô, cô đến phá án sao? Bây giờ đại thám tử có giải thích gì không?”

Cô ấy phất tay sạch sẽ rồi nói: “Anh xem, người đàn ông này bắt cóc trẻ con không phải vì tiền, nếu như vì tiền, sao anh ta không bắt cóc con nhà có tiền? Như anh nói, không có dấu vết ngược đãi rõ ràng, không phải vì thỏa mãn dục vọng của chính mình, nếu như hẳn chỉ là kẻ rối loạn tâm thần muốn bắt cóc trẻ con, nhưng mỗi lần hẳn hành động đều rất linh hoạt gọn gàng, khả năng hành động và sức phán đoán rất mạnh.

Hơn nữa, hẳn bắt cóc trẻ con đều có quy luật, những đứa trẻ qua tay hẳn đều không bị bán đi, mà được giấu ở chỗ này. Anh nói xem, rốt cuộc hẳn muốn làm gì?”

Tôi nói: “Không phải vì tiền, cũng không phải vì dục vọng, hành động lại rất tinh táo, hoặc là vì tình hoặc là vì trả thù.”

Đàm Giảo hơi sùng sốt, cô ấy bắt ngờ khi nghe tôi nói vậy, cô ấy nói: “Ừ, anh nói vậy... cũng có thể. Chúng ta có thể thông qua quan sát hành vi của hẳn để phán đoán một ít tâm tư của hẳn. Anh xem, tôi phát hiện hẳn chọn người bị hại cũng rất đồng nhất, ví dụ như hai đứa trẻ 7 8 tuổi cũng nhỏ gầy như 5, 6 tuổi, cho nên khi hẳn lựa chọn cũng rất tập trung vào số tuổi, cùng là những đứa con trong những nhà bình thường, hẳn tốn nhiều tâm tư như vậy, nhốt bọn chúng ở đây, càng giống như...bầu bạn với hẳn.”

Tôi với cô ấy nhìn nhau, trong bụi cỏ có tiếng dế kêu, xa xa dưới chân núi có đèn báo hiệu lấp lờ, hình như cảnh sát đã đến rồi.

Tôi nói: “Trong tài liệu cảnh sát có nhắc đến, hẳn là kẻ trộm từng tiếp nhận huấn luyện chuyên nghiệp, đã lâu lắm rồi.”

Đàm Giảo nói: “Những tên trộm bị băng đảng tội phạm trộm cướp khống chế chủ yếu đều không có nhà... Cho dù có, cũng là những đứa trẻ bị lừa bán.”

Hai chúng tôi yên lặng một hồi, cô ấy nói: “Thế nhưng, hẳn có liên quan gì với con thuyền và với chuyện của chúng ta?”

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh khi hẳn chỉ huy đàn chim, trên mặt hẳn lộ ra nụ cười vắn vẹo như vui như buồn, tôi hỏi: “Đàm Giảo, khi cô ở trên thuyền có từng gặp người này không?”

Đàm Giảo ngẩng ngăn cả người nói: “Chưa, tôi không có ấn tượng.”

Tôi nói: “Tôi cũng không có, chỉ có bắt được hẳn, mới biết được chân tướng.”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Đàm Giảo (1)

Tiếng bước chân truyền đến, là cảnh sát tới.

Gió đêm lạnh lạnh, tôi cảm thấy buổi tối nay thật sự khiến người ta ngổn ngang. Đầu Ô Ngộ đầy máu, nét mặt anh rất yên ả, tôi cảm thấy trên cổ mình vẫn còn vươn hơi nóng.

Ban này, anh vô tình đụng trúng hay cố ý...hôn tôi một cái?

Tôi cũng đứng lên theo anh, liếc mắt nhìn anh, mặt mày tuấn tú, rắn rỏi, lạnh lùng như vậy. Là tôi suy nghĩ... hơi bần xín đúng không?

Người dẫn đầu đến đầu tiên là Thẩm Thời Nhận. Ánh mắt phức tạp nhìn chúng tôi, sau đó cũng giống như những cảnh sát khác, bị vết thương trên đầu Ô Ngộ dọa sợ. Bác sĩ cũng đến, nhanh chóng băng bó cho Ô Ngộ, Thẩm Thời Nhận đi đến bên cạnh tôi nói: “Sang bên kia nói chuyện một lát.”

Tôi với anh ta đi qua một bên, quay đầu nhìn lại, thấy Ô Ngộ đang ngồi trên tảng đá, mặc cho bác sĩ đang xử lý miệng vết thương, ánh mắt anh vẫn nhìn bọn tôi.

Ánh mắt âm ỉ khiến người ta mãi mãi không nhìn thấu.

Giây phút ấy, tôi vô thức đứng thẳng người trước mặt Thẩm Thời Nhận, nét mặt sa sầm, nghiêm túc kể lại cho anh ta nghe những chuyện xảy ra tối hôm nay.

Thẩm Thời Nhận lấy quyển sổ con ra vội vàng ghi chép lại.

“Khi ấy ở nhà Chu Hiểu Ngư, Ô Ngộ chẳng nói câu nào đã đuổi theo.” Anh ta nói: “Tôi đã kiểm tra ba camera giám sát ở gần đây, trong ba con phố không có vết tích của người đàn ông đó. Sao anh ta lại đuổi theo đến đây được?”

Phải ngừng mấy giây, tôi mới hiểu được ‘Chu Hiểu Ngư = Tráng Ngư’ Tôi vội vàng nói: “Chỗ bạn tôi không sao chứ?”

Thẩm Thời Nhận đáp: “Không sao, chưa xảy ra chuyện gì cả, còn nữa, nhà hàng mà hôm trước cô nói với tôi, tôi đã xem camera giám sát...” Anh nói chưa hết, nhìn tôi bằng ánh mắt sáng ngời.

Tôi nghĩ thầm, người đàn ông này làm việc rất tỉ mỉ, đâu dễ gạt gẫm. Nguy rồi, chuyện vừa nảy xuất hiện quá đột ngột, lại lo lắng cho Ô Ngộ nên quên mất thông đồng bịa đặt lời cung rồi, chúng tôi theo đàn chim tìm tới nơi này, bây giờ phải làm sao lừa bịp cho qua đây?

Nhắc đến cũng lạ, khi xem mắt Thẩm Thời Nhận cứ chất phác như hòa thượng thiếu lâm vậy, bây giờ ở hiện trường, tâm tư anh ta rất linh hoạt như biết được trong lòng tôi đang suy nghĩ cái gì, anh ta từ từ bước sang cạnh tôi một bước, vừa khéo ngăn tầm mắt tôi nhìn Ô Ngộ, sau đó nâng cặp mắt một mí lên trầm tĩnh nhìn tôi chăm chăm.

Tôi: “...”

Đèn pha bọn họ mang đến rất sáng, trong đôi mắt của người đàn ông này, ngoài trừ tia tìm tòi, còn có thứ gì đó rất chính trực, kiên định.

Có đôi khi bạn sẽ bị ánh mắt của người đó làm rung động!

Tôi im lặng trong chốc lát rồi nói: “Anh muốn tôi nói thật, nhưng tôi nói thật rồi, anh sẽ tin hay không?”

Anh ta nói: “Sẽ.”

Đáp rất dứt khoát khiến tôi vô thức hỏi: “Vì sao?”

Anh ta nói: “Bởi vì tôi biết cô là người phụ nữ ngay thẳng.”

Không thể không nói, giờ phút này trong lòng tôi thật sự cảm thấy ấm áp, có chút cảm động, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chuyện ngay thẳng cuối cùng mà tôi làm với anh ta chính là từ chối anh ta một cách thẳng thừng.

Tôi sờ lên mũi nói: “Dù sao những lời tôi sắp nói, anh có thể khỏi cần ghi lại trong hồ sơ. Chúng tôi nghi ngờ có người nào đó sẽ ra tay với những đứa bé trong nhà hàng và cháu của bạn tôi, bởi vì ở hiện trường trong hồ sơ, xuất hiện lông chim.”

Thẩm Thời Nhận bắt ngờ: “Chim?”

Anh ta nhớ lại rồi nói: “Ý cô muốn nói những con chim có lông màu đen và có cái đuôi rất nhọn?”

Cảnh sát quả nhiên không hổ là cảnh sát, khả năng quan sát cẩn thận và mạnh mẽ như vậy, tôi gật đầu, đem những phát hiện bầy chim và những liên hệ xảy ra ở vụ án nói cho anh ta nghe. Nhưng không đề cập đến chuyện con thuyền, còn giải thích như thế nào để hợp logic cũng rất dễ dàng.

“Đám chim kia công kích Ô Ngộ, trên người anh ấy có vết thương.” Tôi nói: “Anh nói xem, có phải người đàn ông đó huấn luyện bầy chim hay không?”

“Nếu quả thật như lời các người nói, hai sự việc có liên quan với nhau, vậy chắc chắn có khả năng này.” Thẩm Thời Nhận cân nhắc nói: “Chẳng qua là, chim tấn công người sao? Thật sự khó tin, tôi lần đầu tiên nghe nói đây. tôi sẽ nói chuyện với Ô Ngộ.”

Chúng tôi cùng xoay người, nhìn về phía Ô Ngộ. vết thương trên đầu anh đã được xử lý đơn giản rồi, máu trên mặt đã được lau đi một ít, lộ ra khuôn mặt tuấn lãng, tôi nhìn dáng vẻ của anh ấy, trái tim chợt có cảm giác chua xót khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gập Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đàm Giảo (2)

Tôi với Thẩm Thời Nhận đi qua, tôi nói: “Ô Ngộ, tôi đã nói với anh ta về chuyện mấy con chim rồi.” Thẩm Thời Nhận im lặng liếc nhìn tôi một cái.

Ô Ngộ gật đầu: “Ừ.”

Tôi nhìn chăm chăm vào sau ót anh: “Còn đau không?”

Bác sĩ bên cạnh chen miệng nói: “Sao lại không đau chứ, mới bôi một ít thuốc, sẽ càng đau hơn, chàng trai cậu hãy tranh thủ đến bệnh viện để làm kiểm tra kỹ càng, biết không? Đụng vào đầu, có thể hoặc nặng hoặc nhẹ đấy.”

Ô Ngộ nói: “Cảm ơn.”

Tôi nhất thời hơi bất an, Ô Ngộ nhìn về phía tôi, thấp giọng nói: “Thật sự không sao đâu.”

Tôi thăm nói: “Kiểm tra xong mới biết được.”

Trong mắt anh hiện lên nụ cười, lại nhìn Thẩm Thời Nhận, trong lòng tôi thoáng lộp bộp.

Sắc mặt Thẩm Thời Nhận bình tĩnh nói: “Tôi sẽ hỏi nhanh thôi.”

Ô Ngộ gật đầu.

Thẩm Thời Nhận lại hỏi chuyện xảy ra tối hôm qua, Ô Ngộ tường thuật lại tất cả. Cuối cùng, Thẩm Thời Nhận đóng cuốn sổ của anh ta lại, nói: “Hai người đến bệnh viện trước đi, sau khi trở về nếu có gì cần hỏi tôi sẽ liên lạc với hai người.”

Tôi vừa định nói gì đó, nhưng Ô Ngộ liếc mắt nhìn tôi. Cái nhìn ấy khiến tôi gật mình.

Anh hỏi thẳng: “Cảnh sát Thẩm, cậu bé Chu Tử Hàn đó có hoàn cảnh gia đình hay phương diện gì đó đặc biệt không?”

Tôi nghe xong cũng tỉnh táo tỉnh thần, Thẩm Thời Nhận bị hỏi khó, anh ta suy nghĩ rồi lắc đầu nói: “Tôi chưa nghĩ ra có điều gì đặc biệt, tôi sẽ lưu ý vấn đề này.” Anh dừng một lát rồi nói:

“Có một đứa trẻ tên là Triệu Duệ Tân hơn 5 tuổi, trắng trắng gầy gầy, nghi phạm có làm cái gì thẳng bé không? Hoặc đứa bé đó có chỗ nào đặc biệt không?”

Tôi sừng sốt, nhìn về phía Ô Ngộ, tôi nghe anh đáp: “Không có, Triệu Duệ Tân với hai đứa trẻ khác núp ở trong góc suốt, không có đối xử gì đặc biệt.”

Thẩm Thời Nhận lộ ra nét mặt suy tư. Ô Ngộ lúc này nhìn về phía tôi, trong phút chốc tôi cảm thấy tôi với anh ấy tâm ý tương thông - Ở chỗ Thẩm Thời Nhận có manh mối quan trọng, không thể dễ dàng buông tha như vậy.

Tôi mở miệng nói: “Tôi đề nghị các anh hãy điều tra hơn về Chu Tử Hàn, nhất định có nguyên nhân, nói không chừng có liên quan đến động cơ của tội phạm.”

Ánh mắt Thẩm Thời Nhận sáng lên, nhìn tôi, gật đầu nói: “Chuyện hôm nay các người bị liên lụy rồi, tôi về cục trước đây.”

Anh ta vừa muốn đi, đúng lúc này Ô Ngộ mở miệng nói: “Tối nay xảy ra chuyện lớn như vậy, không cần chúng tôi đến cục cảnh sát để phối hợp điều tra sao?”

Ánh mắt Thẩm Thời Nhận khẽ nhúc nhích, nhìn anh.

Trái tim tôi thoáng đập thành thịch, tôi nhìn Ô Ngộ, lần đầu tiên tôi cảm nhận rõ ràng sự phức tạp trên người người đàn ông này, suýt nữa tôi quên mất anh đã từng là người đàn ông trong ngành kỹ thuật chuyên đặt hiệu quả và lợi ích lên hàng đầu. Cảm giác này rất vi diệu.

Hai người đàn ông đều im lặng, tôi cảm thấy bầu không khí hơi căng lên, tôi bèn hòa giải đồng thời liếc nhìn Ô Ngộ, nói những lời tôi đã cân nhắc kỹ: “Đúng vậy, lần trước chúng tôi gặp người đàn ông đó, các anh đã dẫn hai chúng tôi về cục cảnh sát, thẩm tra cả tôi, hỏi qua hỏi lại, những chi tiết gì cần hỏi cũng đã hỏi cả rồi. Hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, không chỉ tìm được kẻ tình nghi bất cóc trẻ con ngay cả chỗ ở của hắn cũng tìm được, anh cứ hỏi mấy câu như vậy rồi thả chúng tôi đi ư? Như thế chúng tôi sẽ thấy rất bất an đấy.”

Tôi đứng ở bên cạnh Ô Ngộ nhìn nét mặt căng thẳng của Thẩm Thời Nhận, đột nhiên tôi có cảm giác mình đã thành đồng lõa của Ô Ngộ mất rồi, hợp sức bắt nạt người đàn ông ngay thẳng này...

Ô Ngộ nói: “Có phải đã xảy ra tình huống cấp bách gì khiến anh chưa dồn hết sức để nói chuyện với chúng tôi không? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lòng tôi nảy lên, nhưng Thẩm Thời Nhận vẫn bền chặt như thép, trầm tĩnh nói: “Tình hình bên trong các người không cần biết, tôi đi trước đây.”

Tôi bắt lấy cánh tay anh ta nói: “Thẩm Thời Nhận, tôi với Ô Ngộ đã dính dáng đến vụ án này sâu như vậy, bọn tôi còn giúp anh điều tra vụ án, lần này Ô Ngộ giúp anh tìm được hang ổ. Hơn nữa chúng tôi là người bị hại trong vụ án, vì những đứa trẻ đó mà bị thương, bây giờ anh muốn gạt chúng tôi ra bên ngoài, anh thật sự cho rằng làm vậy có cần thiết không?”

Như lần trước tôi đã nói, anh tiết lộ manh thích hợp cho chúng tôi, nói không chúng tôi có thể nhớ ra manh mối gì đó, chúng tôi còn muốn giúp anh phá vụ án, anh biết rõ đứa bé tên Triệu Duệ Tân đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sẽ không gặp điều gì bất trắc chứ? Chúng tôi cũng quan tâm, cũng muốn biết!”

Thắm Thời Nhận quay đầu nhìn chúng tôi, anh ta im lặng vài giây rồi nói: “Được rồi, hy vọng hai người hãy giữ bí mật chuyện này, xé chiều hôm nay, người nhà của Triệu Duệ Tân đã nhận được điện thoại báo họ chuẩn bị ba trăm vạn, hai ngày sau nộp tiền chuộc. Tôi chỉ có thể nói với hai người như vậy thôi, cảnh sát sẽ xử lý toàn bộ quá trình chuyện này, chúng tôi đã lập kế hoạch hành động tỉ mỉ, lợi dụng cuộc hẹn này để cứu những đứa trẻ, bắt lấy tội phạm! Quá trình cuộc hẹn này có nguy hiểm rất lớn, hai người đừng nhúng tay vào.”

Tôi khẽ giật mình, nhìn về phía Ô Ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đàm Giảo (3)

Trên đường về, do tôi lái xe.

Ô Ngộ hình như cũng mệt rồi, tựa người bên ghế lái, im lặng cả buổi. Trong đầu tôi cũng suy nghĩ đủ chuyện, chờ khi vào đến nội thành, anh nói: “Cho tôi xuống ở trước cửa hàng là được rồi.”

Tôi không lên tiếng. Một lát sau tôi nói: “Anh xem tên tội phạm này, trông giống như người điên, nhưng mỗi một hành động lại có quy tắc, trình tự. Hắn đối xử đặc biệt với Chu Tử Hàn, nhưng người phù hợp với điều kiện bắt cóc đặt ra chính là Triệu Duệ Tân. Trước đó chúng ta phân tích hắn không phải vì tiền, nhưng tôi càng ngày càng khó hiểu, anh nói xem, rốt cuộc hắn muốn đi nước cờ gì?”

Sương mù tầng tầng lớp lớp, chính là cảm giác của tôi bây giờ.

Sau khi nói xong, tôi đợi giọng nói rõ ràng trầm thấp ấy vang lên, nào ngờ một lát sau tôi chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều, tôi quay đầu nhìn qua, thì ra anh đã ngủ mất rồi.

Gặp đèn đỏ, tôi ngừng lại nhìn anh, mặt mũi người đàn ông trong mơ vẫn còn khắc sâu trong lòng tôi, nhưng anh ấy bây giờ, trông rất nhếch nhách, trên đầu quấn băng một cục, còn có vết máu, cả người đều bẩn. Tôi nhìn tay anh đặt trên đùi, trên tay cũng có nhiều vết bẩn và bùn đất, nhưng tôi lại cảm thấy trên người anh có thứ gì đó khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Chưa từng có người đàn ông nào ngồi bên cạnh tôi. Anh ấy ngồi như vậy, tôi lại cảm thấy rất tốt.

Xe ban đêm rất ít, kỹ thuật lái xe như tôi, như cá gặp nước, tôi vững vàng rẽ ngoặt rồi vững vàng chạy trên mặt đường, nhìn anh ấy ngủ sâu tôi có cảm giác thỏa mãn lạ kỳ.

Xe lái đến cửa hàng của anh.

Cửa hàng đã đóng cửa từ sớm, phía trước cửa hàng đã tắt đèn tối thui, trong đêm tối có vẻ lạnh ngắt như tờ, hiển nhiên không có ai ở đây chờ anh về, anh về đây ăn cái gì? Ai sẽ chăm sóc anh? Anh đi bệnh viện như thế nào?

Nghĩ đến những vấn đề này, tôi hơi chần chờ nhưng vẫn chưa đánh thức anh dậy, tôi tiếp tục lái xe về phía trước.

Đã đến cửa bệnh viện tốt nhất trong khu vực.

Khoa cấp cứu ở trên tầng vẫn còn sáng đèn, ánh đèn ấy tỏa ra vài phần ấm áp với những người chạy đến trong đêm khuya như chúng tôi. Tôi vỗ vỗ vai anh: “Này, dậy đi.”

Anh chợt mở mắt ra, bạn sẽ thấy rằng người đàn ông này lúc ngủ cũng rất cảnh giác, căng thẳng đấy, ánh mắt anh nhanh chóng khôi phục lại tỉnh táo, nhìn bệnh viện trước mặt liếc nhìn tôi nói: “Cảm ơn.”

Tôi vừa định đẩy cửa xuống xe, anh đã nói: “Cô không cần theo tôi đâu, cô cứ về nghỉ ngơi đi.”

Tôi quay đầu lại nhìn anh, nở nụ cười: “Anh muốn qua cầu rút ván nhanh như vậy sao?”

Anh khẽ giật mình, cũng cười nói: “Tác giả các cô đều dùng thành ngữ cả sao?”

Tôi xuống xe gạt đầu nói: “Ừ, cái nào cần thiết, nhanh gọn thì dùng, là đàn ông đừng giầy vò khôn khổ nữa, mau đi thôi.”

Ô Ngộ không nói tiếp, hai chúng tôi cùng đi lên khoa cấp cứu, tôi nói: “Tôi hiểu cảm giác này, một mình đến bệnh viện rất thê thảm, có khi tôi ngã bệnh, tự mình chạy đến bệnh viện đóng viện phí, xét nghiệm, lấy thuốc, truyền dịch, cảm giác chua xót ấy sẽ tăng lên gấp bội.”

Nói xong tôi thấy Ô Ngộ liếc nhìn tôi, trong mắt có ý cười, anh nói: “Đó là phụ nữ các cô, đàn ông con trai đến bệnh viện cần gì có người đi theo, đâu phải bệnh nặng gì đâu.”

Tôi nghe xong, đứng lại, hai tay chống nạnh: “Ý anh là, không muốn tôi đi cùng?” Vừa dứt lời, tôi cảm thấy tim mình đập hơi bất ổn, tôi lại nhanh mồm nhanh miệng nữa rồi.

Nhưng tôi vẫn nhìn anh ấy.

Ánh mắt anh ấy cũng hơi giật mình, liếc nhìn tôi, lúc này chúng tôi đã đến trước cửa sổ đăng ký, anh vờ như không nghe thấy, móc bóp ra, rồi lấy sổ. Trái tim tôi lúc này mới buông xuống.

Anh ấy không nói thích hay không thích, khi anh ấy không muốn nói chuyện, sẽ sống chết không nói.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gập Trắng Sáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ô Ngộ (1)

Trước đây tôi không đến bệnh viện với phụ nữ, không ngờ lại đi với Đàm Giảo, gặp mặt như thế này là có duyên... Nhưng cũng là chuyện rất phiền phức!

Tôi ngồi ở trước mặt bác sĩ cấp cứu, chỉ nói đơn giản: “Từ trên sườn núi té xuống.” Cô ấy không đồng ý nhìn tôi rồi bắt đầu khoa tay múa chân nói với bác sĩ: “Bác sĩ, là như vậy, sườn núi đó rất cao... mặt đất còn gồ ghề, trên mặt đất còn có nhiều đá vụn và rễ cây. Sau khi tôi đến anh ấy đã hôn mê ít nhất năm phút đồng hồ.”

Bác sĩ là người trẻ tuổi có dung mạo ôn hòa, nghe vậy thì rất hứng thú: “Ồ? Té nặng như vậy sao? Sao lại ngã xuống vậy?”

Tôi vừa định nói do ‘bất cẩn’ để chấm dứt cuộc nói chuyện vô nghĩa này, thì Đàm Giảo đã ‘hắc’ một tiếng rồi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh tôi, nói: “Bác sĩ, việc này không thể nói nhiều với anh, chúng tôi đang bắt một tên trộm, anh ấy đuổi theo, kết quả bị thương thành như vậy.”

Bác sĩ: “Á... anh quay lại đây, để tôi kiểm tra kĩ một chút.”

Nhìn ánh mắt ân cần của bác sĩ, còn có đôi mắt sáng long lánh của cô ấy, tôi im lặng đi qua.

Tôi cảm thấy cô ấy đã khác với người một năm trước tôi từng gặp, lần đầu gặp mặt, cô ấy cười mở, vui vẻ nhưng có chút lạnh lùng và gai nhọn. Nhưng bây giờ khi tiếp xúc nhiều, tôi mới phát hiện những chiếc gai nhọn ấy cô ấy chỉ dùng đối với người ngoài thôi.

Cô ấy rất ấm áp, náo nhiệt, cũng rất dịu dàng.

Sau lần chẩn đoán và điều trị sơ sài trước đó, bác sĩ cẩn thận xem xét miệng vết thương của tôi, hỏi thăm cơ thể tôi có phản ứng phụ gì không, không phải hỏi tôi, mà hỏi cô ấy. Cô ấy đáp từng câu hỏi ít nhất từ một trăm chữ trở lên, trả lời vừa tường tận vừa tỉ mỉ, giọng nói du dương lại sinh động, chính xác, không hồ là tác giả.

Cuối cùng, bác sĩ bảo chúng tôi đi chụp CT.

Lần này, cô ấy không thể vào chung, tôi có thể yên tĩnh được một lát, chờ tôi đi ra, thì thấy cô ấy đang mở đôi mắt to tròn, trong vắt nhìn tôi đắm đắm. Chúng tôi ngồi ở cửa phòng CT để chờ các loại kết quả, ngồi được một lát tôi nghe cô ấy thấp giọng nói: “Sẽ không có việc gì đâu.”

Tôi vốn đầu lo lắng chuyện này, tôi nghiêng đầu nhìn cô, nét mặt cô rất kiên định, những sợi tóc đen nhánh rủ xuống bên cạnh khuôn mặt trắng nõn như ngọc, càng thêm xinh đẹp.

Tôi đột nhiên cảm thấy những điều cô ấy nói trước đó rất hợp lý.

Có người đi chung đến bệnh viện, mỗi một giây phút im lặng đơn điệu, cũng trở nên có sức sống hơn.

Cô ấy hỏi cô thích hay không thích, mà lúc này, tôi đã có câu trả lời khác.

Chúng tôi cảm báo cáo CT đến cho bác sĩ xem, quả nhiên không có việc gì. Chẳng qua là, bác sĩ dặn: “Tuy rằng phim chụp cho thấy kết quả khá ổn, nhưng tình trạng xuất huyết bên trong não rất khó nói. Hiện nay không có xuất huyết nhưng không có nghĩa là sau này sẽ không, cho nên mấy ngày nay phải theo dõi cẩn thận, có hoa mắt, nhức đầu, buồn nôn hay không? Nếu có tình trạng gì bất thường phải lập tức đến bệnh viện ngay.”

Lời này đương nhiên nói với Đàm Giảo, ở đây đâu còn chỗ để tôi nói chuyện, quả nhiên tôi thấy sắc mặt cô ấy ngưng trọng vài phần, sau đó cô ấy lầm bầm: “Đọc đường chúng tôi đến bệnh viện, anh ấy ở trên xe ngủ mê mết.”

Sắc mặt bác sĩ căng thẳng nói: “Vậy sao?”

Cô ấy nói: “Đúng vậy, anh chàng đẹp trai, tôi đã nói với anh...”

Tôi không thể không cắt ngang lời bọn họ: “Đàm Giao, đó là do tôi mệt quá nên ngủ thiếp đi thôi.”

Đàm Giao với bác sĩ đều đồng thanh thốt lên: “Hà?”

Đi ra khỏi bệnh viện, trong tay tôi cầm thuốc và những vật khác, cô ấy cảm động hóa đơn, đôi mi thanh tú nhẹ chau lại, miệng lẩm bầm chắc là đang tính phông. Cô ấy lấy tiền trong ví tôi đi nộp đầy, cuối cùng cô ấy gấp đóng hóa đơn lại, ánh mắt chớp chớp: “Anh nói số tiền này Thẩm Thời Nhận có thể trả cho anh không?”

Tôi: “...”

Cô ấy nói: “Hơn bốn trăm đồng đấy, bây giờ anh kiểm tiền cũng đâu dễ.”

Giọng điệu của tôi lạnh dần: “Sao phải tìm anh ta thanh toán chứ?”

Cô ấy nói một cách đương nhiên: “Anh bị thương khi làm việc nghĩa mà, cảnh sát không chịu trách nhiệm sao?”

Tôi cứng rắn nói: “Không cần, đừng tìm anh ta.”

Đàm Giao đầu môi không nói nữa, có lẽ cảm thấy giọng điệu lạnh lùng của tôi.

Cô ấy nghĩ thật đơn giản, tìm Thẩm Thời Nhận thanh toán? Ô Ngộ anh có phải là đàn ông hay không?

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ô Ngộ (2)

Đến cửa bệnh viện, tôi nói: “Ở đây không còn xa nữa, tôi tự về. Cô cũng về nhà ngủ sớm đi, có chuyện gì để mai hãy nói.”

Cô ấy lại ngập ngừng không nói gì.

Tôi nói: “Sao vậy?”

Cô nói: “Anh đến chỗ tôi đi, anh ở trong cửa hàng đâu có ai chăm sóc, lại ẩm ỉ, trời sáng còn bị bắt làm việc, nhà tôi ở ngay bên cạnh, anh ngủ ở phòng khách, chúng ta cũng có thể thuận tiện trao đổi vụ án, bây giờ đang trong lúc nguy cấp, chúng ta càng cần phải cảnh giác chút nào đỡ chút ấy, đừng nên tách ra.”

Cô ấy nói chúng ta đừng nên tách ra, tuy rằng chỉ là ngữ điệu vô ý, nhưng cũng khiến lòng tôi như bị thứ gì đó bóp lấy.

Tôi nhất thời nói không nên lời, cô ấy thấy thế nở nụ cười nói: “Vay đi thôi.”

Trong lòng tôi bỗng cảm thấy ê ẩm, tôi cũng cười nói: “Không cần, tôi sống ở trong tiệm cũng được, có chuyện gì cô cứ gọi cho tôi.”

Cô ấy nói: “Không được.”

Tôi nhìn cô ấy không lên tiếng.

Ánh mắt cô hơi gọn sòng, nói: “Có chuyện này nói ra cũng hơi ngượng, lần trước chẳng phải có người thân bí đột nhập vào nhà để lại tờ giấy cho tôi sao? Bây giờ xảy ra chuyện như vậy, tôi sợ lắm, anh có thể về nhà tôi giúp tôi không?”

Bóng đêm rất sâu, mây đen dày đặc che kín những ngôi sao trên bầu trời. Trên đỉnh đầu chúng tôi có mấy ngọn đèn đường trong suốt, tôi nhìn vào ánh mắt cô, như một hồ nước đen nhánh, ấm nóng, thi thoảng hơi gọn sòng dập dềnh.

Tôi nói: “Được.”

Cô ấy nở nụ cười, nhưng cô ấy cười cái gì tôi nghĩ mãi không ra cũng không muốn suy nghĩ.

Nhà cô ấy cũng gần giống với trong tưởng tượng của tôi, căn nhà hai phòng ấm áp sạch sẽ, mặc dù hơi lộn xộn nhưng cũng không tồi. Nhiều nhất là sách và đồ ăn vặt, cô ấy lấy một đôi dép kiểu nam từ trong tủ giày ra nói: “Của bố tôi đấy, mẹ với bố tôi có đến ở một khoảng thời gian, buổi tối anh ngủ, mặc đồ của ông ấy được không?”

Tôi đương nhiên nói được.

“Mẹ cô ngoài ủ rượu mơ còn gì nữa không?” Tôi hỏi.

Cô ấy nở nụ cười: “Anh muốn uống? Nhưng rượu mơ ở chỗ tôi đâu giữ được qua mấy ngày. Lần sau mẹ tôi có mang đến tôi sẽ đưa cho anh.”

Tôi nói được.

Phòng khách trang trí rất đơn giản, chỉ có giường và cái tủ, trên cửa sổ có vài cuốn sách của cô, cô cầm quần áo của bố mình để lên đầu giường nói: “Gu của anh gần giống bố tôi, mùa hè ông ấy cũng thích mặc áo ba lỗ.”

Tôi cầm áo ba lỗ vải bông mềm mại lên nói: “Ý cô là tôi mặc giống như ông lão?”

Cô nói: “Đúng là tôi ít thấy người trẻ tuổi mặc áo ba lỗ.”

Tôi nói: “Vì khi làm việc, mặc nó sẽ khá mát mẻ.”

Cô nói: “Tôi biết.” Dừng một chút rồi nói: “Khi tôi vào cửa hàng, lần đầu tiên nhìn thấy anh, anh đang mặc áo ba lỗ.”

Cô chỉ vô tình nói như vậy, tôi nhìn cô, phát hiện dưới ánh đèn đêm, từng đường nét tinh tế của cô lộ ra một cách đặc biệt.

“Nhớ rõ vậy sao?” Tôi nghe mình nói.

Cô ấy quay đầu đi nơi khác, như không có việc gì nói: “Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, anh mau đi tắm đi.”

Nghe theo lời cô, tôi đứng ở trong bồn tắm nhỏ nhà cô, cầm vội sen gội đầu, rửa sạch những vết bẩn và máu trên người, cố gắng không đụng đến miệng vết thương trên đầu. Nước ấm gột rửa sự mệt mỏi trên người, cũng mang đến cảm giác ấm áp và bình tĩnh. Sau đó, tôi ngâm mình trong bồn tắm một lát, dùng khăn nóng đắp lên mặt.

Cô ấy nói không sai, thì ra một năm qua tôi chưa từng được thả lỏng được tắm thoải mái như vậy, suýt nữa ngủ quên trong bồn tắm, mãi đến khi cô ấy gõ cửa từ bên ngoài: “Ồ Ngộ, tôi quên chưa nói với anh, khăn tắm cất ở trong tủ quần áo dưới bồn rửa tay, cái khăn sạch màu lam ấy.”

Tôi nói: “Được.”

Tận sâu trong lòng tôi bỗng nhiên nảy ra suy nghĩ, tôi đã từng hướng đến cuộc sống như vậy, tưởng rằng sau khi tốt nghiệp tôi sẽ thực hiện từng bước, trước tiên sẽ đi làm, một căn nhà đầy đủ điều kiện khiến tôi hài lòng và một người phụ nữ khiến tôi trân trọng.

Cô ấy có thể chuẩn bị quần áo cho tôi, giúp tôi trải drap giường, dặn tôi không được làm cái này, nhất định làm cái kia. Khi tôi tắm xong, cô ấy chuẩn bị cả khăn lông cho tôi, còn tôi, sẽ dốc hết sức lực che chở cho cô ấy cả đời, cuộc sống của chúng tôi hạnh phúc và yên tĩnh. Cô ấy sẽ đối xử tử tế với mẹ tôi và Ô Diệu, tôi sẽ cố gắng chống đỡ tất cả vì người trong nhà, tương lai, trong nhà lại có thêm thành viên mới.

...

Tôi lấy khăn tắm từ trong tủ ra, phủ lên người, trái tim như có giọt nước nhỏ bé động lại.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Ô Ngộ (3)

Ở lại nhà cô ấy một đêm, tôi ngủ rất ngon, nhưng lúc trời gần sáng tôi lơ mơ cảm thấy có người đi qua đi lại ở cửa mấy lần, tôi mơ hồ đoán là cô ấy không yên lòng nên đến xem xét, nhưng chẳng biết thế nào, bị quấy rầy như thế nhưng sau đấy tôi lại ngủ ngon hơn. Mãi đến khi ánh mặt trời ngoài cửa sổ sáng rõ, sáng đến mức tấm rèm đậm màu không thể che chắn hết, tôi mới mở mắt dậy, ngửi được mùi thơm.

Tôi đi ra khỏi phòng, nhìn thấy Đàm Giao đang đứng trong nhà bếp, chiếc nồi trên bếp đang sôi ùng ục, còn cô ấy mặc chiếc váy hoa ngắn, đeo tạp dề, đang chiên trứng. Hai chân cô ấy vừa trắng vừa thẳng, mà cách ăn mặc của cô lúc này trông giống như cô gái nhỏ hiền lành lại đáng yêu.

Tôi đứng ở cửa phòng bếp, lẳng lặng nhìn cô, cô nghe thấy tiếng động, quay đầu lại nở nụ cười: “Anh thức rồi? Chờ một lát, sắp ăn được rồi. Tôi đã mua bàn chải đánh răng dùng một lần với khăn mặt mới về rồi đây.”

Tôi đi tắm rửa sạch sẽ, rồi lại đứng tựa ở cửa phòng bếp một lần nữa. Chẳng biết tại sao tôi không muốn đứng ở chỗ khác, cô ấy đã chiên trứng xong, gấp dưa chua từ trong một cái hũ ra, liếc nhìn tôi rồi nói: “Sao anh cứ đứng ở chỗ ấy mãi thế, ngồi đi, có thể ăn được rồi.”

Tôi nghe chính mình hỏi cô: “Cô vẫn chăm sóc người khác như vậy sao?”

Cô ấy nở nụ cười nói: “VẬY anh nhìn lầm rồi, tôi chưa từng chăm sóc người khác.”

Tôi nhất thời không lên tiếng, cô ấy cũng không nói, chỉ còn tiếng cháo trong nồi vang lên tiếng xì xào.

Tôi không biết mình đang chờ mong điều gì, hay đang muốn nắm lấy cái gì. Có lẽ tôi là một người đàn ông, tôi chỉ nghe giọng mình nhàn nhạt hỏi cô rằng: “VẬY đây là lần đầu tiên sao?”

Lỗi tại cô từ từ ửng đỏ lên, rồi lan ra khắp nơi.

“Ừ, vậy thì sao?” Giọng điệu cô rất nhẹ nhàng, sau đó xoay người bung một ít dưa chua để lên bàn

nói: “Ăn cơm thôi.”

Chúng tôi ngồi xuống bàn ăn, tôi bung cháo lên rồi ăn hai miếng dưa chua giòn ngon lành, chưa bao giờ tôi ăn ngon miệng như vậy, cô ấy ăn rất chậm rất bình tĩnh, không ngẩng đầu lên nhìn tôi. Nhưng thành quả chiến đấu của chúng tôi không tồi, một nồi cháo, cô ấy ăn một bát tôi chén ba bát, trứng gà cô ấy ăn một quả, tôi ăn ba quả (anh ăn nhiều thế :>) . Dưa chua còn sót lại đều bị tôi chén sạch. Cô ấy nhìn nồi cháo trống trơn rồi nhìn tôi đắm đuối: “Đàn ông...Đều có thể ăn như vậy sao?”

Tôi nói: “Hôm nay tôi hơi đói.”

Cô ấy cười rất vui vẻ nói với tôi: “Anh rửa bát nhé.”

Tôi không có gì dị nghị, tâm trạng rất tốt. Thấm thoát đã đến giữa trưa, ánh mặt trời bên ngoài rất to chiếu vào phòng bếp sáng ngời, tôi đứng ở trước bồn rửa bát, nghe cô ấy mở TV trong phòng khách, tôi quay đầu lại nhìn, thấy cô ấy đang ôm một cái gối, cời dép, đi chân trần tựa ở trên ghế salon, đáng vẻ hơi lười biếng cũng hơi xa cách. Đôi mắt trong veo, môi đỏ thắm, mũi thanh tú, chân dài thon thả, tôi nhìn đáng vẻ của cô từ xa, cảm thấy có thứ gì đó lấp đầy ở ngực, nhưng trong nháy mắt lại trở nên trống rỗng.

Đều bị phụ nữ liên lụy đấy. Chuông cửa vang lên, Đàm Giáo chạy ra mở cửa, tôi nghe một giọng nữ trầm thấp: “Đại Châu, mình mới tìm được manh mối rất thú vị nên đến báo cho cậu biết.”

Người gọi cô ấy chính là người bạn tác giả Tráng Ngư của cô ấy. Thì ra bạn cô gặp mặt đều xưng hô với cô như vậy, tôi lại không cảm thấy êm tai, những tác giả xinh đẹp này, tính tình cũng rất kì quái, cứ thích dùng những bút danh quê mùa như vậy.

“Còn có ai sao? Cậu mới mới đi giúp việc hả?” Tráng Ngư nghe tiếng động trong nhà bếp, hỏi.

Đàm Giáo nói: “Không phải...”

Tôi rửa cái bát cuối cùng xong, lau sạch nước trên tay rồi đi ra ngoài. Hai cô gái đều nhìn tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Ô Ngộ (4)

Có phải vì cô ấy là bạn của Đàm Giáo nên nét mặt cũng sinh động tương tự hay không? Trên mặt Tráng Ngư lúc này hiện lên rất nhiều sắc thái, cuối cùng thoáng qua tia mừng thầm khó hiểu, rồi thần nhiên liếc nhìn bọn tôi nói: “Làm phiền rồi.”

Da mặt Đàm Giáo có khi rất dày, đôi lúc lại rất mỏng, cô ấy lập tức giải thích: “Tráng Ngư, cậu đừng nghĩ lung tung, hôm qua anh ấy bị thương, tớ dẫn anh ấy về nhà để tiện chăm sóc thôi, anh ấy ngủ ở phòng khách, bọn tớ còn muốn phá án chung.”

Về mặt Tráng Ngư rất bình thản, cô ấy gật đầu nói: “Ồ, chỉ tiện chăm sóc thôi.”

Đột nhiên tôi cảm thấy, cô gái không bình thường này cũng khá vừa mắt đấy.

Tôi ngồi xuống ở bên cạnh Đàm Giáo.

Tráng Ngư ho nhẹ một tiếng, hình như muốn giảm bớt sự lúng túng: “Đại Châu, sáng sớm hôm nay không phải cậu nói với mình muốn điều tra xem nhóc Chu Từ Hàn đó có gì đặc biệt sao? Dù sao bọn chúng cũng ở chung tiểu khu với Tiểu Hạo nên mình đã đi tìm hiểu, cậu cũng biết mình có lối tư duy nhạy cảm mà, càng mổ xẻ chuyện này càng khiến mình phát hiện ra chuyện thú vị hơn, chủ nhân của ngôi nhà kia chính là ông nội của Chu Từ Hàn – Chu Phụng Tiên. Trước đây ông ta buôn bán nhỏ nên cuộc sống cũng khá khấm khá.

Ông ta có ba người con, con lớn tên Chu Bá Vũ, con thứ hai tên Chu Trọng Lăng, cũng chính là bố của Chu Tử Hàn, con gái thứ ba tên là Chu Quý Nhi vẫn chưa kết hôn. Con lớn năm nay 40 tuổi, con thứ hai 35 tuổi. Con thứ ba 23 tuổi, số tuổi nhỏ hơn rất nhiều. Điều này có phải có vẻ mờ ám không?”

Đàm Giáo suy nghĩ một lát rồi nói: “Bá, Trọng, Thúc, Quý. Trong cách đặt tên này thiếu mất chữ Thúc, duy chỉ có giữa Trọng với Quý là chênh lệch nhau rất nhiều tuổi.”

Tiểu não của cô ấy hoạt động rất nhanh. Tráng Ngư lại vỗ đùi, nói: “Đúng, mình cũng cảm thấy chuyện này rất kì lạ, ngày trước bà nội của Tiểu Hạo làm việc ở ủy ban, bà nói nhớ rõ trước đây lâu lắm rồi, nhà họ Chu từng mất một đứa con, tên của đứa trẻ đó cũng biến mất khỏi sổ hộ khẩu, nói là do bệnh mất, có người nói là bị đẩy. Còn có người nói do thân thể đứa bé đó không tốt bị người nhà họ Chu vứt bỏ, nhưng cụ thể như thế nào thì không rõ lắm, mình không biết đây có thể xem ‘nguyên nhân đặc biệt’ các cậu muốn tìm không, mình chỉ điều tra được nhiều đấy.”

Sắc mặt Đàm Giáo trở nên nặng nề, cô nói với Tráng Ngư: “Cá Thần, cậu làm rất tốt.” Sau đó cô ấy quay đầu nói với tôi: “Hai mươi ba năm trước bọn họ từng vứt một đứa bé, bây giờ bọn họ lại muốn vứt thêm một đứa nữa, anh thấy sao?”

Tôi nói: “Tôi chỉ biết là, tên đó mới đòi tiền chuộc của nhà Triệu Duệ Tân, trái ngược với hành vi trước đây của hắn, những logic trên cũng không thành lập. Nhưng vì xảy ra tình huống đột ngột này, cảnh sát chỉ lo chú ý đến nhà Triệu Duệ Tân, nếu đây chỉ là hành động nguy trang vậy mục đích thật sự của hắn là...”

Tôi không cần phải nói, bốn mắt chúng tôi nhìn nhau rồi Đàm Giáo nói: “Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Tôi nói: “Đến nhà họ Chu xem thử.”

Nhà của Chu Tử Hàn được xây dựng theo kiểu bốn tầng nhỏ, đã khá cũ rồi, có thể thấy điều kiện kinh tế của nhà họ Chu cũng không phát đạt lắm. Theo tình hình điều tra của Tráng Ngư, vợ của Chu Phụng Tiên sinh con gái chưa được bao lâu thì qua đời, con trai lớn với con gái thứ ba đều ở riêng. Giờ Chu Phụng Tiên ở chung nhà với con trai thứ hai, Chu Tử Hàn là cháu đích tôn duy nhất của nhà họ Chu.

Tôi dừng xe ở phía đối diện, cùng với Đàm Giáo ngồi ở trong xe nhìn chăm chăm, Tráng Ngư chỉ ngồi một lúc, buổi tối cô ấy còn có bài kiểm tra, nên đã đi trước rồi, còn nói trời đất bao la, kiểm tra là lớn nhất.

“Anh cho rằng chúng ta ở đây sẽ nhìn thấy cái gì?” Đàm Giáo hỏi.

Tôi nói: “Không biết, nhưng nếu mục tiêu của người đó thật sự là nhà họ Chu, những bất cóc khác chỉ là che đậy vậy hai ngày tới hắn sẽ liên lạc với nhà họ Chu.”

Đàm Giáo nói: “Ồ.”

Tôi nhìn bộ dạng trầm tư của cô ấy, ánh mắt trong veo, linh động, so với cô gái nhỏ nhanh nhẹn, đáng yêu như con thỏ khi ở trong nhà tựa như hai người khác nhau.

Nào ngờ, một giây tiếp theo, cô ấy đã uốn éo thân thể nói: “Sớm biết như vậy tôi đã mang theo trò chơi rồi, thời điểm chờ đợi có thể chơi, bây giờ ngồi chờ như vậy rất nhàm chán, cảnh sát quả nhiên không làm được bất cứ điều gì.”

Tôi không nhịn được bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gập Trắng Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Ô Ngộ (5)

Cô hỏi: “Anh cười cái gì?”

“Không có gì, cô có thể đi làm việc gì đó.” Tôi nói: “Tôi ở đây quan sát một mình được rồi.”

Rõ ràng cô ấy hơi động tâm nhưng lại hơi do dự: “Vậy có ổn không? Đầu anh vẫn còn bị thương đấy.”

Tôi nói: “Tôi không phải đã rửa chén rồi sao?”

Cô ấy phì cười, dưới ánh mặt trời, đôi mắt thiện lương ấy sáng cười, tươi cười như hoa. Cô ấy đẩy cửa xuống xe rồi nói: “Được rồi, vậy tôi sẽ nghe lời

anh, tôi chỉ đi dạo xung quanh đây một lát rồi trở lại đây, đi vận động gân cốt chút đã, mới có thể khống chế được toàn cục chứ.”

Tôi khẽ giọng nói: “Ừ, cô vất vả rồi.”

Cô ấy che miệng cười, thoạt nhìn rất vui mừng.

Tôi cũng mơ hồ cảm giác được niềm vui lạ thường.

Nhà họ Chu vẫn chưa có ai ra vào, cách tấm rèm cửa có thể nhìn thấy mấy người trong phòng khách, ngoài ra không có động tĩnh gì khác.

Một lát sau, Đàm Giảo xuất hiện ở ngoài cửa sổ xe, trong tay cô cầm hai cây kem, tôi hạ cửa kính xe xuống, cô ấy nói với tôi bằng giọng nghiêm túc: “Tôi nghĩ anh sẽ thích hương Tiramisu đây.”

Tôi hơi đau đầu. Trên thực tế, tôi chưa từng ăn mấy thứ này, cũng không thích ăn đồ ngọt. Trước đây, trong nhà không có tiền, đâu có ăn mấy thứ này, thi thoảng mua một cây cũng nhường cho Ô Diệu. Khi đó Ô Diệu cũng giống như Đàm Giảo bây giờ, tay cầm kem ăn rất ngon lành, chỉ có điều, nét mặt của Ô Diệu rất quý trọng, rất vui vẻ, mà Đàm Giảo thì rất bình thường, khuôn mặt chỉ lộ ra một chút vui vẻ.

Tôi nói: “Cô có thể ăn hết hai cây không?”

Đàm Giảo than nhẹ một tiếng, khẳng khái đưa kem đến trước mặt tôi, nói: “Anh muốn tôi béo chết sao?” Tôi bèn nhận lấy rồi ăn từ từ, cô ấy vẫn chưa lên xe mà đứng bên cạnh xe, ăn từ từ.

“Ăn có ngon không?” Cô ấy nằm nhoài lên cửa sổ xe, hỏi tôi.

“Ừ.”

Mọi thứ xung quanh đều yên tĩnh, có gió nhẹ thổi qua, chúng tôi bắt gặp cách nhau rất gần, tay cô đặt ở trên cửa sổ xe, còn cô ấy nằm cạnh tay tôi, mặt chỉ cách tay tôi vài tấc, ánh trời chiều chiếu lên mặt cô, trên miệng vẫn còn dính một ít vị bơ chưa lau khô, đôi môi ướt rượi như ánh mắt.

“Của tôi cũng ăn rất ngon.” Cô nói.

“Đúng không?” Tôi nghe mình hỏi.

“Ừ.” Cô ấy nhìn tôi rồi đưa cây kem đến trước mặt tôi hỏi: “Có muốn ném thử không?”

Tôi im lặng nhìn bơ đang dính trên miệng cô. Yết hầu bắt đầu hơi khô, cô ấy cũng không lên tiếng, tựa hồ vẫn chưa phát hiện gì cả, nhưng trong ánh mắt ấy thoáng hiện lên cái gì đó rồi nhanh chóng biến mất.

Ánh sáng lúc này, tựa như lớp lớp ánh sáng nhạt của chạng vạng ngày hè, rất ấm áp và yên ả, kèm theo một ly kem ngọt rượi như hơi thở ngọt ngào trên người cô, một người phiêu bạc trong bóng tối như tôi, cô chính là màu sắc duy nhất, có rất nhiều bí mật, rất nhiều nguy hiểm đang chờ chúng tôi ở phía trước. Cô ấy lại bước vào sinh mệnh của tôi một lần nữa.

Trước khi gặp cô, tôi chưa bao giờ nghĩ đến tình yêu. Mà cô gái trước mặt, Ô Ngộ bây giờ dùng cái gì để giữ lấy?

“Có người đi ra.” Tôi nhìn nghiêng, nói.

Ánh mắt cô lóe lên, bỏ cây kem xuống, rồi nhìn theo ánh mắt tôi, thì ra cách đó không xa, cánh cửa nhà họ Chu mở ra, có rất nhiều người đi ra, tổng cộng có năm người. Chu lão gia Chu Phụng Tiên, vợ chồng con thứ hai nhà họ Chu cùng với con gái út và vị hôn phu của cô ta.

Sắc mặt mỗi người bọn họ đều căng thẳng, không ai nói chuyện, vành mắt mẹ Chu Từ Hàn đỏ hoe, bọn họ ngồi lên một chiếc xe rồi rời khỏi.

“Lên xe.” Tôi nói.

Đàm Giảo nhanh chóng leo lên, tôi khởi động xe đuổi theo, tất cả mập mờ đều tạm thời lùi về phía sau, biến mất khỏi tầm mắt của tôi, tan thành mây khói, nét mặt Đàm Giảo cũng nghiêm túc, hình như những sự việc nhỏ ban nãy chỉ là ảo giác của tôi thôi. Cô ấy suy nghĩ nói: “Bọn họ đi đâu vậy?”

Tôi đáp: “Hôm nay là giờ làm việc, có chuyện gì khiến bọn họ không đi làm, tụ họp ở trong nhà, đợi đến trưa rồi cùng nhau rời khỏi?”

Khóe miệng Đàm Giảo lộ ra nụ cười nói: “Bởi vì con hồ ly kia rốt cuộc cũng lộ cái đuôi ra dụ con mồi vào động rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gập Trắng Sáng* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đàm Giảo (1)

Anh ấy lại trêu chọc tôi. Ở trên núi cũng trêu chọc tôi

Nếu không sao khi tôi hỏi anh thích hay không thích, anh cứ ngập ngừng không lên tiếng? Tại sao anh lại đứng sau lưng tôi, dùng giọng nói trầm thấp khiến người ta thấp thỏm hỏi tôi rằng: Có phải lần đầu tiên chăm sóc người khác hay không?

Khi ăn kem, mắt anh nhìn vào mắt tôi, có chút mờ ám, có chút hư hỏng như cổ đề nén thứ gì đó sắp bùng nổ.

Xe lướt băng băng trên đường núi ngoằn ngoèo, hoảng hồn bao phủ lên khiến lòng tôi rối rắm như cái bánh quai chèo còn nóng hằm hạp mới ra lò.

Người đàn ông bên cạnh đang chăm chú lái xe, hình như đang suy nghĩ về vụ án, tôi biết bây giờ chưa phải lúc nghĩ đến những chuyện này, nhưng hiện tại anh ấy với tôi mà nói, như dụng cụ bị điện giật phát sáng, tôi đã không còn cách nào xem nhẹ sự tồn tại của anh ấy.

Đương nhiên cũng có thể do tôi suy nghĩ quá nhiều, cẩn thận ngẫm lại những lời anh nói rất bình thường, tôi bị anh trêu chọc từ ánh mắt, thần thái, đến cảm giác mập mờ không thể nói nên lời này là do tôi tự mình đa tình sao?

Tôi cứ bất ổn, ngón ngang như thế một hồi, đến khi Ô Ngộ dừng xe tôi mới hoảng hồn trở lại.

“Đang nghĩ lung tung gì mà cứ mất hồn thế?” Anh nói.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Sao anh biết tôi đang nghĩ lung tung?”

Anh liếc nhìn váy của tôi, sau đó lại nhìn tôi, tôi mới phát hiện chiếc váy đã bị mình bóp nhàu nhĩ, tôi buông tay ra, phui phui hai cái. Anh nói: “Được rồi, xinh rồi đấy.”

Một chữ ‘xinh’ khiến lòng tôi cảm thấy ngọt, nét mặt anh ấy vẫn như thường, anh ấy tắt máy rồi nhìn về phía trước.

Hay rồi, tôi không nên viết tiểu thuyết ngôn tình làm gì, để rồi làm trợn, người ta đâu cần nói gì cũng khiến tôi ngọt đến tận trời.

Xa xa ở phía cuối đường, xe nhà họ Chu đã dừng lại, cửa núi bên cạnh không có đường cái, chỉ có đường mòn đất vàng. Máy người nhà họ Chu xuống xe, lên núi.

“Chúng ta đi tìm con đường khác.” Ô Ngộ nói: “Phải đi nhanh hơn một chút.”

Tôi nói: “Vì sao?”

“Để tránh bị hấn với những con chim đó phát hiện.”

Vì vậy tôi phát hiện anh ấy rất mưu trí đấy, thua thiệt một lần sẽ không sai phạm lần hai, quả nhiên là vẻ ngoài xấu xí thô kệch nhưng tâm tư rất chu đáo tinh tế. Perfect!

...Rốt cuộc tôi đang suy nghĩ gì thế này?

Quả nhiên chúng tôi tìm được con đường khác, nhưng nhiều cò đại và gai hơn. Hơn nữa Ô Ngộ nói ‘nhanh’ cũng nhanh quá đi, anh ấy đạp lên bụi gai chạy về phía trước, giống như da dày thịt béo không có cảm giác, còn tôi sau khi khễ ‘á’ lên mấy tiếng anh ấy mới duỗi tay nắm lấy tay tôi, tôi nắm lấy bàn tay ấm áp của anh, trong lòng như được thấp lên thứ gì đó, bắt đầu sáng ngời, ở những chỗ khó bò, anh ấy ôm lấy eo tôi, thậm chí có chỗ còn ôm lấy chân tôi, anh ấy vẫn không lên tiếng, chỉ có ánh mắt ấy sâu thẳm, im ắng nhìn tôi. Tôi hiểu thứ gì ở trong đó.

Chúng tôi rốt cuộc cũng phát hiện tung tích của bọn họ.

Phía trước có cò đại, đường nhỏ trong rừng rậm nhiều lá cây, tay Ô Ngộ đè lên vai tôi, như tôi là thứ anh rất quan tâm. Dĩ nhiên, tôi hoàn toàn không giả dụa.

Người của nhà họ Chu đến rồi. Bố của Chu Tử Hàn – Chu Trọng Lăng và Ngôn Viễn đi ở phía trước, sau đó là Chu Phụng Tiên, mẹ Chu Tử Hàn, rồi đến cô ba nhà họ Chu Chu Quý Nhị.

Tôi cảm thấy rất kì lạ, nếu bọn họ nhận được tin tức của người đó sao không báo cảnh sát? Nhưng ngẫm lại cũng dễ hiểu có lẽ đã bị tên đó uy hiếp: Một khi phát hiện báo cảnh sát, sẽ giết con tin.

Hơn nữa bọn họ là một gia đình lớn, phòng chừng có thể giảm bớt khiếp sợ.

Chờ một chút, sao ‘hấn’ lại muốn cả nhà họ Chu đến nhỉ?

Trong đầu của tôi thoáng hiện lên câu nói của Ô Ngộ: Hoặc có thể vì yêu, hoặc có thể vì hận!

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Đàm Giảo (2)

Trước đó tôi đã từng xem qua tư liệu vụ án và những tài liệu Tráng Ngư mang đến. Chu Phụng Tiên bây giờ vẫn còn mở siêu thị nhỏ, vợ ông trước khi mất là giáo viên tiểu học, ông là cụ già khắt khe có dáng người nhỏ gầy, trong ánh mắt có vẻ lo âu cũng như thù hận đối với cuộc sống, một ông cụ như vậy chắc chắn vẫn còn tiếng nói trong nhà.

Chu Trọng Lăng là một nhân viên công chức bình thường, nhìn qua cũng là một người đàn ông trung niên thật thà, chưa hẳn là thông minh, nhưng mặt mày rất nghiêm khắc giống cha mình. Vợ của ông ta là người phụ nữ trung niên mập mạp, là nhân viên bán hàng ở trong siêu thị. Mặt to mày dày, có trang điểm, đầu tóc lộn xộn, viền mắt đỏ hoe.

Chu Quý Nhị là nhân viên ngân hàng, lớn lên khá xinh, tìm được một người chồng rất ổn. Ngôn Viễn có khuôn mặt đoan chính, mặc dù không đẹp trai nhưng vóc dáng cao ráo, cũng có khí khái anh hùng, nghe nói là một ông chủ nhỏ, mặc dù không đại phú đại quý, nhưng ở thành phố Đại Lý này, tuyệt đối được xem là con rùa vàng.

Tình cảm hai người họ nhất định rất tốt, trên tay đều đeo nhẫn kim cương, có vài chỗ khó đi, Chu Quý Nhị sẽ đưa tay giữ chặt Ngôn Viễn. Ngôn Viễn vừa ôm cô ta vừa có thể đỡ những người khác, lộ ra phân lượng của người con rể trong gia đình.

Chờ bọn họ đi được một đoạn, Ô Ngộ nhẹ nhàng đứng dậy, tôi cũng theo sát phía sau, chúng tôi giấu mình đi theo ở trong rừng.

Trời rớt cuộc cũng tối.

Ban đêm trong núi, yên tĩnh như ma quỷ tụ tập, không có ánh sáng chỉ có tiếng gió thổi qua rừng cây phát ra tiếng vi vu nào nê.

Người của nhà họ Chu bật đèn pin, đi từ từ, tôi nghe tiếng khóc trầm thấp của mẹ Chu Tử Hàn và tiếng quát của chồng bà, nhẫn kim cương trên tay Ngôn Viễn với Chu Quý Nhị thì thoảng phản chiếu ra ánh sáng nhạt, tôi thầm nghĩ trong lòng, đôi này ngốc thật, đến những nơi như thế này mà còn đeo nhẫn kim cương?

Tôi hơi ngần ra... Tôi cảm thấy mình đã bỏ sót thứ gì đó.

Chúng tôi đến gần, Ô Ngộ vỗ vỗ tay tôi, rồi từ từ đề thấp xuống, chúng tôi ngồi xổm xuống, cây cối chật hẹp không có chỗ đặt chân, mặt tôi dựa sát vào ngực Ô Ngộ nghe tiếng tim trầm ổn của anh, tay anh vòng sau lưng tôi, tôi thấy anh đang cúi đầu nhìn tôi, xung quanh rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi không chân thật.

“Hắn sẽ đối phó với bọn họ như thế nào?” Tôi dùng giọng tức giận hỏi.

Giọng anh khàn hơn: “Chắc là sẽ thiết kế vài cái bẫy rồi chế ngự mỗi hành động của bọn họ. Có sợ không?”

Tôi nói: “Sợ.”

Anh ấy nhìn tôi từ trong bóng đêm.

Bàn tay vốn đỡ hờ bên eo tôi lúc này siết chặt, cảm giác ngứa nhè nhẹ, từ bàn tay anh, rồi im lặng lan ra chạy khắp toàn thân.

Tôi nghe tiếng hít thở của mình ngán lại.

Tôi bỗng nhúc nhích, trong lúc vô tình, ngón tay chạm vào anh, đó là cảm giác rất nhỏ, lướt nhẹ qua da, sau đó anh lại trở tay nắm chặt tay tôi đặt ở trên đùi mình.

Trái tim tôi không kiềm được mà đập loạn! Anh ấy đang làm gì vậy? Tôi tự nói với mình anh ấy chỉ bảo vệ người phụ nữ thôi, để anh cảm thấy yên lòng thôi, sắc mặt anh trong bóng đêm mờ ảo, nhưng tôi không thể nói rõ cảm giác của mình, tôi có cảm thấy từng mạch máu rất nhỏ đang chảy trong tay tôi, đang quấn quanh bàn tay thô ráp của anh.

Cảm giác ấy rất yên tĩnh yên tĩnh đến nỗi khiến người khác rung động lòng người.

Đúng lúc này, tai nạn xảy ra!

Tôi nghe có mấy tiếng thét, quay đầu nhìn lại trên đường nhỏ, mấy bóng người nhà họ Chu đã mất dạng rồi, cùng lúc đó, bàn tay Ô Ngộ nắm lấy tay tôi siết chặt, ra hiệu cho tôi chờ thời cơ hành động.

Tôi tập trung tinh thần quan sát, trên mặt đất có luồng ánh sáng loạng xoạt phát ra từ đèn pin, chiếu lên cây rồi chiếu lên không trung, còn có tiếng kêu đau hét lần này đến lần khác.

Chỗ đó có hố sâu! Đã vùi lấp rất nhiều cô cây, toàn bộ người nhà họ Chu đều rơi xuống hố, đúng là cái bẫy do ‘hắn’ thiết kế còn là một cái bẫy rất chân thật.

Quả nhiên thật khó tin, ở trong núi hoang này, đưa tay không thấy nắm ngón, cách của hắn có thể bót phiền càng chứng tỏ hắn có lực khống chế rất mạnh

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gập Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đàm Giảo (3)

Đêm khuya, núi hoang, ở dưới che giấu rất nhiều điều hồ ly son, âm thầm quan sát trong im lặng, thế cuộc không rõ là yêu hay hận, giống như con vật bị bắt hết người một nhà.

Hắn muốn làm gì?

Người nhà họ Chu, dưới đáy hố có lẽ bố trí những cây gỗ nhọn hoắt và những thứ dùng để bắt thú. Xung quanh rất yên tĩnh, tôi cảm nhận da mình đang rịn mồ hôi lạnh, cảm giác lạnh lẽo ấy ủa vào trong đáy lòng.

Sau đó, nên thu hoạch rồi đây. Nên thu hoạch rồi.

Có rất nhiều bầy đàn lao đến, rất nhiều chim từ bốn phương tám hướng bay đến, bay từ trong rừng ra giống như đám âm hồn màu đen, bọn chúng xả xuống bên mép động, đậu trên nhánh cây. Chúng nó vỗ cánh như đang kêu gọi, như đang hưng phấn, lại như hưng mãnh tàn nhẫn, hết sức căng thẳng.

Tôi nằm sấp xuống, cúi đầu xuống thật thấp, thật thấp. Tình cảnh này hết sức kinh khủng. Tôi không cách nào tưởng tượng được hôm qua Ô Ngộ đã gặp một người hung ác và tranh đấu với những kì quái này như thế nào. Giờ phút này, tôi nằm ở trong bụi cỏ, Ô Ngộ đã buông tay tôi ra, nhưng tay kia vẫn đặt ở trên vai tôi, khiến tôi cảm thấy an toàn.

Người kia rút cuộc cũng xuất hiện.

Bầy chim nhẹ giọng hí lên.

Bọn chúng thật sự bị hắn khống chế, đây là sự thật, không phải do chúng tôi suy đoán, tôi thật sự tận mắt nhìn thấy những chuyện bất bình thường này, bắt đầu xảy ra từ tối hôm nay.

Hắn vẫn mặc chiếc áo khoác bản đêm đó, có lẽ hắn chưa từng thay. Trên mặt của hắn vẫn duy trì nụ cười si ngốc, trong tay ôm đứa bé, đó chính là Chu Tử Hàn. Nhưng thằng bé không nhúc nhích, không biết còn sống hay đã chết, trong tay hắn còn cầm theo cốc đèn dầu.

“Các người...đã đến rồi.” Hắn nói chuyện hơi lấp bắp, đi tới trước cái hố, đặt ngọn đèn xuống dưới chân, cúi đầu ngắm nhìn.

Có lẽ nhìn thấy đứa bé trong lòng hắn, dưới đáy hố truyền đến tiếng khóc, hắn nhẹ nhàng cười, nói: “Không sao,...không sao, thằng bé ngủ rồi. Tôi đã cho nó, uống, uống thuốc ngủ. Quá, quá ớn.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Một giọng nói run rẩy vang lên: “Anh muốn cái gì? Chúng tôi đã mang 10 vạn đến rồi, không có báo cảnh sát, anh mau thả, mau thả con chúng tôi ra đi.” Người nói chính là bố của thằng bé, Chu Trọng Lăng.

“Ông, các người mau ném đi động đi. Bảo đảm sau khi trở về...không được báo cảnh sát.” Sắc mặt hắn trở nên nghiêm nghị: “Nếu không...Tôi lập tức giết thằng bé này.”

Tôi nghĩ thầm hồng rồi, quả nhiên người nhà họ Chu đã bị khống chế, cũng không còn cách nào khác, từng cái điện thoại từ dưới hố ném lên, hắn đá từng cái sang một bên, rất nhanh có mấy con chim ngấm điện thoại bay đi mất.

“Thật ra tôi, tôi không cần tiền...” Sau đó từ phía sau rút một cây dao dài ra, rồi nhắm ngay vào đứa trẻ nói: “Tôi muốn giết nó.”

Dưới đáy hố vang lên tiếng la khóc.

“Bảo tin cho Thẩm Thời Nhận.” Mũi Ô Ngộ chạm vào lỗ tai tôi gần như dùng hơi để nói chuyện, vì thế cảm giác tê dại, xóp gòn đó từ lỗ tai tôi chạy đến cổ rồi lan dần sang những chỗ khác.

Tôi nghiêng đầu tránh mặt anh, từ từ lấy điện thoại di động ra, đặt ở dưới ngực, dùng cánh tay ngăn ánh sáng, gửi vị trí cho anh ta rồi gửi cho anh ta một

tin nhắn: Hấn và những đứa bé đang ở đây còn có người nhà họ Chu.

Còn khi nào Thảm Thòi Nhận mới chạy đến, tôi vẫn chưa biết được.

Tôi từ trong bóng tối quay mặt lại, kết quả miệng tôi chạm vào mặt Ô Ngộ, anh ấy vẫn không nhúc nhích, như không có tri giác. Tôi hỏi: “Lúc nào cứu người?”

Anh đáp: “Bây giờ chúng ta chưa phải đối thủ của hấn, cứ chờ thời cơ đi.”

Người nhà họ Chu gào khóc, hấn cúi đầu đứng bên cạnh mép hồ một lát, nét mặt chết lặng, hoàn toàn không cảm động. Sau đó hấn vứt đứa bé xuống mặt đất, rồi nói: “Các người, không muốn, nó chết vẫn, còn một cách.” Hấn giơ cây dao trong tay.

“Tôi...chém ba nhất. Người, các người chọn ra ba người, chết thay cho nó, chịu, chịu... ba nhất dao. Tôi sẽ thả các người đi.” Hấn nở nụ cười: “Được không?”

Người của Chu gia dần dần im lặng.

Trong lòng tôi trầm xuống, tôi biết có vài chuyện sắp bắt đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đàm Giảo (4)

Người Chu gia nhanh chóng cãi vã ầm ĩ.

“Không được!”

“Hấn là tên điên, đừng nghe theo lời hấn!”

“Cha, con phải cứu Tiểu Hấn, nhất định phải cứu Tiểu Hấn...”

“Chém ai? Ai cũng không được chém.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Anh rốt cuộc là ai? Tại sao lại muốn đổi phò người nhà chúng tôi?”

—

Hấn cầm dao, bật cười nhìn bọn họ. Là nụ cười rất đau, rất đau, có lẽ bị ầm ĩ làm phiền đến khó chịu, hấn quát lên một tiếng: “Câm miệng!”

Người một nhà dưới đáy hồ đều hoảng sợ im lặng.

“Chọn, chọn không được đúng không?” Hấn nói: “Không nổi boba người còn lại đúng không? Vậy tôi, sẽ cho các người một...con đường...Các người chọn ra một người...chết! Tôi sẽ để lại...những người khác và những đứa trẻ! Lần này không có nuốt lời...đây! Không còn...lựa chọn khác nữa đâu.”

Trong lòng tôi chấn động.

Hấn cầm cây dao nhắm vào những đứa trẻ. Lần này người nhà họ Chu im lặng rất lâu.

Sau đó mẹ của Chu Từ Hấn phát ra tiếng khóc trước tiên: “Cha của đứa bé à, ông mau nghĩ cách đi! Làm sao bây giờ! Con à, con của tôi, cầu xin anh đừng giết nó!”

Chu Trọng Lăng thốt lên: “Cầu xin anh! Chúng tôi sẽ đưa toàn bộ tiền cho anh, tiền trong nhà đều cho anh hết, hãy thả con tôi ra có được không?”

Hấn đương nhiên rất thờ ơ.

“Các người không nhìn thấy sao? Trên tay hấn có dao, trước tiên có thể giết mấy đứa trẻ rồi giết từng người chúng ta.” Là giọng nói của ông lão Chu Phụng Tiên.

“Chẳng nhẽ thật sự phải chết một người sao?” Chu Quý Nhị khóc lóc nói.

“Một người chết! Có thể cứu cả nhà chúng ta! Nếu không, tất cả đều phải chết!” Chu Phụng Tiên quát.

Đáy hồ im lặng trong chốc lát.

Mặc dù tôi không nhìn thấy tình huống của bọn họ, nhưng tôi cảm thấy mỗi sợi tóc gáy trên người đều dựng đứng lên. Tuy rằng cảnh giết chóc ấy vẫn chưa diễn ra, nhưng cũng là buổi tôi kinh khủng nhất mà tôi trải qua!

Lúc này, con rết Ngôn Viễn vẫn luôn im lặng bỗng nhiên lên tiếng: “Các người... Nhìn tôi làm gì?”

Mà người đứng ở miệng hồ đang nhìn bọn họ chăm chăm, hình như đã nhìn đến xuất thần.

Ngôn Viễn nghẹn ngào nói: “Có phải các người quá ích kỷ hay không? Các người có còn nhân tính hay không? Vì muốn cứu con cái nhà họ Chu các người, mà muốn tôi đi chết? Muốn đổi cũng là một trong số các người đi đổi, Đó không phải là con của tôi!”

Giọng nói của Ngôn Viễn gần như phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh, dọa mấy con chim giật mình. Mà tôi có thể tưởng tượng ra, Chu Quý Nhị lúc này đang chặn trước mặt anh ta, vì tôi nghe cô ta nói: “Anh ấy không thể chết! Nếu anh ấy chết thì con làm sao bây giờ? Anh hai, chị hai, đó là con của hai người, hai người các người phải đổi mạng cho nó! Cha, cha, sao có đạo lý như thế, cha, cha nói một câu đi!”

Một lát sau, Chu Phụng Tiên mới nói: “Con gái à, con vẫn chưa kết hôn với thằng đó, nó dù sao chỉ là một người ngoài thôi.”

Chu Quý Nhị: “Không—“

Ngôn Viễn quát: “Muốn chết, lão già, ông đi mà chết! Bọn tôi còn trẻ, ông sắp 70 tuổi rồi, thằng bé cũng là cháu của ông sao ông không lấy mạng mình đi mà đổi?”

Dưới đáy hồ bỗng nhiên an tĩnh trở lại.

Sau đó giọng nói run rẩy của Chu Phụng Tiên vang lên: “Con gái à, con hãy nghe bố nói, hãy tìm một người chồng tốt hơn! Tâm địa ác độc, chê bố sống lâu còn bảo bố đi chết! Chính là hần! Chính hần đi chết, đổi mạng cháu bố về đây.”

Ở dưới hồ bắt đầu rối loạn, có tiếng xô đẩy, có tiếng bẻ tay, còn có tiếng khóc của Chu Quý Nhị, Chu Trọng Lăng rống lên: “Quý nhị, em tới đây!”

Vợ ông ta nói: “Mày đi chết đi!”

Nghiêm nhiên là giúp đỡ Chu Phụng Tiên đối phó với Ngôn Viễn.

Tôi không nghĩ tới, tình hình gấp mặt lại trở nên như thế này. Điều này cũng nằm trong dự liệu của ‘hần’ sao?

Hần rút cuộc muốn cái gì?

“Đều...Câm miệng!” Hần quát sau đó hần nở nụ cười, cười rất lớn như gặp được chuyện buồn cười nhất trên đời.

“Quả nhiên...vẫn như vậy sao?” Hần lẩm bầm một mình, sau đó nhìn đăm đăm bọn người dưới đáy hồ: “Người nhà các người, rốt cuộc xem con cái là cái gì? Đứa bé được các người sinh ra, rốt cuộc biến thành cái gì? Không có một ai bằng lòng cứu đứa bé, để cho người ngoài...đi hy sinh. Hai mươi lăm năm trước vẫn như thế, hai mươi lăm năm sau vẫn như thế sao?”

“Hay là Tôi nói vẫn chưa rõ lắm Tôi muốn người nhà Chu gia các người chết một người Đổi lấy mạng của đứa bé này. Các người, lại chọn người ngoài. Các người chưa thông qua thử thách, đều chưa thông qua! Tất cả đều phải chết!”

“Chu Phụng Tiên, vậy thì...Bắt đầu từ ông trước đi. Ông nói cho tôi biết, hai mươi lăm năm trước, một đứa con khác mà ông đã mất đó Đứa bé 5 tuổi Chu Thúc Quân...Có phải không?...Càng không đáng một đồng...Nó...bị người khác gạt chạy, các người tìm mấy ngày, rồi không tìm nữa

Không phải bởi vì...Nó ngốc Nó ngốc hơn những đứa trẻ khác, 5 tuổi vẫn chưa nói chuyện Ông muốn vứt bỏ nó? Ông có biết không, nó vẫn, vẫn muốn tìm về nhà mình. Nhưng mà, các người...chưa từng đi tìm nó. Thế nhưng, thằng bé vẫn muốn về nhà.

Vì thế...Tôi quay về tìm các người, để các người, đến tìm tôi...Bố, mẹ, haha, còn có anh trai, em gái đến nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Ô Ngộ (1)

Trong đầu tôi, đã chấp và được đại khái câu chuyện

Hắn, chính là Chu Thúc Quân.

Hai mươi lăm năm trước, Chu Thúc Quân 5 tuổi bị bắt cóc. Nhưng trời sinh hắn bị thiếu hụt về trí tuệ, vì thế ngày thường hắn đều sống trong nhà họ Chu. Dựa theo cách nói của hắn, nhà họ Chu tìm hắn mấy ngày, sau đó dứt khoát không tìm nữa.

Mà hắn lại rơi vào băng nhóm trộm cướp, học được bản lĩnh trộm cướp, sau đó hắn trở về.

Hắn tìm về chỗ ở khi còn bé, bắt lấy bốn đứa bé, trong đó Chu Tử Hàn là cháu ruột của hắn, theo như lời Đàm Giảo, hắn bắt nhiều đứa bé như vậy, chỉ để làm bạn với mình, để phóng thích thứ tình cảm nào đó, hoặc chỉ vì che giấu.

Hắn đòi tiền chuộc từ một gia đình khác để thu hút sự chú ý của cảnh sát, rồi lúc đó hắn âm thầm thông báo cho người nhà họ Chu mà không ai chú ý, gọi cả nhà họ đến đây.

Thiết kế cạm bẫy để bắt bọn họ. Sau đây, hắn ngược đãi rồi trêu đùa tinh thần bọn họ, đầu tiên hắn dọa giết chết thằng bé Chu Tử Hàn – cháu trai duy nhất của nhà họ Chu. Rồi hắn dọa muốn giết ba người, sau đó đến giết một người, mục đích của hắn là vì trả thù, cũng là thử thách.

Hắn nói, người nhà họ Chu cuối cùng không có ai chịu ‘hi sinh’ vì đứa bé, không có ai vượt qua thử thách.

Bây giờ hắn muốn giết cả nhà bọn họ, tôi tin đây mới là mục đích thật sự của hắn, trước đó chỉ là giày vò mà thôi.

Nhưng tôi tuyệt đối không ngờ, Chu Thúc Quân móc súng từ bên hông ra, kiểu 46, rất cũ nhưng nòng súng sáng lên.

Hắn xuất thân từ băng đảng trộm cướp, nên trộm được một khẩu súng như thế không có gì bất ngờ. Nhưng vì thế, người nhà họ Chu hết đường sống rồi, tôi thấy hắn cười khò, EQ của hắn thấp sao? Cả quá trình được hắn tính toán rất chu toàn, không lộ ra chút sơ hở nào.

Ngoại trừ sự xuất hiện của tôi với Đàm Giảo, nhiều lần ra tay ngăn cản là nằm ngoài dự liệu của hắn.

Hắn giờ súng lên, những người dưới đáy hồ kêu lên sợ hãi, hắn cười rất ngây thơ: “Bắt đầu...Bắt đầu từ người nào đây? Bố, anh, chị dâu hay là em gái?”

“Thúc Quân...Con là Thúc Quân?” Giọng của Chu Phụng Tiên vang lên: “Con hiểu lầm rồi, chúng ta vẫn luôn tìm con, nhưng tìm không được, con không được giết chúng ta, chúng ta là người thân của con.”

Chu Thúc Quân dùng sức mờ to mắt, dường như hơi mê mẩn, nhưng hắn lập tức lắc đầu, nói: “Ông nói dối...Ông là một...tên lừa gạt...Ông biết...tôi cũng biết, tôi mất tích ngày 15/8/1992...Bị...bị bắt cóc...ở quầy bán đồ ăn vặt. Ông tìm...tìm được ba ngày, ông nói với mẹ...đừng tìm nữa...một đứa thiếu năng...chỉ là gánh nặng thôi...mẹ không chịu. Ông đã đánh, đánh bà ấy nhiều lần, Vì thế...mẹ mới chết...chết sớm như vậy....

Tôi, tôi bị bắt làm ăn trộm, làm ăn mày, mỗi ngày bị đánh. Khi tôi mười tuổi, tôi đã lén trốn đi... Lén đến tìm ông...Tôi nói bố, bố, là con, ông nhận ra tôi, nhận ra tôi! Ông không nhận tôi, ông đuổi tôi đi! Nhưng tôi nhận ra ánh mắt của ông, ánh mắt của ông..”

Chung quanh rất yên tĩnh, chỉ có thanh âm đang khóc hoặc như đang cười của Chu Thúc Quân. Hai hàng nước mắt rơi xuống từ khóe mắt hắn.

“Thúc Quân thật đáng thương...Chu Thúc Quân thật tội nghiệp...” Hắn lầm bầm nói.

Hắn nói không sai, Chu Thúc Quân quả thật rất đáng thương, mà có người cha như Chu Phụng Tiên thì hắn càng đáng thương và đáng buồn hơn. Có người thân ở bên cạnh nhưng ngại hắn thiếu năng, ngại hắn là gánh nặng, hai lần vứt bỏ hắn. Mà tôi lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, Chu Thúc Quân đã rời khỏi nhà họ Chu nhiều năm, khi ấy hắn còn nhỏ, sao hắn biết nhiều như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Ô Ngộ (2)

Nhưng không kịp ngẫm nghĩ nữa, dường như có một ngọn lửa vừa nóng vừa lạnh lấp đầy trong lòng ngực tôi.

Loại người như Chu Phụng Tiên, ông ta có biết trên đời này, còn có người sẵn sàng đánh đổi tất cả để người thân mình được sống nhưng không thể. Cho dù bọn họ bệnh cũng được, bị thương cũng được. Toàn bộ cuộc sống đều đề lên vai người đó cũng được, miễn là bọn họ còn sống là được rồi.

Tôi cúi đầu, thấy ánh mắt buồn bã, yên tĩnh và sâu thẳm của Đàm Giảo.

Lòng tôi chợt lạnh, có lẽ tôi không đến gần cô ấy, sẽ không mất cô ấy. Nhưng cô ấy cùng tôi đã bị giam trong mê cục này, vì thế tôi phải bảo vệ cô ấy.

Tôi nghe Chu Thúc Quân nói: “Tôi không muốn gì cả...Không cần cái gì cả...Giết chết tất cả các người...Những người đã từng vứt bỏ tôi...Bà chủ quầy bán đồ ăn vặt, bà ấy đã hứa với mẹ tôi, sẽ trông tôi, nhưng lại đi đánh mặt chườm...Tôi đã giết bà ta, còn có Tiểu Long, anh Tiểu Long chơi chung với tôi, tôi bị bắt, hắn lại chạy, chạy mất...Là hắn muốn ăn kẹo đường, nhưng lại nói là tôi muốn, người bị bắt là tôi...Hắn, cũng bị giết. Bây giờ là toàn bộ các ngườiToàn bộ đều bị giết, Chu Thúc Quân cũng vui vẻ, trên đời không còn kẻ thù nữa.”

Lời hắn nói rất lộn xộn, nhưng có thể hiểu được. Hắn đã giết hai người rồi sao?

Đàm Giáo bỗng nhiên giật nhẹ cổ áo tôi nói: “Tôi đã thấy báo cáo tin tức của hai người đó.” Tôi ngẩng đầu nhìn lên, Chu Thúc Quân đã giờ sủng lên, về mặt tàn khốc.

Tôi không thể nhìn hắn giết người.

Tôi đã từng thề không để nhìn thấy ai chết trước mặt tôi.

Tôi khẽ nói với Đàm Giáo: “Bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng đi ra ngoài.” Cô ấy thoáng nắm lấy quần áo của tôi, liếc mắg lắu đầu, tôi nở nụ cười nói: “Đại tác giả, ở yên đây, đừng nhúc nhích, tôi phải ra ngoài, trên đời này, người vô tội không đáng chết. Buông tay ra đi.”

Cô ấy nhìn tôi chằm chằm rồi từ từ buông tay, nở nụ cười hơi cay đắng hơi nhợt nhạt, tôi biết tôi thích đáng về hiểu biết của cô ấy, tôi nhặt một tảng đá từ bụi cỏ bên cạnh lên rồi mạnh mẽ xông ra ngoài.

Tâm tình Chu Thúc Quân vẫn đang kích động, nên hắn chưa chú ý đến tôi. Nhưng tôi không tránh khỏi ánh mắt của lũ chim, lũ chim phía sau hắn, chúng vỗ cánh thét rồi bay lên.

Nhưng muộn rồi!

Tôi chạy nhanh đến đánh vào sau cái ót của hắn, lúc này hắn mới giật mình, quay đầu lại, lùi về sau một bước, cục đá đập lệch, trúng vào giữa ngực hắn, những người dưới đáy hố la lên, hắn thoáng ngã trên mặt đất, cầm súng hướng về phía tôi, tôi thụp người, ngã nhào trên mặt đất.

“Đừng” Vết bắn hựt, nhưng dọa tôi giật nảy mình, khiến lòng tôi lạnh lẽo. Tôi bắt được cánh tay cầm súng của hắn, chúng tôi đánh nhau ở trên mặt đất.

Những con chim ấy nhào về phía tôi, liếc mắg mắu vào mặt và tay tôi. Lòng tôi thẳm mắg hồng rồi! Ban đầu tôi chỉ nghĩ đến tập kích bất ngờ Chu Thúc Quân, có thể giành được phần thắng rất lớn, nhưng bây giờ vẫn nguy hiểm như cũ.

Tôi không biết Đàm Giáo đã chạy đến từ lúc nào, chỉ là khi tôi với Chu Thúc Quân đang độ sức kịch liệt thì những con chim đó bỗng nhiên bay đi. Tôi liếc mắt nhìn thoáng qua người đang đứng ở bên cạnh mép hố, cô ấy đeo chiếc dây nịt màu xanh lam, chiếc áo phông được kéo khỏi đầu, chỉ lộ ra đôi mắt, đáng vẻ rất buồn cười.

Tay trái cô ấy cầm đèn dầu, tay phải cầm một nhánh cây to, liếc mắg vung tới vung lui. Lũ chim gần như bị cô thu hút qua đấy, chẳng chịt đen ngòm. Mà đèn dầu trên tay cô ấy ngã trên mặt đất, ngọn lửa nhanh chóng lan ra đồng cỏ, trong nháy mắt ngọn lửa bốc lên. Những con chim đó hoảng sợ lập tức tán ra.

Cô ấy rất thông minh, dám phóng hỏa, hơn nữa cô ấy là một cô gái nhu nhược nhưng lại dám chạy đến giúp tôi, trong khoảnh khắc đó, lòng tôi như bị thứ gì đó lấp đầy.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Ô Ngộ (3)

Đang lúc thất thần, tôi bỗng nhiên nhìn thấy hòng sung màu đen đang chia vào tôi. Đầu óc tôi trống rỗng nhưng tôi không thêm đếm xỉa, tôi bắt lấy cổ tay của Chu Thúc Quân, liếc mắg lắu mạnh một cái, tôi nghe tiếng khớp xương giòn vang lên. Trong lúc hỗn loạn, tôi với hắn bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt người đàn ông có vấn đề về trí tuệ này có hoảng sợ, có bi thương, có ngây thơ, và bùng tình.

“Đừng”

Tôi kinh ngạc, cúi đầu nhìn xuống, có lẽ hắn phản ứng không kịp nên vẫn bóp còi. Trước ngực hắn thủng một lỗ, tay hắn mềm nhũn, súng rơi xuống đất, tôi đá khẩu súng ra xa, sau đó cúi áo ra và thành một cục, đè ngực hắn lại.

“Hắn đã chết! Đã chết rồi” Dưới hố có người kêu lên.

Những con chim kia, hình như cũng biết quan sát, bọn chúng ‘xôn xao’ một lát rồi vỗ cánh bay đi, toàn bộ đều bay mất không còn thấy bóng dáng. Sau lưng của tôi, Đàm Giáo ngo một lúc rồi mới sức cùng lực kiệt ngã phịch xuống đất, hỏi tôi: “Anh không sao chứ?”

Tôi đáp: “Không sao.”

Phía sau, những người nhà họ Chu bắt đầu gào khóc: “Mau cứu chúng tôi lên, mau lên!” Mà xa xa dưới chân núi có thể nhìn thấy đèn xe cảnh sát lấp lóe.

Chu Thúc Quân nằm ở trước mặt tôi, sắc mặt tái nhợt, vẫn không nhúc nhích, ánh mắt khép hờ. Tôi đỡ anh ta nói: “Chịu đựng! Nói cho tôi biết những con chim đó từ đâu mà tới? Bọn chúng nghe theo lời anh sao?”

Chu Thúc Quân im lặng mở mắt, nói: “Chim... Chim... Có người cho tôi.”

“Ai cho anh?”

“Không... Không nói được.” Anh ta thật sự ngậm miệng.

Tôi lại hỏi: “Anh có phải là người để lại tờ giấy cho Đàm Giao không?”

Hắn đáp: “Không... Không biết, tờ giấy... gì, Đàm, Đàm... là ai?”

Hắn chớp mắt một cái rồi rơi vào hôn mê, tôi thử lại lần nữa nhưng chỉ còn hơi thở yếu ớt, phía sau vang lên từng tiếng bước chân, cảnh sát đã lên đây. Tôi quay đầu lại nhìn Đàm Giao, cuộc đối thoại vừa rồi cô ấy cũng nghe thấy, trong đôi mắt đen thẫm của cô như bùng lên ánh lửa.

Tôi ở trong cục cảnh sát cả rồi, rồi thêm một ngày.

Khi đêm đến lần nữa, tôi mới được thả ra, tôi biết mọi người nhà họ Chu đang ở đây, chân tướng sự việc đều rõ ràng rành mạch, cảnh sát sẽ không làm khó tôi.

Vụ án liên hoàn, xem như được phá.

Lúc được thả, tôi hỏi cảnh sát: “Cô gái đi chung với tôi đâu rồi?” Anh ta nói: “Ồ, cô ấy vẫn chưa xong, chắc sẽ nhanh thôi.”

Tôi đứng ở trước cửa cục cảnh sát, tôi nhớ xe của Đàm Giao cũng bị bọn họ mang về, bọn họ muốn điều tra để thu thập chứng cứ, phòng chừng trong chốc lát sẽ chưa kết thúc được.

Tôi gọi điện thoại cho Tiểu Hoa, bảo cậu ấy lái xe của tôi đến đem theo hai cái mũ bảo hiểm.

Nhà văn Đàm đi đâu cũng lái xe Audi, hôm nay để cô ấy ngồi thử xe máy cũ một lần, với tính tình của cô ấy chắc sẽ không bắt bẻ, ngược lại còn cảm thấy mới mẻ.

Tiểu Hoa nhanh chóng lái xe đến, tôi đuổi cậu ấy đi rồi dừng xe ở ven đường cửa cảnh sát. Tôi châm điếu thuốc chờ cô gái của tôi.

Vừa rồi nghe nói, Chu Thúc Quân được đưa đến bệnh viện không lâu sau đã qua đời. Vụ án đột nhiên ngừng lại, manh mối liên quan đến những điều kì bí chúng tôi đang điều tra cũng bị đứt đoạn. Tôi luôn cảm thấy vụ án liên hoàn này có rất nhiều điểm đáng nghi. Dựa vào một mình Chu Thúc Quân, có thể làm được những việc này, hoàn toàn không có sức thuyết phục.

Còn những con chim ấy, khi Chu Thúc Quân bị thương nặng, bọn chúng đều bay đi, bọn chúng sẽ xuất hiện nữa không?

Khi tôi đang tập trung suy nghĩ, có hai cảnh sát trẻ đi qua phía sau tôi, một trong số đó nói: “Này, thật không ngờ, tôi vừa mới nghe Thẩm Thời Nhận báo cáo với đội trưởng, nói cô gái đó đã từng là bạn gái trước đây của anh ta.”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Ô Ngộ (4)

Một người khác nói: “Chẳng trách Thời Nhận lại liều mạng điều tra vụ án này như vậy, tối qua còn trải giường cho cô ấy nghỉ ngơi, hôm nay còn mua điểm tâm. Anh ta đang muốn hâm nóng tình cũ đây mà.”

“Tôi vừa mới nghe đội trưởng dặn dò bảo cậu ấy tiễn cô ấy về nhà. Đội trưởng muốn làm bà mối đấy.”

Nhìn hai người bọn họ đi xa, tôi hút thuốc, trong ngực đột nhiên cảm thấy khó chịu, trong đầu tôi hiện lên nét mặt của Đàm Giao khi đứng gần Thẩm Thời Nhận, hai người ấy cứ lúng ta lúng túng. Thì ra là như vậy.

Một lát sau, tôi nhìn thấy Đàm Giáo đi ra từ cổng đối diện, bên cạnh còn có Thẩm Thời Nhận đang mặc đồng phục cảnh sát. Áo phông của cô ấy đã sớm bị chìm mố nát, trên người đang khoác chiếc áo cảnh dụng lực quân màu xanh biển, vạt áo bỏ trong quần. Cách ăn mặc tùy ý như vậy nhưng vẫn rất xinh đẹp, chẳng biết hai người ấy đang nói gì, Đàm Giáo nở nụ cười, là nụ cười có chút đắc ý lại quyền rũ, đôi mắt dịu dàng nhìn anh ta. Thẩm Thời Nhận cũng cười, khác với vẻ nghiêm túc khi phá án, ánh mắt anh ta nhìn cô rất ấm áp.

Thẩm Thời Nhận giúp cô mở cửa xe, Đàm Giáo ngẩng đầu nhìn xung quanh, không biết đang nhìn cái gì, bóng đêm che chắn, cô ấy không nhìn thấy tôi, ngồi vào trong xe.

Anh ta lái xe đưa cô về.

Tôi hút xong điếu thuốc trong tay rồi lái xe gần máy về cửa hàng.

—

Nghỉ mất hai ngày, trong cửa hàng vẫn còn nhiều việc chưa làm xong, tôi dứt khoát làm suốt đêm, đến hùng đông mới đi ngủ.

Tôi ngủ chưa được bao lâu, cảm thấy có người đang gọi tôi: “Anh Ngô, người phụ nữ của anh lại đến nữa rồi kìa.”

Lời nói mang theo ý cười, tôi mở mắt ra, rèm cửa trong phòng đã bị tôi kéo lại, cả phòng tối om. Người thợ đánh thức tôi đã đi ra ngoài, một lát sau có người vén rèm đi vào, đèn cũng được bật lên, cả người cô sáng rõ, ánh mắt cô nhìn xung quanh, cô đứng ở cửa nói: “Anh còn ngủ à? Đã mười giờ rồi.”

Vậy tôi đã ngủ được ba tiếng rồi.

Tôi nhắm mắt lại, lập tức ngồi dậy nói: “Ừ, tỉnh rồi.” Khi ngồi dậy tôi mới phát hiện lúc ngủ mình chỉ mặc cái quần quần đùi, ở trần, bên hông còn đắp tấm chăn mỏng.

Tôi ngồi không nhúc nhích, cô ấy lấy cái ghế ngồi xuống, liếc mắt nhìn tôi rồi lập tức dời tầm mắt, nói: “Bảo cho anh một tin tốt và một tin xấu. Anh muốn nghe tin nào trước?”

Tôi nói: “Tin xấu trước.”

Cô ấy nói: “Anh quả nhiên như thế, thích khổ trước ngọt sau. Nghe cho kĩ nhé, vừa rồi Thẩm Thời Nhận mới gọi điện thoại cho tôi, nói kết quả xét nghiệm DNA cha con giữa người đó với người nhà họ Chu đã có rồi, kết quả là không trùng khớp. Nói cách khác, hán không phải là Chu Thúc Quân! Hơn nữa pháp y còn phát hiện người này không có khiếm khuyết về trí tuệ, tinh thần hán thất thường, đã từng bị bạo lực dẫn đến tụ máu trong não. Khác với Chu Thúc Quân.”

Tôi lắp bắp hỏi: “Vậy hán là ai?”

“Tôi đã hỏi vấn đề này, anh đoán xem kết quả là gì, Thẩm Thời Nhận nói, bọn họ phát hiện DNA của ‘hán’ trùng khớp với DNA của một đứa trẻ đã mất tích hơn 20 năm trước trong kho cảnh sát, là người Giang Tô, cha mẹ của hán mấy năm nay vẫn đang tìm hán, nhưng chưa tìm được. Tên thật của hán là Hứa Từ Phong.”

“Tại sao Hứa Từ Phong lại muốn giúp Chu Thúc Quân báo thù?”

Đàm Giáo lắc đầu: “Bọn họ đều là...những đứa trẻ bị lừa gạt, có lẽ...bất nguồn của nó sâu xa hơn.”

“Tin tốt là gì?” Tôi hỏi.

Đàm Giáo nói: “Anh xem, chúng ta cứ nghĩ rằng vụ án đã được phá, manh mối đã bị đứt đoạn. Nhưng bây giờ vụ án này vẫn còn có điều bí ẩn, chẳng phải chúng ta có thể tiếp tục điều tra sao?”

Tôi gật đầu, lặng im không nói.

Cô ấy đưa đầu đến gần tôi hỏi: “Này, anh bạn, anh đang nghĩ gì vậy?”

Tôi không biết mình đã trở thành ‘anh bạn’ của cô ấy từ lúc nào, vì thế tôi giơ tay lên, nhẹ nhàng véo mũi cô, tức giận nói: “Nói bậy gì đó, tôi đang suy nghĩ ai mới là Chu Thúc Quân thật.”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gập Trắng Sáng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Đàm Giảo (1)

Lúc này, cửa bị đẩy ra, Thẩm Thời Nhận đang gọi điện thoại, tôi nghe loáng thoáng anh ta nói dăm ba câu:

“Đúng vậy, cô ấy đang ở chỗ tôi, điện thoại đã nộp lên trên rồi. Do đó cô mới không gọi được, không sao đâu cô Chu, cô có thể yên tâm.”

Cô Chu? Anh ta còn quen biết ai đó không phải đàn ông sao?

“..Sẽ không nghiêm phạt bức cung đâu, sao có thể. Cô Chu, cô suy nghĩ nhiều quá rồi, Đàm Giảo cũng là bạn của tôi, hơn nữa từ trước đến nay chúng tôi đều chấp hành pháp luật theo lẽ công bằng mà.”

Tôi mới biết cô Chu trong lời anh ta chính là Tráng Ngư. Sao đến chỗ Thẩm Thời Nhận, tôi lại có loại cảm giác bạn bè khoác áo vàng giả làm thái tử thế này?

“Ngư? Chúng tôi còn phải hỏi, phải chịu đựng suốt đêm đây. Được rồi, cô không cần đến đây quấy rầy chúng tôi điều tra đâu..Được rồi tôi hứa với cô, hỏi xong tôi sẽ cố gắng sắp xếp chỗ ngủ cho cô ấy. Ăn cơm? Được, sẽ sắp xếp luôn. Tôi thật sự phải cúp máy rồi.”

Mới đầu, trong lòng tôi hơi cảm động, Tráng Ngư nhớ tôi quan tâm tôi như vậy. Nhưng khi tôi thoáng nhìn thấy ý cười bất đắc dĩ nơi khóe mắt của Thẩm Thời Nhận sau khi cúp máy, tôi mới chợt giật mình.

Có gian tình. Là một tác giả từng viết rất nhiều tiểu thuyết ngọt sủng, ngược luyến...Tôi lập tức đánh hơi được mùi khác lạ. Mặc dù sự mập mờ này còn trong tà lốt vẫn chưa thành hình.

Thẩm Thời Nhận để ý Tráng Ngư ư? Rất có khả năng, Tráng Ngư có bề ngoài rất giống thực nữ trưởng thành, mà Thẩm đại hiệp không thích những thiếu nữ như tôi, loại vô tăng Thiếu Lâm như anh ta chẳng phải luôn đánh không lại yêu tình sao?

Chờ Thẩm Thời Nhận với một người cảnh sát đi vào, trên mặt tôi nở nụ cười bí hiểm. Chưa đợi bọn họ mở miệng tôi đã nói: “Này, anh mới gọi điện cho Tráng Ngư nhà tôi?”

Thẩm Thời Nhận hơi sững sốt, sắc mặt nghiêm nghị nói: “Cô Đàm, mời ngồi, bắt đầu hỏi thăm.”

Tôi nói: “Được.”

Những câu hỏi thăm giống như tôi dự đoán, bọn họ hỏi rất tinh vi, nhưng tôi không thẹn với lương tâm, đáp rất trôi chảy, lưu loát. Quả nhiên đến gần sáng thì chấm dứt, Thẩm Thời Nhận bảo Trương Phạm trái ghế dựa cho tôi nghỉ ngơi. Chờ tôi thiêm thiếp được một vài giờ thì anh ta mang đến bánh bao hấp mà tôi thích nhất.

Đây tuyệt đối là Tráng Ngư nói với anh ta.

Tôi vừa ăn vừa cười hứng thú nhìn anh ta, cười đến mặt anh ta đỏ rần nói: “Đàm Giảo, có chuyện gì khiến cô vui vậy?”

Tôi đáp: “Không có gì, tôi đột nhiên nghĩ đến bạn tốt Tráng Ngư của tôi thôi. Nghĩ đến cô ấy nên tôi vui vẻ.”

Nghe vậy, mặt mày Thẩm Thời Nhận trở nên dịu dàng, nói: “Cô ấy chắc còn là sinh viên nhĩ? Tình cảm hai người rất tốt?”

Tôi gặm bánh bao đáp: “Đúng vậy, anh có biết không, cô ấy ở trong trường rất được chào đón, người theo đuổi cô ấy ít nhất cũng có một tá, cuối cùng thuộc về ai vẫn chưa biết đâu.”

Tôi thực bội phục chính mình, lời hay như thế này tôi còn hoàn trả y nguyên nữa.

Thẩm Thời Nhận liếc mắt nhìn tôi nhưng không lên tiếng, tựa hồ không biết nói gì cho đúng.

Tâm trạng tôi rất vui vẻ, đến khi Thẩm Thời Nhận tiễn tôi đến cửa cục cảnh sát, tôi nhìn xung quanh nhưng không nhìn thấy Ô Ngộ. Bọn họ nói anh đã rời đi trước rồi.

Có thể anh ấy mệt mỏi, trên người còn có vết thương nữa.

Và lại, anh ấy không có lý do để chờ tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Đàm Giảo (2)

Ngủ một giấc thức dậy, tôi phát hiện trong điện thoại không có cuộc gọi hay tin nhắn do Ô Ngộ gửi đến. Tôi nằm lỳ ở trên giường ngẫm nghĩ, hình như anh ấy luôn như thế, trên người anh có khí chất lạnh lùng, cho dù anh ấy cách bạn rất gần nhưng bạn vẫn cảm thấy anh ấy cách bạn rất xa.

Trong đầu tôi nảy ra một suy nghĩ: Tôi có thích anh ấy hay không?

Nhưng, nếu như không thích, sao trong lòng tôi lại thấy khó chịu, như có miếng bông chần ở trước ngực, mặc dù rất mềm mại, nhưng lại hút đi thứ gì đó trong lòng tôi.

Nếu như thích thì sao?

Tại sao lại cảm thấy bất an lo sợ?

Hoàn toàn khác với cảm giác vui mừng và thứ tình cảm tinh khiết dành cho bạn nam thời cấp ba và thời đại học.

Vì sao vậy?

—

Nhận được điện thoại của Thẩm Thời Nhạn, tôi lập tức đi tìm Ô Ngộ, nào ngờ anh ấy còn đang ngủ, điều này khiến tôi cảm thấy rất mới mẻ. Bởi vì lần nào cũng là anh ấy chờ tôi ngủ đủ, tôi chưa kịp ngủ lại thì Tiểu Hoa đã hào hứng chạy vào trong đánh thức anh dậy.

Vì thế tôi hơi bực Tiểu Hoa nhưng vẫn vén rèm đi vào.

Tôi ít khi vào phòng đàn ông, vì thế đầu gối anh ấy mặc ít như vậy. Tiểu Hoa còn tốt bụng mở đèn giúp tôi, vì thế tôi nhìn thấy đường nét phần lưng của anh, toàn thân đều là cơ bắp. Anh ấy mặc chiếc quần đùi màu đen, liếc mắt nhìn tôi một cái rồi giật tấm thảm bên cạnh phủ ngang hông. Tôi không biết lúc này trong mắt anh đang lộ ra vẻ lúng túng hay không?

Khi tôi ngồi xuống bên giường, tôi vờ chẳng để ý, mà nói với anh về chuyện vụ án. Quả thật một là bước chuyển ngoặt lớn, toàn bộ vụ án gần như thay đổi, như người đàn ông đó tên Hứa Từ Phong chứ không phải là Chu Thúc Quân, tại sao lại như thế?

Nhưng, mặc dù đang nói về vụ án, nhưng tôi lơ mơ cảm thấy tâm tình của Ô Ngộ không thích hợp lắm, ánh mắt anh ấy hơi lạnh, có phần nóng nảy, chúng tôi vẫn hỏi một đáp một, hết như chẳng có vấn đề gì.

Nhế nào là câu kinh khi mới ngủ dậy sao?

Vì thế tôi cố ý trêu anh nói: “Anh bạn, anh đang nghĩ gì thế?”

Lúc này, anh ấy mới bình thường trở lại, dùng tay véo mũi tôi, nói: “Kêu bậy gì đó.”

Anh nói kêu bậy gì đó? Tôi không dám đáp lời. Nên đành phải tiếp tục nói về vụ án.

Ai mới là Chu Thúc Quân thật sự?

“Có thể Hứa Từ Phong với Chu Thúc Quân là bạn tốt, với lại bọn họ đều có chỗ khiếm khuyết về trí tuệ... Nhưng trong thế giới của bọn họ có cách gắn kết tốt hơn. Chu Thúc Quân đã gặp đại nạn gì đó, ví dụ như... đã qua đời. vì thế Hứa Từ Phong mới báo thù cho hắn?” Tôi nói.

“Quan hệ của bọn họ nhất định rất thân thiết.” Ô Ngộ gật đầu nói: “Nếu không sao Hứa Từ Phong biết được những chuyện nhà họ Chu? Kể cả quá trình hắn bị lừa bán? Điều này nói rõ đầu óc Chu Thúc Quân không tồi tệ, 5 tuổi hắn đã nhớ kỹ rõ ràng mọi chuyện rồi nói cho Hứa Từ Phong nghe.

Nhưng trong lòng tôi vẫn còn nghi ngờ, Hứa Từ Phong là người nửa điên nửa tỉnh, từ ba lần đánh nhau với hắn, tôi có thể nhận ra năng lực ứng biến của hắn cũng không mạnh mẽ, tổ chức tâm lý cũng không được tốt lắm. Cô nói xem một người như vậy có thể sắp xếp một kế hoạch chu đáo, trước hết giết hai người có liên quan rồi thiết lập một ván cờ, mê hoặc cảnh sát nhằm điều hồ ly sơn, rồi tiến hành thẩm phán đạo đức, tôi thấy hơi gượng ép, huống chi, Hứa Từ Phong trước khi chết đã từng nói những con chim đó có người cho hắn, hơn nữa hắn cũng không biết gì về tờ giấy, tôi có khuynh hướng nghĩ rằng những gì hắn nói là thật.”

Trong lòng tôi chấn động, cảm giác cõi lòng bị sương mù bao phủ trước đây nay đã bị đâm rách. Tôi liếc nhìn anh, không ngờ anh có lối suy luận rất sắc bén, tôi nói: “Đúng, tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng chưa nói ra, anh đã nói hết rồi.”

Anh ấy nở nụ cười. Hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy anh ấy cười.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Đàm Giảo (3)

Tôi nói: “Anh bạn, anh đang cười gì đấy?”

Anh ấy im lặng nhìn tôi. Ánh mắt ấy khiến người khác sợ hãi, sau đó tay của anh đặt trên mép giường, hơi nghiêng thân thể về phía trước, tôi đang tựa người bên mép giường, cảm giác hơi thở anh đến gần. Hơi thở ấm áp phát ra trên cơ bắp của đàn ông, tim tôi đập nhanh hơn, cảm giác nguy hiểm này khiến người ta không thể dễ dàng ngồi yên. Nhưng anh ấy chưa nói gì, tôi cũng không thể làm gì được, nên đành vờ như không có việc gì, quay mặt đi.

Phía sau truyền đến tiếng động, tôi thoáng nhìn thấy anh đã mặc chiếc áo phông lên người rồi đứng lên nói: “Tôi đi rửa mặt.”

“Ừ.”

Anh ấy mở cửa phòng bên hông, bên ngoài sáng rực, anh cầm ly súc miệng và khăn mặt, ngồi xuống bên cạnh vòi nước ngoài cửa, bắt đầu rửa mặt, tôi nhìn ánh mặt trời chiếu lên người anh, chiếu lên chiếc áo phông màu xám, anh ấy thật sự đã biến mình thành rể cỏ xù xì, đa số thời gian tôi nhìn anh, tôi không còn nhớ rõ dáng vẻ của người đàn ông tình anh ở trên thuyền. Có khi tôi nhìn vào mắt anh, nhìn thấy anh cúi đầu cười, như lại nhìn thấy bóng dáng người đàn ông dịu dàng và sáng ngời năm ngoái.

Anh ấy rửa mặt xong thì cúi đầu xuống dưới vòi nước, để vòi nước chảy lên đỉnh đầu, anh cố tránh miệng vết thương, cuối cùng dùng khăn mặt lau vài cái rồi trở về phòng nhìn tôi, nói: “Xong rồi, cô ăn sáng chưa?”

Tôi đáp: “Chưa, tôi nghe xong điện thoại đã vội đến đây.”

Anh ấy cười nói: “Đi ăn sáng trước đi, vừa ăn vừa nói.”

Trong ánh mắt mập mờ của những người thợ sửa máy, da mặt tôi nóng lên, cùng anh đi ra khỏi cửa hàng, tôi hỏi: “Hôm nay anh lại nghỉ làm, không sao chứ?”

Ô Ngộ đáp: “Hôm qua tôi đã làm suốt cả đêm rồi, hôm nay cần nghỉ ngơi một lát, không sao đâu.”

Tôi đứng bước, nhìn lên mặt anh, quả nhiên dưới mắt có quầng thâm nhàn nhạt, chột cảm thấy đau lòng. Tôi nói: “Nếu không thì đừng ăn nữa, anh về ngủ tiếp đi, ngủ ngon rồi nói tiếp.”

Anh ấy nói: “Không sao, tôi không muốn để cô chờ.”

Trong lòng tôi dâng lên tia đau xót, tôi bật thốt lên: “Sau này tôi sẽ không để anh không ngủ lâu như thế.”

Anh ấy nở nụ cười, nhưng chỉ nhàn nhạt nói: “Cô là con gái, muốn ngủ bao lâu thì ngủ, còn tôi thì không sao đâu.”

Tôi cảm thấy anh ấy nên có phản ứng gì đó mới phải.

Chúng tôi tìm quán ăn nhỏ ở bên cạnh, nhưng tôi có loại ham muốn rất kì lạ, những món ăn vặt trên phố này, tôi đã ăn rất nhiều lần, nhưng mỗi lần nhìn thấy chúng đầy màu sắc rực rỡ, nóng hổi hấp, tôi lại không nhịn được gọi rất nhiều, mỗi kiểu tôi đều muốn ăn một miếng.

Hôm nay có Ô Ngộ ở đây, ham muốn ăn uống của tôi cuối cùng cũng có thể giải phóng rồi. Tôi gọi sáu, bảy loại rồi hỏi anh: “Anh có thể ăn hết không?”

Anh ấy ngẩng đầu lên, ánh mắt anh như hiểu rõ suy nghĩ trong lòng tôi, nói: “Cô muốn ăn thì cứ gọi, tôi sẽ cố gắng quét sạch sẽ.”

Trong lòng tôi cảm thấy thỏa mãn.

Sau đó, những món ăn ấy quả nhiên bị chúng tôi chén sạch sẽ. Hai chúng tôi đi ra khỏi quán, đi về dọc theo đường cái, sắp giữa trưa rồi, ánh mặt trời rất chói chang.

Cô mở dù lên rồi nói: “Anh có muốn che chung không?”

Anh ấy nói: “Không cần.”

Tôi quan sát anh ấy rồi nói: “Anh đã rám đen hơn nhiều so với một năm trước.”

Anh ấy nói: “Đúng, nhưng không sao.”

Tôi lẩm bẩm: “Da trắng nhìn đẹp hơn.”

Anh ấy nói: “Khi tôi trắng như tiểu bạch kiểm, cũng đâu thấy cô thích.”

Trên đường cái rất vắng vẻ, mây nhẹ trôi trên bầu trời, ít người qua lại. Trái tim tôi như bị người khác bóp lấy, tôi không biết sao anh lại nói như vậy, nhưng anh cũng im lặng không nói tiếp. Tôi đột nhiên muốn nói: Sao anh biết tôi không thích?

Rồi lại phát hiện những lời như thế không thể thốt ra khỏi miệng, trước đây tôi cảm thấy người đàn ông này rất chính trực, nhưng bây giờ mới phát hiện, anh ấy đâu phải nhân vật dễ đối phó, mỗi một câu nói đều khiến cả người bạn bất ngờ chẳng kịp đề phòng, tâm trạng ngẩn ngơ. Nhưng bạn lại không biết anh ấy cố tình hay vô ý?

Trái tim đàn ông giống như kim dưới đáy biển. Người đàn ông vừa thông minh vừa bị tổn thương, lại càng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gập Trắng Sáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đàm Giảo (4)

Tôi lập tức nhìn hai bên rồi nói với anh ấy: “Nếu như Chu Thúc Quân còn sống, hơn nữa còn là chủ mưu phía sau, chúng ta làm sao để tìm được hắn?”

Ô Ngộ ngừng đầu lên nhìn về phía trước nói: “Đàm Giảo, cô có nhìn thấy ba chữ viết trên nóc tòa nhà màu trắng ở phía xa xa nhất đó không?”

Tôi không biết anh ấy muốn làm gì, chỉ híp mắt nhìn theo một lát. Mắt tôi cận 1,5 độ nên chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt được chữ đầu tiên trên biển hiệu, có một chữ ‘Đại’ và chữ ‘Hành’ những chữ khác không thấy rõ, bởi vì xa quá. Chữ thứ hai và chữ thứ ba càng nhỏ hơn, hoàn toàn chỉ nhìn thấy những chấm nhỏ xíu.

Tôi nói: “Là cái gì lớn, cái gì ngân hàng đúng không?”

Anh ấy cười nói: “Ngân hàng thương mại cổ phần Đông Á, hàng thứ hai là một câu nói: Lấy thành tín làm đầu, đã tốt ngày càng tốt hơn. Thứ ba là tên ngân hàng được phiên dịch ra tiếng Anh.” Anh ấy đọc một đoạn Tiếng Anh.

Tôi cảm thấy lạ: “Mắt anh tốt quá, tôi thật khâm phục.”

Tôi nhớ lần trước dọc đường đến nhà nội Tiểu Hạo, anh đã nhìn thấy những con chim đó, khi đó anh đã nói như thế nào? Hình như là lát nữa sẽ giải thích với tôi.

Anh nói: “Trước khi lên thuyền tôi cận nhẹ 1,5 độ.” Anh ấy nhìn tôi đắm đắm, như muốn quan sát phản ứng của tôi, tôi hơi sững sốt, nói: “Sau đó thì sao?”

Anh ấy nói rất chậm rãi: “Khi rời thuyền, mắt tôi đã thay đổi, tôi đã nhờ bạn kiểm tra, bây giờ thị lực của tôi là 6 độ.”

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt anh, chỗ ấy đen lắm, tôi từng nghĩ nó ẩn chứa bí mật gì đó. Nhưng tuyệt đối không ngờ đến khả năng này. Tôi cảm thấy trong lòng có chỗ nào đó đang từ từ rơi xuống, rơi vào trong cạm bẫy thần bí tên là ‘Điên mỹ nhân’

Tôi nói: “Khái niệm của 6 độ là gì?”

Anh ấy nói: “Tôi đứng ở chỗ này, cô đứng ở bên ngoài cách tôi 10.000 mét tôi vẫn nhìn thấy cô.”

Tôi: “.. Vì sao lại như vậy?”

Anh ấy lắc đầu: “Bác sĩ đã kiểm tra nhưng không tìm ra nguyên nhân, tôi đã mất trí nhớ, đồng thời thị lực trở nên tốt hơn.”

Tôi nói: “Có liên quan đến chiếc thuyền kia sao?”

Anh ấy gật đầu.

Tôi vẫn cảm thấy khó tin. Nhưng nghĩ đến những con chim ấy có thể nghe hiểu mệnh lệnh của con người, chúng tôi còn mất đi trí nhớ cách nhau rất xa, anh ấy có một đôi mắt siêu năng lực, còn có gì không thể chứ.

“Á.” Tôi nói: “Anh có đôi mắt như vậy, còn đi sửa xe cái gì chứ, anh có thể... có thể...”

“Có thể cái gì?”

Tôi suy nghĩ một lát rồi nói: “Anh có thể tham gia chương trình Chia Got Talent. Anh có khuôn mặt đẹp trai, nhất định sẽ bạo hồng (nổi tiếng) khắp cả

nước, đặt chân vào ngành giải trí, còn sợ không kiếm được tiền sao?”

“Tôi đâu nhằm chán như vậy.” Anh nói.

Tôi nghĩ thầm: “Chẳng nhẽ tôi vô vị sao?”

Hai chúng tôi đi đến đường đối diện cửa hàng sửa chữa. anh ấy châm một điếu thuốc rồi đứng tựa ở lan can ven đường, ở đây có bóng cây, tôi đứng ở bên cạnh anh, dùng chân đá những hòn đá vụn trên mặt đất.

Tôi đã được một lát mới phát hiện anh đang cúi đầu nhìn tôi, tôi thu chân lại nói: “Anh nhìn cái gì?”

Anh ấy ngẩng đầu lên, hít một hơi thuốc rồi nói: “Không có gì.”

Tôi nói: Ờ rồi cảm thấy lỗ tai tôi hơi nóng lên.

Lúc này anh ấy nói: “Trước đây chưa nói với cô về ánh mắt của tôi, vì sợ sẽ dọa cô và sợ cô sẽ không tin. Lúc nhìn thấy những con chim đó tôi đã hoài nghi rồi, nếu như có liên quan đến con thuyền đó, nếu như ánh mắt của tôi vì nguyên nhân nào đó trở nên khác thường.” Anh ấy nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm:

“Có thể tên đó cũng vì nguyên nhân con thuyền nên mới có năng lực khống chế những con chim, những con chim đó nhận ra chúng ta, hấn lại để lại tờ giấy cho cô – hấn đã lên thuyền. Nói cách khác, chúng ta phải tìm Chu Thúc Quân thật sự, kẻ đã lên thuyền kia.”

Tôi không biết nên hình dung cảm giác của mình như thế nào.

Lời anh nói như một luồng ánh sáng bỏ vào đầu tôi. Một vài hình ảnh mơ hồ đột nhiên trào ra như suối:

Tôi đi dạo loanh quanh trên khoang thuyền.

Tôi quan sát một số người, hai mẹ con. Rồi tôi nhìn thấy Ô Ngộ với Ô Diệu đi qua ngoài cửa sổ, vài người đồng nghiệp ngồi chung với nhau, một người đàn ông phiền muộn. . . Khuôn mặt hấn cũng lướt qua.

Đôi nam nữ tôi nghĩ rằng họ là vợ chồng mới cưới, khi đó họ đứng dựa lưng về phía tôi, tôi chỉ nhìn thấy gò má của họ, vì thế hôm qua vẫn chưa nhận ra lập tức, người đàn ông cao gầy, mặc quần áo tình tẻ, người phụ nữ mặc váy mới. Hai tay bọn họ đan vào nhau, đeo nhẫn kim cương lấp lánh, chiếc nhẫn còn mới năm ngoái, năm nay đã cũ đi không ít. Trong mối quan hệ của bọn họ, người đàn ông chiếm thế thượng phong, người phụ nữ rõ ràng yếu lại nhiều hơn.

“Tôi đã gặp hấn. . .” Tôi nghe giọng nói của mình vì cảm xúc mà trở nên khàn khàn: “Ô Ngộ, ở trên thuyền tôi đã nhìn thấy bọn họ, tôi biết Chu Thúc Quân thật sự là ai, nhưng hấn và cô ta. . . Bọn họ. . .”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Ô Ngộ (1)

Tôi cười motor chờ Đàm Giảo, chạy thẳng tới nhà họ Chu.

Dọc đường đi, cô ấy gọi điện cho Thẩm Thời Nhận nhưng không có ai nghe máy.

“Tên đó chắc là đang bận nên không nghe điện thoại của tôi.” Cô hơi tức giận nói.

Tôi qua kính chiếu hậu nhìn thấy hai mắt cô ấy tròn to, nói: “Tên đó không liên lạc được, coi như xong, còn có tôi.”

Cô ấy ‘Ừ’ rồi đưa tay hơi rụt rè nắm lấy áo tôi.

Tôi nhìn về phía trước nói: “Giữ chặt lấy.” Sau đó tôi lên ga, cô ấy nhẹ hít một hơi, rồi ôm chặt lấy eo tôi, đầu tựa lên vai tôi.

Tôi không nói lời nào, nghênh đón ánh mặt trời hùng hục, chạy thẳng về phía trước.

“Ô Ngộ, anh học lái xe gần mấy sao? Cũng trong một năm này?”

“Không, lúc học cấp ba tôi đã biết chạy rồi.” Tôi nói: “Khi đó trong nhà không có tiền, không thể mua, nên tôi đã học lái.”

“Ừ.”

Một lát sau, cô ấy còn nói: “Lần sau tôi cũng mua xe moto, tôi muốn học lái xe, anh có thể dạy tôi không?”

Tôi im lặng nói: “Xe của cô đã thành ra như thế rồi, lái xe motor có vượt quá khả năng của cô không?”

“Móa!” Cô ấy đấm một quyền lên lưng tôi: “Anh đang cười nhạo tôi sao! Không nhìn ra anh lại là loại người này!”

Tôi nở nụ cười: “Chỉ nói sự thật thôi.”

“Tôi muốn xuống xe!” Cô ấy vờ tức giận.

Tôi liền tăng tốc, cô ấy nhất thời sợ hãi, ngón tay nắm chặt hơn, nhỏ giọng nói: “Anh chơi xấu!”

Tôi không lên tiếng, nắm lấy một cái tay cô, kéo cô về phía trước, đặt ở chính giữa, để cô ấy ôm càng chặt hơn. Trong phút chốc, tôi cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ và độ nóng của trái tim mình. Cô ấy không nhúc nhích, cũng không nói chuyện.

Chúng tôi đến ngoài cửa nhà họ Chu.

Tôi chú ý, giữa ban ngày nhưng rèm cửa sổ lầu một và lầu hai đều bị đóng lại, xe dừng ở trước cửa, bên trong có ánh sáng.

Không hay rồi!

Chúng tôi bước lên gõ cửa, nhưng không ai đáp lại, tôi dùng sức gõ mạnh hơn, bên trong dường như có người, tôi không có cách nào bỏ qua được. Quả nhiên, một lát sau, giọng nói của Ngôn Viễn vang lên: “Ai đó?”

Tôi liếc mắt nhìn Đàm Giao, đáng vẻ cô ấy hơi khản trương, tôi che chắn cho cô ấy ở phía sau lưng mình.

Cửa hé ra một nửa, lộ ra khuôn mặt của Ngôn Viễn, vẫn khuôn mặt đoan chính, bây giờ quan sát lại, đáng người hấn rất cao, ngũ quan cũng có phần tương tự người nhà họ Chu.

Sắc mặt hấn hơi đỏ, lọn tóc nhỏ mồ hôi, thời tiết rất nóng nhưng hấn mặc áo sơ mi tay dài và quần dài màu đen, phía trên có ít vết bẩn đậm màu, nhưng không thấy rõ lắm, nhìn thấy chúng tôi, trong mắt hấn thoáng hiện lên thứ gì đó, rồi lập tức cười nói: “Là hai người à? Còn chưa kịp cảm ơn hai người đã giúp đỡ gia đình chúng tôi, hai người đột nhiên đến Có chuyện gì sao?”

Tôi mỉm cười nói: “Anh Ngôn, chúng tôi có vài vấn đề muốn hỏi mọi người, không biết có tiện nói chuyện hay không?”

Ngôn Viễn im lặng nói: “Có thể, hai người nói đi.”

Từ đầu đến cuối, cửa vẫn khép hờ, ngăn cản tình hình bên trong nhà. Tôi bước lên một bước, bước lên bậc thềm rồi nói: “Chúng tôi muốn tìm cụ Chu một lát.”

Ngôn Viễn nở nụ cười nói: “Vây hơi bất tiện rồi, cha vợ tôi từ khi từ cục cảnh sát về, nói là hơi mệt nên đã đi nghỉ. Người nhà ấy mà, hay mệt lắm, hoặc là mai hai người hãy đến. Ông cụ thức dậy, sẽ nói chuyện với hai người.”

Tôi nói: “Không sao, chúng tôi không làm phiền ông ấy, tìm anh hai anh, Chu Trọng Lăng cũng được”

Sắc mặt hấn khẽ biến, nói: “Thật ngại quá, anh tôi với chị dâu vừa mới đi ra ngoài.”

Tôi nói: “Vây cô Chu Quý Nhị thì sao?”

Hấn nói: “Cô ấy cũng đi ra ngoài rồi.”

Hai chúng tôi đều im lặng, hấn nở nụ cười nói: “Anh Ô, cô Đàm, hai người rất có lòng, rất có tinh thần trọng nghĩa, thật sự cảm ơn hai người. Hôm khác cả nhà chúng tôi sẽ đến thăm hỏi để gửi lời cảm ơn, nếu như không có chuyện gì khác, tôi cũng mệt rồi, không tiếp đãi được.”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Ô Ngộ (2)

Tôi còn chưa dứt lời, người phụ nữ sau lưng tôi đã mỉm cười nói: “Anh Ngôn, xem anh nói kia, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ thôi, anh đừng liên

tục cảm ơn chúng tôi nữa. Sau này tất cả mọi người đều là bạn, nhưng ngoài trời nóng như vậy, chúng tôi chạy đến lại không thấy ai, có thể vào trong xin cốc nước không? Sẽ không làm phiền anh lâu đâu, chúng tôi sẽ đi ngay lập tức.”

Tôi cười cười, nhìn Ngôn Viễn.

Đàm Giảo mềm mỏng giải thích như vậy đều khiến cho đàn ông khó xử, cũng làm khó cho Ngôn Viễn, nhưng anh ta vẫn lắc đầu nói: “Chuyện này... Thật sự hơi bất tiện, trong nhà tôi hơi lộn xộn, tôi cũng định tắm rửa đi ngủ, cô Đàm, hay là hai người hãy về đi.” Nói xong, anh ta muốn đóng cửa, tôi chặn đề cánh cửa lại, Đàm Giảo bắt lấy vật áo sau của tôi, lo lắng nhìn tôi.

Ở bên trong cửa, Ngôn Viễn với tôi nhìn nhau. Ánh mắt hắn trở nên u ám sắc bén, không còn vẻ ôn hòa, khách khí như ban nãy.

Đúng lúc này.

Trong phòng trên cầu thang phía sau hắn vang lên tiếng động rất lớn, sau đó là tiếng va đập rơi xuống. Hắn biến sắc, lợi dụng lúc hắn thất thần, tôi đã đẩy mạnh cửa ra, đẩy hắn lùi về phía sau hai bước, tiếp đó tôi với Đàm Giảo nhìn thấy, người bị trói vào trên ghế dưới bậc thang không phải là Chu Trọng Lăng sao? Trên mặt và trên cổ hắn đầy máu, trong miệng bị nhét khăn lông, nhìn thấy chúng tôi, hắn phát ra tiếng kêu: “Ô, ô...” Trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ và cầu xin.

Trong nhà này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mà Chu Trọng Lăng xem như nhanh nhẹn, dám đập nổi chìm thuyền để tìm đường sống.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, có tia sáng thoát vụt qua khóe mắt tôi, đang hướng về phía tôi. Đàm Giảo hét lên: “Coi chừng!”

Đàm Giảo đã móc dao ở sau lưng, cây dao lóe lên tia sáng hung ác. Tôi nghiêng người đẩy ngã Đàm Giảo ở sau lưng, nhưng vẫn chậm nửa bước, cây dao đã đâm vào phần eo của tôi khiến tôi cảm thấy đau đớn. Tôi bắt lấy cánh tay hắn, khóe miệng hắn lộ ra nụ cười khẩy, thân thủ rất nhanh nhẹn, hoàn toàn không giống một thương nhân bình thường. Tôi lập tức ý thức được, chỉ sợ tôi cũng không phải là đối thủ của hắn.

“Đàm Giảo! Báo cảnh sát! Mau đi gọi người!” Tôi quát.

Mặt mày hắn trở nên căng thẳng, nhưng tôi đâu để hắn đối phó với Đàm Giảo, tôi bắt đầu đánh hắn, hai chúng tôi đều di chuyển vào phòng khách.

Tiếng bước chân của Đàm Giảo đã đi xa, tôi buống lỏng trái tim xuống.

Ngôn Viễn lùi về sau một bước, ánh mắt đỏ ngầu, gắt gao nhìn tôi chăm chăm: “Anh rốt cuộc là ai? Sao lại muốn xen vào việc của người khác?”

Toàn thân tôi cảnh giác, im lặng không nói.

Hắn không nhận ra tôi.

Những con chim ấy nhận ra tôi, nhưng hắn lại không biết tôi.

Tôi nói: “Những con chim đó có phải anh đã cho Hứa Từ Phong rồi dạy hắn điều khiển không?”

Hắn sững sờ rồi cười nói: “Những chuyện này anh cũng biết? Hứa Từ Phong nói cho anh biết sao? Tại sao?” Hai chữ cuối giọng điệu rất lạnh, gần như là lãnh đạm.

Sau đó hắn giơ tay lên, thổi tiếng huýt sáo rất trong trẻo.

Bên ngoài cửa sổ thủy tinh bị ngăn cách bởi tấm rèm, lò mờ vang lên tiếng chim vỗ cánh, hắn lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Tôi bỗng nhiên hiểu rồi, khi Hứa Từ Phong chết, dưới đáy hồ vang lên giọng nói: “Hắn đã chết rồi.” Giờ phút này nghĩ lại, giọng nói đó chính là của Ngôn Viễn, những con chim đó bay đi, chẳng phải nghe theo mệnh lệnh của hắn sao?

Tôi nói: “Tháng sáu năm ngoái, anh có lên một chiếc thuyền tên ‘Điền Mỹ Nhân’ không? Sau ngày đầu tiên, những chuyện sau đó anh hoàn toàn không nhớ rõ, rồi có năng lực điều khiển những con chim?”

Sắc mặt Ngôn Viễn trở nên khiếp sợ, nói: “Sao anh biết?” Hắn phản ứng rất nhanh rồi lập tức nói: “Anh cũng ở trên thuyền đó?”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gập Trắng Sáng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Ô Ngộ (3)

Cùng lúc đó, những con chim bay xuyên qua khe hở rèm cửa sổ, không ngừng bay vào trong, bọn chúng tập hợp thành từng đàn rồi xếp ở sau lưng Ngôn Viễn, giống như một đôi cánh màu đen. Cảnh tượng này vừa im ắng lại vừa kinh hãi.

Bọn chúng đang chờ đợi hiệu lệnh của hắn, hắn mới là chủ nhân chân chính của chúng.

Trong lòng tôi rịn mồ hôi lạnh, mà thứ tôi muốn chính là tinh thần của hắn bị kích động, tôi cố hết sức kéo dài thời gian. Tôi gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi đã ở trên chiếc thuyền đó, lẽ nào anh không muốn biết, mấy ngày sau đó rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với chúng ta sao?”

Nhưng ngoài dự liệu của tôi, Ngôn Viễn lắc đầu nói: “Tôi không quan tâm, tôi chỉ biết, sau đây tôi đã có năng lực như thế, có được bọn chúng, tôi như có thêm Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhĩ... Tựa như có thêm một đội quân đánh bất ngờ. Tôi có thể nghe, có thể biết được toàn bộ sự thật năm đó tôi bị vứt bỏ.

Cũng có thể kiên nhẫn, sắp đặt kế hoạch trừng phạt báo thù của tôi...”

Sắc mặt hắn thay đổi, gờ tay lên chỉ về phía tôi, hắn nói: “Nếu như không có các người, Hứa Tử Phong sẽ không chết, bọn họ đã bị trừng phạt, nhắm nháp mùi vị hối hận, vì bọn họ đều chảy dòng máu dơ bẩn ích kỷ của người nhà họ Chu! Nhưng không sao, tôi vẫn có thể kết thúc việc này, tôi giết bọn họ chỉ tiện tay mà thôi.”

Còn chưa dứt lời, những con chim đó đã xếp thành đội hình tấn công, bám trên cánh tay hắn, những ánh mắt màu vàng sẫm, tất cả đều đang nhìn đâm vào tôi. Hai bên tôi đều không có vật che chắn, tôi nắm chặt nắm đấm, trong đầu đột nhiên nhớ đến chuyện ở trên chân núi, Đàm Giảo trùm áo phông lên đầu, bộ dạng vừa dũng cảm vừa đáng yêu, trong lúc nhất thời, lòng tôi bình tĩnh trở lại, không còn sợ hãi nữa.

“Ờ giấy thì sao?” Tôi hỏi: “Người để lại cho Đàm Giảo là anh?” tôi chăm chú nhìn hắn, không bỏ sót bất cứ biểu cảm nào trên mặt hắn.

Nét mặt hắn bình thản: “Ờ giấy gì?” Hắn nở nụ cười: “Anh muốn kéo dài thời gian sao? Nhưng tôi không có nhiều thời gian để lãng phí với anh.” Hắn vung tay lên.

Tôi giữ tư thế muốn xông về phía anh ta, nhưng không tiếp tục phản công, mới có thể ngăn chặn hắn mà không bị những con chim đó tấn công.

Ở đây như nghìn cân treo sợi tóc.

Trên bậc thang truyền đến tiếng bước chân, Ngôn Viễn biến sắc, thả tay ra, những con chim đó lập tức rơi xuống đất, núp trong bóng tối phía sau rèm cửa sổ, là Chu Quý Nhị, đang mặc váy, đầu tóc rối loạn, dây thừng trên cổ vẫn chưa cởi, trên khoe miệng và trên tay đầy máu, không biết làm thế nào trốn ra được, cô ta đứng ở trên cầu thang nhìn Ngôn Viễn, ánh mắt bi thương, tuyệt vọng.

Ngôn Viễn cũng nhìn cô ta.

Chu Quý Nhị gần như vừa lẩn vừa bò xuống cầu thang, Chu Trọng Lăng cầu cứu ‘ô, ô’ bên chân cô ta, nhưng cô ta hoàn toàn không nghe thấy, nhào tới trước mặt Ngôn Viễn, cô ta không nói gì, chỉ khóc lóc rất điên cuồng.

Trán Ngôn Viễn nổi gân xanh, khuôn mặt cũng trở nên vặn vẹo, hắn quát: “Không muốn chết thì đi lên lầu.”

Hắn rút dao ra, đặt trên cổ Chu Quý Nhị, nhưng Chu Quý Nhị chẳng ngó ngang đến, vẫn dốc sức đâm vào lồng ngực hắn nói: “Anh không phải là người! Không phải là người! Là súc sinh! Chúng ta đã đính hôn rồi! Đính hôn rồi!”

Ngôn Viễn dùng một tay đẩy cô ta xuống đất.

Tôi xông tới, đâm một quyền vào huyệt thái dương của hắn, hắn không né tránh kịp, đột ngột ngã xuống đất, trên mặt cũng chảy máu, tôi quát Chu Quý Nhị: “Chạy mau!”

Chu Quý Nhị lao đảo đứng lên xông ra cửa, Ngôn Viễn rất tức giận, hắn chỉ tay một cái, một đám chim ủa lên ngăn lối đi của Chu Quý Nhị. Chu Quý Nhị sợ tới mức ngồi phịch xuống, tôi nhanh chóng vịn cánh tay hắn lại, sắc mặt hắn thay đổi, nhưng vẫn rất cứng cỏi, đâm một quyền vào bụng tôi.

Tôi rên lên một tiếng lùi về phía sau, một đám chim khác vây lấy tôi, tôi cầm ghế đánh về phía bọn chúng, xuyên qua đám chim chỉ chít tôi thấy Ngôn Viễn đã bò dậy, cầm cây dao lên đi về phía Chu Trọng Lăng

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Ô Ngộ (4)

Tôi vứt cái ghế, cúi xuống muốn xông lên, nhưng những con chim ấy như hiểu được ý của Ngôn Viễn, bọn chúng cứ đánh úp tôi, như một tấm lưới màu đen, ngăn tôi lại.

Không kịp rồi!

Ngôn Viễn đã nắm lấy đầu Chu Trọng Lăng, lộ ra nụ cười như bị thương như châm biếm giống như Hứa Từ Phong, ánh dao xẹt qua cổ của Chu Trọng Lăng, lộ ra vết máu.

“Bành.”

Cửa bị người ta đá văng ra, tiếng súng đồng thời vang lên, nét mặt Ngôn Viễn hơi chậm lại, sau đó hắn cúi đầu nhìn lỗ thủng máu trước ngực mình, bầy chim lập tức thu hẹp, vây quanh bên cạnh hắn, khắp tay và người tôi đều đầy máu, tôi ngẩng đầu lên, thấy Thẩm Thời Nhận đang lạnh lùng cầm súng đi vào, phía sau là Đàm Giáo.

Cô ấy chạy về phía tôi, lo lắng hỏi: “Anh có sao không? Có sao không?”

Tôi nắm chặt tay cô nói: “Không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi.”

Cảnh sát xông vào, cứu anh em nhà họ Chu, Thẩm Thời Nhận thu súng lại, còng tay Ngôn Viễn ngã trên mặt đất, nhanh chóng đỡ hắn dậy rồi quát lên: “Mau gọi xe cứu thương, hắn không xong rồi!”

“Ào ào.” Bầy chim nhao nhao bay ra ngoài cửa sổ, trong nháy mắt bay ra hết, nhưng bọn chúng vẫn chưa rời đi, mà lần quần ở trên nóc nhà phát ra tiếng kêu khiến người khác sồn tóc gáy. Nhóm cảnh sát đều kinh ngạc, Thẩm Thời Nhận ngẩng đầu lên nhìn chúng tôi.

Ngôn Viễn ở trong ngực anh ta, chính là Chu Thúc Quân chân chính, ánh mắt hắn khép hờ, sắc mặt tái nhợt.

Trong lúc nhất thời, tôi cuối cùng cũng cảm nhận được vận mệnh, bất kể là Chu Thúc Quân giả hay Chu Thúc Quân thật đều có kết cục giống nhau

Tôi với Đàm Giáo đi qua.

Chu Thúc Quân giương mắt nhìn chúng tôi, ánh mắt đã rời gần như sắp chết.

Chợt, hắn mở to mắt, như nhìn thấy chuyện gì đó rất sợ hãi, hoặc tinh thần đột nhiên bị kích thích, hắn đưa tay chỉ vào bọn tôi: “Anh. ...Anh. ...Sao lại như vậy?”

Lời còn chưa dứt, ánh mắt hắn đã mất ánh sáng, như chìm vào trong ảo tưởng nào đó, gât gao nhìn chăm chăm, ánh mắt không nhúc nhích, rồi chậm rãi buông tay xuống.

Tôi không để ý đến sự ngăn cản của cảnh sát, sải bước xông lên nắm lấy cánh tay của hắn: “Anh muốn nói cái gì? Anh nhớ ra cái gì?”

Nhưng trong ánh mắt hắn đều là nỗi sợ hãi, toàn thân run rẩy, hắn co quắp, vùng vẫy hai chân giãy lắt ánh mắt trắng bệch rồi bất động.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau, tôi bị cảnh sát kéo ra, từ từ đứng lên, Đàm Giáo nhào vào trong ngực tôi, nghẹn ngào hỏi: “Hắn chết rồi sao? Sao lại như vậy? sao bỗng nhiên biến thành bộ dạng đó?”

Tôi im lặng một hồi rồi nói: “Có lẽ...trước khi chết, tinh thần hắn đã sụp đổ, hắn không nhìn thấy chúng ta mà chỉ nhìn thấy nỗi sợ hãi trong lòng.”

Đàm Giáo nghe thấy thế, sắc mặt hơi buồn lòng, nhưng vẫn sợ hãi: “Ừ...”

Tất cả đã kết thúc rồi, bầy chim đã rời khỏi. Tất cả người nhà họ Chu hấp hối đều được cảnh sát cứu ra, tôi với Đàm Giáo được cảnh sát hộ tống, rời khỏi nhà họ Chu.

Trời đã tối, đèn báo hiệu lấp lóe, tôi quay đầu nhìn lại, chỉ có Chu Thúc Quân nằm trên sàn nhà, ánh mắt tròn to vì sợ hãi, Đàm Giáo cũng muốn quay lại nhưng bị tôi phát hiện và đè đầu cô ấy trở về.

**

Mãi đến rất lâu sau này, chúng tôi mới biết được nguyên nhân thực sự trước khi chết Chu Thúc Quân lại hoảng sợ, sụp đổ như vậy.

Bởi vì những người bước lên con thuyền đó, có được siêu năng lực, chỉ có khoảnh khắc trước khi chết, thời gian ngừng lại, hoặc có thể cho là giây phút vĩnh hằng, từ đây, mới nhớ được tất cả những chuyện xảy ra trên thuyền ngày hôm sau.

Tôi với Đàm Giáo cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Đàm Giảo (1)

Tôi nằm mơ

Trong mơ tôi nhìn thấy Ngôn Viễn, chính là Chu Thúc Quân đang dựa sát vào giường tôi, ra sức kéo chân của tôi nói: “Tôi phải giết cô, giết cô...”

Tôi ngẩng đầu lên phát hiện hân đã biến thành quỷ, mặt mũi hung dữ, năm ngón tay lộ ra móng vuốt.

“Á” Tôi thét chói tai, sợ đến mức mồ mắt ra, mồ hôi đầy người, nhìn lên trần nhà trống rỗng.

Tôi ngồi dậy, ngẩn ngơ trong chốc lát. Trước giờ tôi là người rất to gan, nhưng hình ảnh Chu Thúc Quân trước khi chết ăn nói điên cuồng, giống như tiếng máy con muỗi chết tiệt, cứ quanh quẩn trong lòng tôi, khiến tôi cảm thấy bất an.

Vụ án nhà họ Chu đã kết thúc, tôi với Ô Ngộ được mời đến cục cảnh sát mấy lần để ‘hỗ trợ điều tra’. Nhưng giờ bọn họ không đến tìm chúng tôi nữa, nếu tôi là Thẩm Thời Nhận, trong lòng sẽ cảm thấy kì lạ, vì trong những thời khắc mấu chốt của vụ án, tôi với Ô Ngộ đều xuất hiện kiểm chế tội phạm trước cảnh sát.

Thẩm Thời Nhận đã trực tiếp tặng cờ thưởng cho tôi, bên trên viết: Nữ anh hùng mưu hay chước giỏi.

Tôi vừa đánh răng vừa nghĩ, đám cảnh sát Thẩm Thời Nhận cũng rất lợi hại, tôi mới chạy khỏi nhà họ Chu chưa bao xa, gọi điện cho 110, thì nhìn thấy xe cảnh sát của bọn họ rít rào mà đến. Thì ra đêm trước sau khi cần thận phân tích lời khai, thì bọn họ đã suy đoán nhà họ Chu có nội gián, Hứa Từ Phong có đồng lõa. Cho dù sự việc đã vượt qua ngoài ranh giới luân lý, khó chấp nhận, nhưng bọn họ vẫn điều tra Ngôn Viễn, và phát hiện hân hết sức khả nghi. Cuối cùng kiểm tra DNA mới phát hiện hân chính là Chu Thúc Quân, vì thế đã lập tức đến nhà họ Chu bắt người nhưng vẫn chậm một bước.

Tôi mặc quần áo chỉnh tề, tôi nằm trên ban công, suy nghĩ miên man, vụ án này kết thúc đã kết thúc rồi. Nhưng ký ức tôi mất suốt một năm, cộng với tờ giấy không đầu không cuối, vẫn chưa có manh mối, và mất tin tức về người đó.

Thật ra có tìm được ký ức trở về hay không cũng không ảnh hưởng đến tôi lắm.

Nhưng tôi với Ô Ngộ, bây giờ được xem là gì?

Anh ấy có ý với tôi hay không? Anh ấy vẫn có thiện cảm với tôi như ngày đầu tiên trên thuyền hay chỉ là đồng mệnh tương liên do đó mới có chút chăm sóc? Dù sao khi hân nhìn thấy đứa trẻ bị bắt cóc và những người nhà họ Chu gặp khó khăn, anh đều liều mạng đi cứu.

Nam phượng hoàng mà tôi nghĩ ích kỷ trước đây, đã được số phận tôi luyện thành người đàn ông mình đồng da sắt rồi.

Tôi vui mặt vào trong cánh tay, tôi thích một người thợ sửa ô tô sao? Tuy rằng anh cầm cờ lê, trên người mặc áo ba lỗ, còn có mùi dầu nhớt nhưng đẹp trai muốn chết. Bây giờ anh ấy tìm đường sống như vậy, sau này nếu như tôi với anh ấy tốt đẹp hơn, thói quen sinh hoạt, ở chung lâu dài không biết có hài hòa hay không?

Rốt cuộc tôi đang suy nghĩ cái gì vậy?

Tôi nhìn ra bên ngoài qua khe hở cánh tay, ở trong tòa nhà bên kia đường là cửa hàng sửa chữa ô tô của bọn họ, thậm chí tôi có thể nhìn thấy nóc nhà màu lam của bọn họ. Tôi nằm ở đó nhìn một hồi, đến khi chuông điện thoại vang lên.

Giọng điệu của Tráng Ngư vẫn bình tĩnh trước sau như một: “Đại thần ngôn tình suy luận, chúc mừng phá án.”

Tôi nói: “Cát, chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

Tráng Ngư nói: “Tớ không ngờ, hai người dám đùa lớn như vậy, đi vào hang sói, bắt được tên em trai biến thái! Oh Shit! Tính người, tính người đâu, sự thật so với trong sách cậu viết, càng tàn nhẫn hơn.”

“Đúng vậy.” Tôi nói: “Từ hai mươi lăm năm trước, lão Chu đã bắt đầu có suy nghĩ tiêu cực gạt bán đứa con trai ngu ngốc của mình. Thật ra con trai ông ta đâu có ngu, chỉ là khả năng ngôn ngữ và nói chuyện phát triển chậm một chút. Cậu phải biết rằng những người mắc chứng tự kỷ, trí tuệ và năng lực đều cao hơn người bình thường. Ông ấy đã tự mình gieo rắc quả hận này.”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Đàm Giảo (2)

Tôi nói tiếp: “Chu Thúc Quân được băng nhóm Địa Ngục huấn luyện, từng lang thang, từng trốn chạy. Nhưng hân vẫn muốn tìm về nhà, mãi đến khi lão

Chu trốn tránh con trai thứ ba của mình – một đứa trẻ lang thang như tránh ôn dịch. Từ đó về sau, mục đích sống của hắn chính là báo thù, khi còn bé, tuy bề ngoài hắn phát triển chậm nhưng hắn là một người rất thông minh, cũng có cái tôi. Hắn liều mình dựng sự nghiệp.

Sau đó dùng thân phận con rể rửa vàng trở về, đính hôn với em gái của mình, mà Hứa Từ Phong vốn là người bình thường, hắn sống trong băng nhóm, sống kiếp ăn xin, bởi vì bị bọn chúng đánh đập thời gian dài, nên bị tổn thương về trí lực, hắn xem Ngôn Viễn là đồng bọn là người bạn tốt nhất của hắn. Nhưng Ngôn Viễn chỉ lợi dụng bạn mình, dựng một trò đùa khiến người nhà họ Chu mất hồn mất vía – điều này so với Ngôn Viễn tự tay giết họ còn hà hồ hơn nhiều.

Cảnh năm đó hắn bị bắt cóc tái diễn, khiến cho anh và cha hắn đối mặt với lựa chọn, để bọn họ nhìn thẳng vào linh hồn ti tiện của mình, cuối cùng hắn buộc phải làm vậy, hạ màn trò chơi của mình, từ cục cảnh sát trở về hắn bỏ thuốc để bọn họ hôn mê, sau đó giam cầm tra tấn, chuẩn bị giết chết từng người. Nếu như không phải bọn tớ với Thẩm Thời Nhận đến kịp thì quá trình báo thù cũng hắn cũng xem như tốt đẹp rồi.”

Tráng Ngư vẫn im lặng nghe tôi nói, rồi cô ấy bình luận: “Ừa, dồn nén đến biến thái rồi.”

Tôi kể chi tiết: “Ngôn Viễn này quả thật rất biến thái, nhưng vẫn chưa phải trình độ cao nhất, có cần tớ gửi cho cậu nhiều tư liệu ‘đắt giá’ hơn không?”

Tráng Ngư nói như đinh đóng cột: “Đừng.”

Nói ra cũng rất thú vị, mặc dù cơ sở tình bạn của chúng tôi bắt nguồn từ sáng tác, nhưng bọn tôi hoàn toàn trái ngược nhau, tôi vừa nghe đến những khái niệm về khoa học viễn tưởng đã đau đầu đến giập chân rồi, còn cô ấy chẳng sợ trời chẳng sợ đất, yêu ma quỷ quái cũng không sợ nhưng hết lần này đến lần khác sợ những tình tiết vụ án dẫm máu, xem một lát đã sợ đến mức không ngủ yên.

Vì thế, chúng tôi đúng là trời sinh một đôi.

“Tôi cùng nhau ăn com nhá?” Cô ấy nói: “Để mình an ủi tâm hồn run rẩy sống sót sau tai nạn của cậu?”

Tôi vừa định đồng ý, bất chợt điện thoại hiện lên có tin nhắn mới, ma xui quỷ khiến tôi lại có linh cảm, tôi nói: “Chờ một chút, cậu đừng cúp máy nhá.”

Rồi tôi mở điện thoại lên, quả nhiên là tin nhắn Ô Ngộ gửi đến.

“Cô dậy chưa? Có thời gian rảnh không? Cùng nhau nói chuyện về một ít manh mối.”

Tôi quả quyết cầm điện thoại lên: “Ngư, tối nay mình bận rồi, có việc gì hôm khác đi nhá.”

Tráng Ngư cười khê nói: “Người bận rộn à, gần đây cậu không có viết sách lại là trạch nữ không có bạn bè, vậy cậu có chuyện gì?”

Tôi bình tĩnh nói: “Nhóc con như cậu sẽ không hiểu đâu.”

“Đi gặp anh thợ sửa xe?” Cô ấy hỏi.

Trong lòng tôi dâng lên cảm giác vui mừng nhận nhạ: “Ừ.”

“Á...” Cô ấy nói: “Có phải cậu bị tóm nhanh quá rồi không, tôi thấy ánh mắt anh ta nhìn cậu như sói nhìn chú dê nhỏ, đàn ông nha, cậu phải khiến anh ta thêm nhiều nhiều, trái tim ngự tỷ của cậu đâu mất rồi?”

Tôi im lặng, kiềm nén cảm giác vui sướng nho nhỏ trong lòng, tôi bình tĩnh hỏi: “Cậu chú ý ánh mắt của anh ấy sao? Quả thật giống như sói muốn nuốt trọn tớ sao?”

Tráng Ngư: “Bà mẹ nó, ông đây không nghe cậu nói nữa đâu.”

“Ồ, vậy tớ cúp máy đây.”

“Chờ một chút.” Tráng Ngư hỏi: “Vậy cậu cùng với tên cảnh sát đầu gối Thẩm Thời Nhận ấy, đã hoàn toàn không thể nào rồi hả?”

Tôi khựng lại hai giây sau đó mới vịn lan can cười ầm lên, rồi mới cố nhịn cười nói: “Tớ với anh ấy đâu còn quan hệ gì, một vạn lần cũng không có, bây giờ anh ta có quen ai đâu liên quan đến tớ.”

Giọng điệu Tráng Ngư cũng rất bình thường, cô ấy ‘Ồ’ một tiếng.

Sau đó chúng tôi rất ấn ý, ôm tâm tình vui sướng của mình mà cúp điện thoại.

Tôi nghĩ đến cảnh tượng sau này Thẩm Thời Nhận trở thành em rể của tôi bị Tráng Ngư đến kêu đi hét nhưng vẫn chết mê chết mệt, rõ ràng cảm giác cũng không tệ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đàm Giảo (3)

Tôi cầm điện thoại lên, trả lời: “Được.”

Ô Ngộ trả lời rất nhanh: “Đêm đó, tôi đến đón cô.”

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Đêm đó tôi mời anh ăn cơm, anh đã mời tôi mấy lần rồi.”

Ô Ngộ gửi lại: “Được.”

Tôi bỗng nhiên ý thức được bây giờ đang xảy ra chuyện gì, cuộc hẹn này xem như là cuộc hẹn đầu tiên của tôi với Ô Ngộ sao? Bù đắp cho lần đầu tiên trên thuyền vẫn chưa hoàn thành.

Tôi chạy đến tủ quần áo, tìm kiếm cả buổi, cuối cùng, ánh mắt dừng trên mấy cái váy ngắn, tôi nghĩ nếu mình mặc ‘mát mẻ’ một chút, khi Ô Ngộ nhìn tôi, ánh mắt đó có giống như Tráng Ngư nói, muốn đem tôi ‘ăn sạch sẽ’ không?

Trái tim tôi đập liên hồi, tôi chọn chiếc váy ngắn màu xanh đậm kết hợp với áo phông, tôi còn phải đi tiệm uốn tóc để gội đầu, gần đây dài nắng dầm mưa, gió tanh mưa máu, đi cùng với một người đàn ông như anh không chói mắt chút nào, kết hợp với đôi giày xăng- đan, rõ ràng càng thêm gợi cảm.

Khi chọn nhà hàng không được chọn giá cao quá, điều này không phải muốn nhấn mạnh khoảng cách giữa tôi với anh ấy sao? Nhưng những quán bình thường đâu thích hợp với cuộc hẹn, những điều tôi cần cân nhắc còn gì nữa ta?

Tôi nghĩ đến mỗi lần ánh mắt anh xa xăm, sâu thẳm khó nhìn nhìn thấu, còn những lần nét mặt lạnh lùng xa cách, tôi từng muốn hỏi anh, nhưng anh lại nói: Đừng hỏi về chuyện ấy nữa.

Nhưng tôi muốn biết những chuyện liên quan đến anh.

Tâm trạng vốn vui vẻ, dần dần trở nên yên tĩnh. Trước đây tôi từng tìm kiếm thông tin về Ô Ngộ, nhưng không có thu hoạch gì.

Tôi ngồi trước máy vi tính, nhập vào cái tên: Ô Diệu.

—

Hoàng hôn buông xuống, Ô Ngộ đứng ở dưới lầu chờ tôi, một người, một xe, một điều thuốc. Tôi đến gần, phát hiện anh ấy đã thay một chiếc áo phông và quần jean sạch sẽ, mái tóc cũng được gội sạch sẽ, băng bó trên đầu đã được tháo ra, chỉ dán một miếng băng gạc.

Nhìn thấy tôi, anh ấy dập thuốc, rồi đưa mũ bảo hiểm bên cạnh motor cho tôi.

Tôi nói: “Không muốn đội, vừa khó chịu, vừa nóng.”

Vì thế, anh ấy treo mũ bảo hiểm lại, rồi liếc qua người tôi. Tôi vờ phớt lờ ánh mắt anh, nhưng chân trần lộ ra bên ngoài, nhất thời cảm thấy hơi nóng.

Anh ấy leo lên motor, tôi dè dặt vịn lại rồi cũng leo lên ngồi, sau đó quen thuộc ôm lấy eo anh, nhưng anh ấy hơi né tránh, tôi mơ hồ nhìn thấy dưới lớp áo phông của anh lộ ra miếng băng gạc, tôi phản ứng kịp, tôi đổi động tác vịn lên lưng anh.

Là vết dao ngày đó Chu Thúc Quân đã đâm.

“Đờ hơn nhiều chưa?” Tôi hỏi.

“Đờ hơn rồi.” Anh nói: “Đi đâu ăn cơm?”

Tôi đưa địa chỉ trên di động cho anh xem, trí nhớ anh rất tốt, chỉ xem lướt qua một lần rồi nói: “Tôi nhớ rồi.”

Lúc này, anh lái motor rất vững vàng rất chậm, một lát sau chúng tôi mới đến cửa nhà hàng, mặt cửa không lớn nhưng rất mới, bên trong rất lớn, chia ra rất nhiều lều nhỏ, vừa thay đổi không gian vừa có không gian riêng, tôi cảm thấy tự hào vì sự lựa chọn của mình.

Chúng tôi chọn ngồi xuống cái lều ở giữa, lều được dựng bằng trúc, mát rượi lại mới mẻ, ở cửa ra vào treo tấm vải nhuộm, ngăn cách với bên ngoài. Bàn ghế được làm bằng mây tre, vuốt nước trơn bóng đen láy. Tôi lấy điện thoại lên nói: “Tôi gọi đồ ăn cho hai người nhé?”

Ô Ngộ gật đầu.

Trên đỉnh đầu anh có một chiếc đèn, rắc xuống đôi mắt anh, khiến đôi mắt ấy càng lộ vẻ đen thẳm, mái tóc đen, thân hình đàn ông cường tráng, móa nó! Đẹp đến khiến người ta khó quên!

Khi chờ đồ ăn, tôi nói: “Vết thương của anh sao rồi, để tôi xem?”

Tôi thề khi mình nói những lời này hoàn toàn không có ý gì khác trong đầu, nhưng anh liếc mắt nhìn tôi rồi nói: “Cô muốn xem?”

Buổi tối đẹp, tĩnh mịch như thế này cũng khiến lòng tôi trở nên yên ả. Cảm giác này rõ ràng rất loạn, rồi vẫn yên tĩnh lại.

“Ừ.”

“Đến đây.” Anh ấy nói.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gập Trăng Sáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Đàm Giảo (4)

Bàn dành cho bốn người, tôi với anh ngồi cách vị trí, tôi dời sang ngồi gần anh, anh nhắc áo phông lên, lộ ra phần eo ở bụng.

Đầu tiên, đập vào mắt tôi chính là phần cơ bụng màu đồng đầy đặn, cơ bắp do anh ngồi nên càng lộ vẻ săn chắc.

Vết thương ở phần bụng, miệng vết thương kéo dài đến phần eo bên cạnh, may là bị thương không sâu, vẫn còn quần băng gạc.

Tôi nâng tách trà lên uống một ngụm: “Xem xong rồi.”

Anh buông áo phông xuống cũng uống một ngụm.

Tôi thấy giữa hai chúng tôi hơi ngưng ngừng.

“Kháps người anh bây giờ đều toàn vết thương.” Tôi thờ dãi nói.

Ô Ngộ nói: “Hai người bọn họ đều được huấn luyện, tôi đánh không lại bọn họ.”

“Nhưng anh đã ngăn hai người bọn họ giết người.” Tôi lập tức nói.

Ô Ngộ nói: “Là cô đã cùng tôi ngăn cản.”

Trời đã tối hẳn, ánh đèn càng thêm yếu ớt. Trong lòng tôi chợt thấy ngọt ngào, tôi có thể cảm nhận được mình đang mong đợi cái gì sẽ xảy ra tối hôm nay. Nhưng sợ chờ đợi này lại khiến tôi cảm thấy lo lắng.

Tối nay anh ấy rất im lặng, có nhiều lần hai mắt chúng tôi nhìn nhau, nhưng cũng không nói gì.

Đồ ăn được bung lên rồi, tôi gọi món Pilaf của dân tộc Thái (1), đựng trong giỏ trúc, cơm ở chính giữa, bên cạnh là tám món ăn mặn đủ loại màu sắc, hai chúng tôi đeo bao tay bắt đầu ăn.

(1) là món ăn ngon của dân tộc Thái ở châu tự trị Tây Song Bản Nạp Tỉnh Vân Nam. (Link ảnh: [http://img.mp.itc.cn/upload/2016 ... 6c675b208933_th.jpg](http://img.mp.itc.cn/upload/2016...6c675b208933_th.jpg))

Dần dần, bị chúng tôi chén sạch hơn phân nửa, bất ngờ tôi cắn nhầm quả ớt cay đến mặt tôi nóng lên, tôi ném cái bao tay, không ngừng tìm nước: “Nước, nước nước!”

Nào ngờ, Ô Ngộ cầm ấm nước lên, ấm nước đã trống rỗng, tôi gọi to: “Phục vụ, thêm nước!” Phục vụ vén rèm đi vào mang ấm nước ra ngoài, tôi cúi đầu nhìn những thứ trên bàn xem có gì có thể làm bớt cay không, chợt Ô Ngộ ngồi ở bên cạnh hỏi tôi: “Rất cay sao?”

Tôi gạt đầu như bầm tôi, tôi cảm thấy cay đến nước mắt sắp trào ra rồi.

Trên mặt của anh không có nụ cười, anh đặt đĩa xuống, anh cúi người qua, tay anh đè đầu tôi lại, hôn xuống.

Hô hấp của tôi ngưng lại, mặt của anh rất gần tôi, hơi thở khiến tôi vừa quen thuộc vừa rối loạn. Anh nhắm mắt lại, nhẹ nhàng mút vào miệng tôi, một lát sau anh buông tôi ra, không nhìn tôi mà ngồi về chỗ của mình.

Lúc này rèm được vén lên, nhân viên phục vụ mang nước đi vào.

Chờ nhân viên phục vụ rời đi, tôi ăn cơm, cả người mới tỉnh táo trở lại, từ từ trở về hiện thực, tôi hỏi: “Anh có ý gì?”

Ô Ngộ không nói lời nào, anh ấy vậy mà không nói lời nào ** Hôn tôi xong lại không nói gì.

Tôi cảm thấy trái tim mình đập loạn, không tìm thấy nhịp điệu, tôi cũng im lặng một lát rồi nói: “Thịt nướng này mùi vị ngon lắm, anh thử xem.”

Anh ấy móc hộp thuốc từ trong túi ra rồi nói với tôi: “Tôi đi ra ngoài hút thuốc một lát.” Tôi chưa kịp nói gì thì anh đã vén rèm đi ra ngoài, xuyên qua tấm rèm xanh thì thoảng bị gió thổi phát lên, tôi nhìn thấy anh đứng ở dưới mái hiên đối diện, không nhúc nhích, dáng vẻ vừa cô đơn, vừa lạnh lẽ.

Tâm tình của tôi chợt bị cảm giác đau lòng thay thế, tôi nghĩ anh đang muốn làm cái gì thế, rõ ràng anh đã hôn tôi, xong rồi chạy ra ngoài hút thuốc, anh muốn yên tĩnh một chút, hay là anh lúng túng, hoặc anh cảm thấy hối hận?

Tôi quyết định sẽ vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, để tránh mất mặt.

Nhưng cảm giác trên môi rất đặc biệt, đó là hơi thở của anh, một suy nghĩ kì lạ rót vào trong đầu tôi: Từ nay về sau, tôi không có cách nào xem như anh với tôi chưa xảy ra chuyện gì cả.

Một lát sau, anh bước vào, tôi đã khôi phục lại bình tĩnh tôi nói: “Tôi đã tính tiền online rồi, anh đừng giành với tôi.”

Anh nói: “Được.”

Hai chúng tôi nhìn nhau rồi anh dời ánh mắt đi, tôi cũng vậy.

Anh nói: “Vậy tôi đưa em về?”

Tôi nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gập Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Đàm Giảo (5)

Anh vừa đứng dậy, tôi không nhận được nắm lấy cánh tay anh, anh bỗng nhiên quay đầu lại nhìn tôi.

Tôi cảm thấy lửa giận trong lòng mình đang thù đốt khiến yết hầu mình nóng lên, còn có chút ỳ khuất khó hiểu, viền mắt tôi nóng lên. Tôi nói: “Anh có ý gì? Hôn xong rồi không tính toán gì hết sao? Trong lòng anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Tất nhiên điều đó không nói lên tôi thích anh, tôi yêu anh...”

Trong mắt anh ấy như đẩy lên ngọn lửa, ngọn lửa màu đen.

Những lời còn sót của tôi bị ngăn ở trong miệng, anh ôm tôi, giam tôi ở trong ngực mình, lần này anh hôn ác liệt hơn, đầu lưỡi anh duỗi vào trong, giống như Trăng Ngư nói, y hệt như sói, muốn quấy rối thế giới của tôi đến long trời lở đất. Nhưng sao tôi bỗng dưng muốn khóc, nước mắt vòn quanh trong hốc mắt, tay anh nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng tôi, chần chứa cảm giác dịu dàng. Anh hôn đến tôi không thở nổi, chờ tôi kịp phản ứng thì đã bị anh ôm lên đùi, tay bị anh bắt lấy, anh cứ hôn tôi hết lần này đến lần khác.

Đến khi phục vụ vén rèm lên, anh mới buông tôi ra, tôi lập tức bật dậy từ trên đùi anh, nhưng anh vẫn nắm tay tôi không buông, ngẩng đầu lên cứ nhìn tôi như vậy, ánh mắt hơi đỏ ngầu.

Phục vụ cười xấu hổ rời đi, tay tôi vẫn bị anh lôi kéo, tôi hỏi: “Như vậy lại có ý gì?”

“Đàm Giảo.” Anh nói: “Tôi thích em, đây chính là suy nghĩ trong lòng tôi, em biết trước giờ tôi không hề che giấu, mỗi hành động cử chỉ của em tôi đều cảm thấy dễ thương, cảm thấy em chính là cô gái mà trong lòng tôi muốn.”

Nhưng tôi không có cách nào mở miệng, nói em hãy ở bên tôi, sau này xảy ra chuyện gì đâu ai biết được. Tôi không thể hứa hẹn gì với em cả, tôi có... chuyện cần phải làm, thậm chí tôi có thể... không ở lại Đại Lý quá lâu. Tôi không có cách nào ở bên em, tôi không muốn làm lỡ em.”

Tôi nghe vừa vui vừa sợ, sau khi nghe xong, trái tim hoang mang dần dần trầm xuống, tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, nên gắng gượng duy trì đáng vẻ chẳng thèm để ý, tôi nói: “Anh nói có chuyện phải làm là vụ án của Ô Diệu sao?”

Ô Ngộ buông lỏng tay tôi ra, anh sờ điều thuốc mới lấy ra vài cái, rồi mới cúi đầu châm lửa, anh hít mạnh mấy hơi, không nói lời nào.

Trước đây tôi chỉ tìm tin tức của Ô Ngộ nên không có phát hiện gì cả, nhưng bây giờ tôi đã biết có chuyện gì xảy ra với anh ấy rồi, chuyện gì đã khiến

đứa con cưng của trời, bị đánh rơi khỏi đám mây, đánh thành bộ dạng hiện tại như bùn đất im ắng đã nhuộm mùi khói lửa.

“Em đã xem tin tức trên mạng rồi.” Tôi nói: “Khoảng một năm trước, chính là một tháng sau khi chúng ta rời thuyền, Ô Diệu đã gặp phải... tên sát thủ liên hoàn, hơn nữa còn rất tàn nhẫn, biến thái, em ấy là mục tiêu thứ năm của hắn.” Tôi hơi dừng một chút, khó mà kể rõ: “Một tháng sau, mẹ của anh vì đau khổ quá độ, nên đã bất ngờ rơi xuống nước qua đời, trong thời gian ngắn như vậy, anh đã mất đi tất cả.”

“Đàm Giảo, đừng nói nữa.” Anh nói: “Đều đã qua rồi.”

Thì ra, thì ra miệng vết thương ấy vẫn hằn sâu trong lòng anh, chưa bao giờ lành lại.

“Hóa ra, anh bỏ công việc, thân phận, tương lai, một năm qua anh vẫn luôn tìm kiếm hung thủ?” Nước mắt tôi từ từ tràn ra: “Không sao cả, em hiểu mà. Em có thể tìm hung thủ chung với anh, nếu anh rời khỏi Đại Lý em sẽ chờ anh.”

“Em không hiểu được đâu.” Anh nói bằng giọng điệu chậm rãi: “Khi chuyện như vậy xảy ra với mình, mới biết mỗi mỗi không có ngày kết thúc.”

Tôi không nói nên lời, mắt tôi đỏ lên, mắt anh có đỏ như tôi không?

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Đàm Giảo (6)

“Rồi, chúng ta cứ như vậy sao?” Tôi nghe giọng mình khàn khàn.

Ô Ngộ nhìn tôi, đó là ánh mắt hết sức kiên định và sâu sắc vô cùng. Anh nói: “Bí mật trên thuyền vẫn chưa điều tra rõ, tôi nghĩ sẽ có chuyện gì đó xảy ra nữa, tôi sẽ cố hết sức bảo vệ em, không để em gặp bất kì bất trắc gì.”

Tôi hít hít mũi rồi nói: “Bởi vì bây giờ anh là một người chính trực, vô tư, cho nên anh mới bảo vệ em bảo vệ những đứa trẻ kia sao?”

Anh ấy im lặng, thấp giọng nói: “Không, là vì tình yêu.”

Tôi ngần ngại, nước mắt thi nhau rơi xuống nhưng dáng vẻ anh ấy vẫn im lặng như nước, tựa như anh nói, anh ấy như vậy, mãi mãi không có bờ bến, không đến được điểm cuối. Tôi nắm lấy tay anh ấy nói: “Anh không thể như vậy, anh cho rằng mình là ai? Anh vì tình yêu nên bảo vệ em, nhưng anh không dám ở bên em, em không chấp nhận! Nếu vậy sau này đừng gặp mặt nữa! Sau này em có gặp xui xẻo gì, tự mình em gánh chịu, tuyệt đối không cần anh lo!”

Anh ấy nắm lấy tay tôi, bờ môi mấp máy vài lần, tôi hy vọng anh ấy sẽ không đè nén những lời nói trong lòng như ban nãy, thế nhưng anh đã khép ánh mắt lại, rồi khẽ giọng quát: “Ồ bên em sao? Nếu như hắn cũng nhắm vào em thì sao?”

Tôi thoáng ngây ngẩn cả người.

Anh ấy giờ phút này, khiến tôi cảm thấy như mình bị con thú bao vây, tôi cuối cùng cũng nhìn thấy hai mắt anh đỏ lên, anh ấy dùng nét mặt lạnh lùng hà khắc, dứt khoát nhìn tôi, rồi tôi nghe anh nói:

“Tôi vẫn luôn tự cho mình là thông minh, sau khi Ô Diệu xảy ra chuyện, tôi đã thề nhất định phải bắt được hắn... Nhưng một năm qua, tôi tìm khắp đại giang nam bắc, tìm khắp những nơi có thể có dấu vết của hắn, tôi thậm chí còn có đôi mắt vượt qua người thường, nhưng chẳng có thu hoạch gì, hắn là một tên tội phạm cao thủ, căn bản là không có nhân tính. Tôi cảm thấy hắn đã nhận ra tôi, tôi một mực đuổi theo hắn vì vậy nếu như hắn phát hiện ra em thì sao? Em với Ô Diệu...”

Tay anh ấy cách khuôn mặt tôi một khoảng thì dừng lại: “Sẽ giống như những người bị hại kia.”

“Đàm Giảo, em hãy trở lại cuộc sống của em đi, làm một đại tác giả, thật vui vẻ, sống an an ổn ổn.” Anh nói: “Hôm nay trước khi tôi đến đây, tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi nghĩ đến suốt cả đêm không ngủ, đời người có rất nhiều chuyện bất lực, có rất nhiều chuyện đâu đoán trước được. Em không thể sa vào cái hầm như tôi, hãy nghe lời tôi, tôi vẫn luôn dõi theo em”

—

Đêm đó, tôi khóc một mình rất lâu, khóc rất nhiều.

Nửa đêm, tôi đứng dậy nhìn ánh trăng tròn trên trời, tôi nghĩ tôi thật sự chưa bao giờ biết hình dạng của tình yêu chân chính là như thế nào?

Là ngọt ngào, hạnh phúc sao? Bây giờ tôi biết rồi, chắc chắn không phải.

Đó là thứ không trọn vẹn có cầu cũng không được sao? Sao tôi có thể từ bỏ như vậy?

Tôi ngồi xuống, mồ mướt lạnh, tính toán thời gian, phát hiện chúng tôi gặp lại đến hôm nay vừa tròn mười lăm ngày, đã nửa tháng rồi.

Mới nửa tháng thôi mà? Sao có thể không buông bỏ được chứ? Dù sao anh ta cũng đã từ chối tôi, trong lòng tôi sao vẫn còn một suy nghĩ, nếu không từ bỏ được thì sao?

Tôi thật sự không biết, tình yêu là cái gì

Tôi chỉ biết là, bây giờ khi tôi nhớ lại, mỗi một ngày khi chúng tôi ở bên nhau, nhìn như rất bình thường, nhưng nhớ đến ruột gan lại nóng lên, đó chính là tình yêu.

Tôi vừa mới rơi xuống một hồ sâu tên Ô Ngộ, nhưng anh ấy lại không dám ở bên tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Đàm Giảo (7)

Tôi cảm thấy mình đã ngủ rất lâu, khi tỉnh lại trong ngực như được lấp kín bởi hai chữ: Ô Ngộ

Tôi mở mắt, nhìn ánh sáng ngoài cửa sổ. Tấm rèm màu vàng nâu nhẹ nhàng đung đưa theo gió, bên ngoài là ngọn núi màu xanh biếc, sau cơn mưa trời xanh thăm thẳm vô cùng, mây trôi thong thả như đang dạo chơi.

Cả người tôi như bị điện giật, tôi lập tức ngồi dậy. Không cách nào tin được cảnh đã nhìn thấy trước mắt, tôi cảm thấy mỗi tế bào trên người mình đang run rẩy, suýt nữa nổ tung.

Nhưng hết thảy đều rất chân thực, giường lớn trong phòng trên thuyền rất mềm mại, đúng mực. Tôi rất ngạc nhiên khi nắm tay mình một cái, rất đau, tôi không phải đang nằm mơ.

Hai chân tôi đều mềm nhũn, tôi trượt xuống sàn nhà, mỗi bước đi đều rất chân thực, tôi liếc nhìn tất cả trong ngoài khoang thuyền, đều là thật. Tôi không phải đang nằm mơ.

Tôi đã trở lại con thuyền đấy rồi.

Chung quanh rất im ắng, gió thổi vang lên tiếng xào xạc, còn có tiếng chim bay qua, là những con chim kì lạ màu đen, chúng nó bay qua cửa sổ, chưa hề dừng lại, hình như không nhận ra tôi. Tôi cảm thấy xung quanh mình thật âm ỉ, tiếng hô hấp của tôi rất lớn, “thở ra- thở ra- thở ra” vang lên bên tai mình.

Tôi không phải đang nằm mơ, tôi có thể khẳng định lần nữa, bao gồm cả lần trước cũng rất chân thực, tôi đã trở lại trên chiếc thuyền này.

Có cơn lạnh lẽo nào đó giống như một cái động sâu, đang từ từ khuếch trương ở trong lồng ngực tôi.

Tôi chậm rãi cầm lấy điện thoại trên giường, cảm giác cánh tay mình dần dần cứng ngắc, tôi nhìn thời gian trên điện thoại: 24/6/2016 10h33’

Tôi không tin, tôi lại mở tivi, bật máy tính lên. Tất cả thời gian hiển thị đều giống nhau.

Trừ phi lúc này tôi đang sống trong một âm mưu, nhưng chiếc thuyền này, những cảnh sắc ngoài cửa sổ, còn có lộ trình cách thành phố Đại Lý ít nhất mấy trăm cây số, sao có thể là giả chứ?

Nếu như bây giờ là ngày 24/6/2016, một năm sau, ký ức của tôi bắt đầu mất đi từ ngày hôm nay, nhưng bây giờ tôi đang trải qua điều đó.

Một ý nghĩ đáng sợ nảy lên trong đầu tôi.

Đang bổ sung vào.

Mất đi đấy, rồi lại bổ sung vào.

Tôi ngồi yên ở trong phòng một hồi lâu, mới cảm thấy tâm trạng của mình bình tĩnh lại, tôi lấy hết can đảm, mở cửa phòng rồi đi ra ngoài.

Ánh mặt trời rất dịu dịu, nhưng phía chân trời vẫn có nhiều tầng mây chất chồng, mấy ngày nay chắc sẽ có mưa, sóng ánh sáng trong nước lẫn lẫn, âm nhạc êm ái vang lên trên khoang thuyền. Trên boong thuyền đằng trước có mấy du khách đang nghỉ chân nói chuyện phiếm, hết thảy đều sống yên bình lặng.

Tôi không biết hiện tại sắc mặt mình như thế nào, tôi đi từng bước về phía trước, khi người bồi bàn đi qua bên cạnh tôi thì ân cần hỏi tôi: “Cô à, cô không sao chứ? Sắc mặt cô không được tốt lắm!”

Tôi luống cuống nói: “Không sao...Xin hỏi hôm nay là ngày bao nhiêu vậy?”

Anh ta trả lời thời gian, tôi nghĩ anh ta đã thành công nhìn thấy sắc mặt hồng lét của tôi.

Tôi đi ngang qua hành lang, lướt qua mấy người rồi đi xuống bên ngoài phòng tiệc dưới lầu một, tôi nhìn thấy mấy người khách du lịch mình từng gặp, nét mặt họ rất an nhàn, tôi không đi vào trong mà chỉ đứng ở đầu thuyền, gió thổi càng khiến tôi thêm tỉnh táo, tôi đã tự nói với mình nhiều lần: Sự thật, đây là sự thật.

Tôi đột nhiên ý thức được một chuyện, nếu như đây là sự thật vậy...Ô Ngộ, anh ấy có trở lại trên chiếc thuyền này không?

Tôi cất bước chạy trở về, nào ngờ đâm đầu vào một nam một nữ đang đi tới.

“Á.” Người nữ kinh sợ thét lên.

Tôi lập tức nói: “Thật xin lỗi!” Khi ngẩng đầu lên nhìn bọn họ, tôi hít sâu một hơi.

Người đàn ông cao gầy, tuấn lãng, người phụ nữ xinh đẹp, dịu dàng, uyển chuyển. Là Chu Quý Nhị với Ngôn Viễn.

Bọn họ cũng trở lại, Ngôn Viễn đã sống lại!

Tôi vô thức lùi về phía sau một bước, nhất là khi nhìn vào đôi mắt đen thẫm thẫm không nhìn ra bất kì cảm xúc nào của hắn.

Nhưng Chu Quý Nhị lại dẫu môi, như hoàn toàn không nhận ra tôi: “Không sao, lần sau đi đường cẩn thận một chút.”

Sau đó, cô ta nắm tay Ngôn Viễn, Ngôn Viễn cũng nhìn tôi chằm chằm rồi mỉm cười nói: “Không sao.”

Chưa đợi tôi phản ứng kịp thì hai người bọn họ đã đi rồi.

Bọn họ không quen biết tôi?

Chẳng lẽ, bọn họ vẫn còn là bọn họ ở ngày 24/6 sao?

Tôi nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, rồi quay người chạy về hướng căn phòng của Ô Ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Đàm Giảo (8)

Ánh đèn trên hành lang nhu hòa, nhưng bước chân tôi trở nên ngập ngừng, bởi vì tôi không biết khi nhìn thấy anh, anh còn nhớ cuộc nói chuyện gần như đau khổ giữa chúng tôi hay không? Tôi đi tới cạnh cửa, nhưng nào ngờ phát hiện cửa đang khép hờ.

“Ô Ngộ.” Tôi nhẹ giọng gọi

Không có ai trả lời.

Tôi chậm rãi đẩy cửa vào.

Bên trong trống không. Nhưng áo sơ mi vừa mới thay, mấy vi tính trên bàn vẫn còn, anh ấy đi đâu?

Anh ấy có thể không nhớ tôi không? Giống người đắm người Ngôn Viễn? Suy nghĩ này vừa nảy lên trong đầu, hệt như hỏa thạch nóng hằm hập, in dấu trên trái tim tôi.

Không, cho dù anh ấy đã từ chối tôi, nhưng tôi không hy vọng anh ấy sẽ quên mười lăm ngày gần gũi, chúng tôi sớm chiều ở bên nhau, nó rất chân thật, anh ấy thừa nhận đó là tình yêu, tôi không muốn nó chẳng còn gì cả!

Tôi nắm tay nắm cửa, xung quanh rất yên tĩnh, tôi muốn bật khóc, rốt cuộc tôi đã rơi vào hoàn cảnh quỷ quái gì thế này? Thời gian xoay chuyển trong vòng một đêm.

Nhưng tôi biết rõ, mấy ngày kế tiếp ở trên thuyền, nhất định có chuyện quý dị gì đó đang chờ tôi, đoạn ký ức bị mất đi, bí mật bị tôi quên mất.

Tôi ép mình tỉnh táo lại.

Ô Diệu!

Đúng, Ô Diệu! Anh ấy gấp rút, vội vã rời khỏi như thế, nếu như vẫn còn ở trên thuyền, nhất định đang ở phòng Ô Diệu, hy vọng đó khiến trái tim tôi đập cuồng loạn, nhưng Ô Diệu ở phòng nào? Tôi quay người đi trên hành lang, tôi thầm nghĩ, có lẽ chỉ có thể tìm cách đến hỏi thăm chỗ người phục vụ...

**

Tôi thoáng ngừng bước.

Cửa phòng bên cạnh đang khép hờ, vẫn chưa đóng chặt. Một giọng nữ trong trẻo truyền đến: “Anh,...anh, anh bị làm sao vậy? Sao đột nhiên anh ôm em? Anh bị...cái gì kích thích sao?”

Trái tim tôi như bị bóp chặt, tôi từ từ đẩy cửa ra.

Bên trong được ánh mặt trời chiếu sáng mọi ngõ ngách, cô bé Ô Diệu tôi đã từng gặp một lần, vốn đã mất vào tháng 8/2016, lúc này vẫn đang sống sờ sờ ngồi ở bên cửa sổ, trùng to mắt nhìn tôi. Mặt mũi em ấy xinh đẹp giống anh trai mình, nhưng có vẻ hoạt bát và đáng yêu hơn nhiều. Mà Ô Ngộ hoàn toàn khác biệt với người tôi yêu thích, nhưng rõ ràng là cùng một người, anh đứng trước mặt em ấy, đưa tay vuốt tóc em ấy rồi vùi đầu trong mái tóc của em ấy.

Ô Diệu đẩy Ô Ngộ một cái, ho nhẹ nói: “Anh, có người đến kia. Anh rút cuộc bị làm sao vậy?”

Rồi em ấy nhỏ giọng nói: “Có phải những công thức tính toán đó khiến anh choáng váng rồi không?”

Tay Ô Ngộ vẫn ôm em ấy như cũ, anh ấy ngẩng đầu lên, nhìn tôi.

Là cặp mắt đó, cặp mắt sâu hoắm, hơi ửng đỏ, nhuộm đầy bụi, cho dù khuôn mặt anh lúc này trắng ngần, dáng người gầy gò không giống anh thợ sửa xe tôi thích chút nào.

“Ô Diệu.” Anh mở miệng nói: “Em ở lại đây, đừng đi đâu cũng đừng ra khỏi phòng, anh có chuyện rất quan trọng muốn nói với em.”

Ô Diệu hơi khàn trương: “Dạ.”

Tôi ngây ngốc nhìn anh ấy đến gần, rõ ràng hôm qua mới gặp vậy mà lúc này trái tim tôi lại đập đến khó kiểm soát được.

Giây phút này, anh ấy nở nụ cười, nụ cười rất dịu dàng, khiến người ta rung động. Anh ấy ôm cổ tôi, ôm tôi vào trong ngực, sau lưng tôi là bức tường, tôi vô thức lùi lại, nhưng bị anh ấn chặt vào tường, anh ôm tôi, ép sát lại, vẫn không nhúc nhích.

Ô Diệu đứng phía sau anh, lộ ra nét mặt khó tin, sau đó đưa tay che miệng rồi bật cười: “Hai người...Anh...anh khi nào lại quen được...cô...à chị xinh đẹp như vậy..” rồi em ấy nhỏ giọng lầm bầm: “Một người đàn ông ngành kỹ thuật vạn năm cầm dục lại học được cách đông tường...Trời ạ...”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Đàm Giảo (9)

Tôi hơi khó chịu trong lòng vì thế tôi dùng hết sức đẩy anh ra, tôi nói: “Anh làm cái gì vậy? Hai chúng ta chẳng phải đã nói rõ rồi sao? Buông tay!”

Ô Diệu lập tức ngậm miệng.

Ô Ngộ nắm tay tôi không buông, liếc mắt nhìn tôi thật sâu rồi nói: “Ra ngoài với tôi.” Tôi dùng sức giãy ra nhưng bị anh lôi kéo một mạch tới cửa phòng, anh đóng cửa ‘bịch’ một tiếng rồi mới buông tay tôi ra.

Tôi đi về đến bên cửa sổ, đưa lưng về anh, không nói lời nào.

Anh đi tới bên cạnh tôi, cũng im lặng một lát rồi nói: “Tôi còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.”

Tôi trầm mặc một hồi, tôi nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Anh nói: “Tôi mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, những chuyện lạ lùng chúng ta gặp phải còn ít sao? Trí nhớ của chúng ta, Ngón Viễn rồi lủ chìm, đều có liên quan đến chiếc thuyền này, bây giờ thời gian đảo ngược rồi, Đàm Giáo, em biết điều này có ý nghĩa gì với tôi không?”

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, nhìn về mỗi một trong đôi mắt sâu thăm thẳm ấy, viên mắt ửng đỏ, tôi biết anh ấy đã khóc, tôi biết điều này có ý nghĩa với anh thế nào, có nghĩa là anh có thể thay đổi lịch sử, thay đổi vận mệnh. Anh ấy có thể ngăn cản em gái với mẹ anh ấy lần lượt qua đời.

Trong lòng tôi hơi rung động, tôi nói: “Thật tốt, thật sự tốt quá, Ô Ngộ nếu như có thể ngăn cản hai người bọn họ bị giết hại, anh không cần sống cuộc sống như thế. Anh... sẽ được sống tốt hơn.”

Anh quay đầu lại, dùng ánh mắt ân cần và hết sức dịu dàng nhìn tôi. Tôi chịu không nổi, bèn nói: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm như thế nào?”

Anh nói: “Tôi sẽ dùng hết sức để ngăn cản vụ mưu sát xảy ra.” Tôi gật đầu.

Anh nói: “Em có bằng lòng giúp tôi không?”

Tôi không chút do dự nói: “Đương nhiên là bằng lòng rồi.”

“Vậy bây giờ chúng ta đi tìm Ô Diệu.” Anh xoay người, nói, rồi chợt nở nụ cười: “Em là thần tượng của em ấy đấy, Thất Châu đại thần, em ấy luôn có tâm lý chống đối tôi, hay là em đi giải thích mọi chuyện với em ấy đi, nói không chừng em ấy sẽ tin em hơn.”

Tôi đi theo anh được hai bước chợt dừng lại, trong lòng tôi mơ hồ đã có phỏng đoán, nhưng tôi vẫn không nhận được.

Tôi nắm lấy vạt áo sau lưng anh rồi cúi đầu nói: “Ô Ngộ, nếu như lịch sử thay đổi, anh không còn làm thợ sửa máy nữa, chúng ta... có phải sẽ không quen biết không?”

Anh ngừng bước.

“Không đâu.”

Anh ấy xoay người lại, đặt tay lên mặt tôi, ngón tay trắng nõn không còn thô ráp, chỉ có vết chai nho nhỏ của người đàn ông trong ngành kỹ thuật.

“Tôi vẫn sẽ nhớ em.” Anh nói: “Tôi sẽ không quên.”

Lời anh nói lại khiến tôi khổ sở: “Sao anh biết được?”

Anh im lặng rồi nói: “Bây giờ là ngày 24/6/2016 10h55” tôi còn nhớ tất cả, nếu như lịch sử có thể thay đổi, vậy sẽ bắt đầu thay đổi từ hiện tại. Bây giờ tôi nhớ em, sau này tôi cũng sẽ nhớ em, tuyệt đối không quên em đâu.”

—

Tôi với Ô Ngộ đi ra bên ngoài phòng Ô Diệu.

Anh khẽ gõ lên cửa phòng, khuôn mặt thoáng hiện ra nụ cười, nụ cười ấy hơi đau khổ, tôi thấy anh ấy như vậy quả thật rất đáng thương.

Đúng lúc này, không biết do ánh mặt trời giữa trưa quá chói, hay do hôm nay tôi tỉnh lại, tinh thần quá khẩn trương, tôi đột nhiên cảm thấy đầu hơi choáng váng, khóe mắt tôi thậm chí còn nhìn thấy một vài ánh sáng trắng.

Tôi chịu đựng, bây giờ không phải lúc làm lỡ thời gian.

Ô Diệu mở cửa, nhìn thấy hai người chúng tôi thì lộ ra nụ cười thúc giục: “Ôi anh, anh kéo được người trở về rồi hả? Chị, sao chị giải quyết được ông anh ngạo kiều của em thế?”

Mặc dù Ô Ngộ nói Ô Diệu rất sợ anh, không nghe lời nhưng tôi thấy em ấy rất đáng yêu, rất thích em ấy, tôi nở nụ cười nói: “Ô Diệu, chào em, chị tên là Đàm Giáo, chữ Đàm bên cạnh chữ Ngộ, còn chữ Giáo trong trắng sáng.”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Đàm Giáo (10)

Tôi cảm thấy ánh mắt sáng rực của Ô Ngộ đang nhìn tôi.

Ô Diệu bước lên quen thuộc kéo tay tôi đi vào trong, tôi với em ấy sóng vai ngồi ở trên salon, Ô Ngộ ngồi ở góc giường đối diện bọn tôi, tôi phát hiện

ánh mắt anh trở nên tĩnh lặng, trong tĩnh lặng xen lẫn chút lưu luyến liếc nhìn hai người con gái trước mặt.

Tôi không chịu nổi, bởi vì tôi cảm thấy mình muốn tha thứ bỏ qua cho anh ấy.

“Nói việc chính đi.” Ô Ngộ nói: “Ô Diệu, bọn anh có một chuyện quan trọng muốn nói với em, em nhất định phải ghi nhớ, lần này nhất định phải nghe lời anh.”

Ô Diệu: “Dạ...”

Ô Ngộ bỗng nhiên nhìn về phía tôi, nói: “Em không tin anh, nhưng phải tin cô ấy. Nickname của cô ấy là Thất Châu, là đại thần trên mạng mà em thích nhất.”

Anh ấy nói vậy, tôi thấy hơi ngượng ngùng. Quả nhiên Ô Diệu đưa tay che miệng mình: “ÁÁÁ Chị chính là Thất Châu đại đại hả? Đại thần! Á, á, á chị lại có thể xuất hiện trước mặt em!”

Ô Diệu không hổ là em gái của Ô Ngộ, đầu óc em ấy hoạt động rất nhanh, em ấy nói một hơi: “Chuyện quan trọng hai người muốn nói, không phải là chuyện hai người bên nhau chứ? Chẳng lẽ vì em rất thích chị, nên anh trai em dứt khoát cưới chị về làm chị dâu em sao? Trời ạ, Thất Châu đại đại, sao chị có thể xinh đẹp, gầy như vậy? Em muốn khóc quá...”

Viên mắt của em ấy đã chan chứa nước mắt, điều ấy khiến tôi cảm động, tôi nhớ đến bài báo đã đưa tin về cái chết của em ấy, càng cảm thấy khó chấp nhận. Tôi vỗ vai em ấy nói: “Đừng sợ, sau này thời gian chúng ta làm bạn còn dài mà, không liên quan đến anh của em, dù chị với anh ấy không ở bên nhau chị vẫn là Thất Châu, bạn của em.”

Ô Diệu lộ ra đôi mắt từ kẽ tay, rồi liếc nhìn tôi, lại liếc nhìn Ô Ngộ. Ô Ngộ nhìn bọn tôi, ánh mắt khiến tôi ruột gan rối bời, nhưng đúng lúc đó, tôi phát hiện sắc mặt của anh trắng bệch.

“Ô Diệu, em hãy nghe anh nói.” Ô Ngộ nói: “Ngày 5/8 em tuyệt đối không được đến ngõ Xuân Tịch bên cạnh quảng trường Tú Ngạc.”

Đúng lúc này. Tôi đột nhiên thấy choáng váng, đứng ngồi không vững, viên mắt cũng biến thành màu đen, nháy nháy liên tục, trong tầm mắt mờ nhạt, tôi liếc nhìn Ô Ngộ một cái, Ô Diệu lại thốt lên: “Hai người làm sao vậy?”

Tôi không có cách nào trả lời.

Tôi thấy viên mắt mình đang không ngừng rẽ ngoặt, những cánh vật bên trong phòng đều trở nên uốn éo. Tôi thấy Ô Diệu và hét thấy đang cách tôi rất xa, bọn họ rơi vào trong vòng xoáy rất sâu, mà cơ thể tôi như chết lặng, không thể động đậy.

Nhưng đúng lúc này, ngón giữa truyền đến cảm giác, có người đang nắm tay tôi, tôi không biết anh đã đến gần tôi như thế nào, nhưng giờ phút này tôi lại nhớ đến câu nói khi nãy của anh: Sau này, tuyệt đối không quên.

“Ô Diệu, nhớ kỹ, ngày 5/8 đừng đi đâu cả, hãy ở nhà.” Tôi nghe tiếng thét mơ hồ của anh.

Sau đó tôi rơi vào bóng tối thật sâu, mất đi tri giác.

—

Khi tôi tỉnh lại, tôi thấy mình đang ở trong căn nhà quen thuộc ở Đại Lý.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng vẫn tươi đẹp, yên ả như mọi ngày.

Tôi khỏi nhìn thời gian, cũng đoán được mình đã trở về một năm sau, mùa hè năm 2017.

Tôi đã trở về. Còn anh ấy thì sao?

Trong lòng tôi như nứt ra một lỗ hổng, tôi lập tức từ trên giường bò dậy, vừa định lao ra khỏi nhà thì dừng lại.

Tôi luống cuống tay chân bật máy tính lên, tôi liếc mắt nhìn thời gian, quả nhiên chính là ngày hôm sau tôi với Ô Ngộ cùng ăn cơm, tôi lên mạng nhập vào cái tên Ô Diệu.

Trên mạng cung cấp cho tôi kết quả tìm kiếm mới nhất là: Ô Diệu là người huyện x, tỉnh Giang Tô, là sinh viên năm tư đại học xx Tô Châu, Ô Diệu mất tích ở trong nhà vào ngày 7/8/2016, cảnh sát căn cứ vào hiện trường phạm tội, khẳng định hung thủ là cùng một người, đây cũng là cách duy nhất mà tên sát thủ liên hoàn gây án, người bị hại bị mất tích thời gian dài, chưa tìm được thi thể.

Trong lòng của tôi ‘ầm’ lên một tiếng, từ bị giết hại biến thành mất tích, hơn nữa tội phạm còn thay đổi cách gây án, lịch sự ghi chép cũng thay đổi.

Có chuyện gì xảy ra vậy? Rốt cuộc có cứu được hay không?

Tôi đứng lên, đi ra khỏi nhà, lái xe, tôi lái với vận tốc cao nhất từ khi tôi sinh ra đến giờ, tôi lái đến cửa hàng sửa xe.

Ô Ngộ, anh còn ở đây không?

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gập Trăng Sáng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Ô Ngộ (1)

Tôi đẩy cánh cửa đó ra, suýt không cảm được nước mắt.

Tôi ít khi rơi lệ, khi mẹ với Ô Diệu còn sống chưa từng nhìn thấy tôi khóc. Là một người đàn ông, sau lưng bạn còn có hai người phụ nữ yếu đuối, trước mặt bạn là tương lai bấp bênh của gia đình, bạn phải hết sức mạnh mẽ, dẻo dai, bạn phải cố gắng hết sức khiến bọn họ và khiến chính mình có được cuộc sống như mong muốn.

Ánh mặt trời rất sáng, chiếu lên cánh cửa thủy tinh phía sau Ô Diệu, khúc xạ ra từng vầng sáng rực rỡ, em ấy vẫn mặc quần áo ngày hôm đó, trang điểm rất đẹp, em ấy luôn chú ý đến bề ngoài của mình, em ấy ngồi ở trước bàn, trong tay cầm sách của Đàm Giáo, thấy tôi bước vào thì hoảng hốt ném sách qua một bên rồi nói: “Anh, bây giờ là sáng sớm, hơn nữa em đã làm xong bài tập chuyên ngành của mình rồi.”

Không biết con bé đã giấu nhiều sách của Đàm Giáo ở đâu, con bé là một người rất thông minh và biết cách che giấu.

Nhưng ngày 5/8 sao con bé không thoát được tên kia?

Trong trí nhớ của tôi, ấn tượng cuối cùng về con bé mãi mãi dừng ở hình ảnh đồng thịt vụn khó phân biệt, trong cái thùng lạnh cảnh sát tìm được.

Tôi đi tới. Có lẽ nét mặt tôi quá dọa người, con bé ngây dại, càng thêm hoảng sợ, trước khi em ấy kịp chạy đi tôi đã ôm cổ em ấy lại.

Ô Diệu, em gái yêu quý của anh, em gái ruột thịt của anh.

Nước mắt tôi rơi xuống, tay ôm con bé có chặt quá không?

Sau đó, Ô Diệu cũng sợ hãi, con bé giả vờ, con bé ôm lấy mặt tôi nói: “Anh, anh sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi không nói nên lời, nhìn khuôn mặt trơn bóng, sống động của em ấy, tôi bật cười. nước mắt em ấy cũng rơi xuống, em ấy nói với tôi: “Anh, anh đừng như vậy, anh đừng khóc.”

Tôi ôm em ấy hồi lâu, tâm tình mới bình tĩnh trở lại, tôi không cách nào nói rõ lòng tin và sức mạnh đang xuyên qua huyết mạch và khung xương của tôi, tôi biết rõ tiếp theo mình muốn làm gì, tôi biết rõ hết thảy rất khó tưởng tượng, nhưng ông trời giống như đã ban kỳ tích cho tôi, tôi cầm lấy điện thoại lên gọi cho mẹ.

Nghe thấy giọng nói ân cần và hiền lành của mẹ ở đầu dây bên kia, tôi suýt rơi nước mắt, Ô Diệu đã choáng váng, em ấy vẫn quyết liệt nhìn tôi, mẹ cũng phát hiện ra điểm khác thường, mẹ hỏi: “A Ngộ, con sao vậy? Giọng con hơi lạ, có phải con bị cảm hay không?”

Tôi chưa bao giờ để mẹ lo lắng, tôi nghĩ đến thì thể gầy yếu, lạnh như băng sau khi được vớt trong nước lên, tôi hít sâu một hơi, kiềm nén nỗi đau như sóng to gió lớn trong lòng tôi nói: “Mẹ ơi, con không sao, bọn con du lịch rất vui mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe, sau này còn hưởng phúc.”

Mẹ nở nụ cười.

Cúp điện thoại, tôi nhìn vào đôi mắt dịu dàng và lo lắng của Ô Diệu, cũng từ từ nở nụ cười, lúc này động tác của tôi nhẹ hơn, tôi ôm chặt lấy em gái của mình.

“Ô Diệu, sau này em muốn chơi gì cứ chơi, em muốn đọc tiểu thuyết cứ đọc tiểu thuyết, muốn làm gì thì làm nấy, tất cả đều có anh đây.”

Một lát sau, tôi nghe thấy giọng nói do dự của em ấy: “Anh...anh đang thử thách ý chí của em sao? Em sẽ không mắc lừa đâu. Không, em hứa em sẽ không mê chơi, em sẽ học tập thật tốt, mỗi ngày đều hăm hở vươn lên!” Tôi nhìn thấy cặp mắt giáo hoạt tính nghịch của em ấy.

Tôi nhìn không được bật cười, nhưng hai tay ôm em ấy vẫn chưa buông ra.

Lúc này, Đàm Giáo xuất hiện.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy hốc mắt ửng đỏ và sắc mặt trắng bệch của cô ấy.

Tôi lập tức hiểu được, cô ấy đã bị dọa.

Trong đầu tôi bỗng nhiên nhớ tới hôm qua – có lẽ không thể gọi là tới hôm qua – chúng tôi ngồi trong cái lều trúc, tôi cúi đầu hút thuốc, còn cô ấy hít mũi nói: “Nếu như vậy, anh đừng đưa em về nhà, chúng ta cứ từ biệt tại đây đi!”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Ô Ngộ (2)

Cô ấy đầu hiểu, tôi phải dùng bao nhiêu ý chí mới có thể kiềm chế xúc động không nắm lấy tay cô ấy.

Nhưng suy cho cùng tôi vẫn ích kỷ, cô gái dưới ánh sáng nhạt xinh đẹp và đáng yêu biết bao, mặt bị cay đến đỏ bừng, bờ môi hồng nhuận, no đủ, lộ ra vẻ ngây ngốc, khẽ mím môi nhìn tôi.

Tôi cứ hôn cô ấy, khoảnh khắc ấy, lần đầu tiên tôi cảm thấy trái tim mình run rẩy vì một người con gái, tôi cảm thấy mình đã nhịn rất nhiều lần, có lẽ vì mấy hôm trước trải qua nguy hiểm nên tôi không muốn trêu chọc cô ấy, tôi tự cho mình có thể kiềm chế, nhưng nó khiến tôi ngày càng xúc động, hôn đến nổi, ngón giữa cảm điều thuốc cũng nóng lên.

Tôi không thể kéo cô ấy xuống hồ, tôi trôi nổi, tìm kiếm, thù hận, mạo hiểm, từ nào trên ấy cũng rất buông thả và sa ngã. Cô ấy là tất cả bình yên, những điều tốt đẹp nhất mà tôi gặp được, nếu như tôi không thể bảo vệ tốt cho cô ấy, ngược lại còn khiến cô ấy rơi vào tình cảnh nguy hiểm, thì còn nói đến tình yêu làm gì.

Có lẽ, tôi sợ mất đi lần nữa.

Nhưng nét mặt cô ấy giờ phút này ỳ ạch như vậy, trong mắt cô ấy chứa đựng bao nhiêu từ ngữ, tôi đều biết cả, nhưng bây giờ chúng tôi đã rơi vào hoàn cảnh như thế, sau này không biết còn xảy ra chuyện gì, tôi phải bảo vệ cô ấy thật kỹ.

Vì thế tôi đi về phía cô ấy. Sắc mặt cô ấy càng đau khổ, khi tôi kịp phản ứng thì mình đã ôm cô ấy mất rồi, cô ấy nào biết nếu cô ấy dùng ánh mắt ấy nhìn tôi thêm mấy lần, tôi sẽ vứt bỏ giới hạn ý chí cuối cùng, ích kỉ theo cô ấy bàn về tương lai không biết trước, một tình yêu không màng trách nhiệm...

Tôi biết cô ấy trước giờ rất thiện lương, trong hoàn cảnh rất khó hình dung này, tôi muốn cùng cô ấy kề vai sát cánh, vì thế tôi đưa ra đề nghị cô ấy giúp tôi cứu Ô Diệu, quả nhiên cô ấy đồng ý, thậm chí còn hết sức thân mật với Ô Diệu. Tôi biết cô ấy làm điều này xuất phát từ nội tâm, không phải muốn nịnh nọt tôi, dù sao kể từ khi chúng tôi trở lại phòng Ô Diệu lần nữa, cô ấy không còn nhìn thẳng vào tôi, cô ấy gai góc như vậy khiến tôi cảm thấy ngọt ngào, cũng hơi cay đắng.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nói chuyện tình yêu nam nữ với cô ấy.

Từ lúc bắt đầu bước vào phòng của Ô Diệu, đầu tôi đã hơi choáng váng, nhưng tôi không để ý. Đầu gối, thời không này lại ngăn ngui như hoa quỳnh sớm nở tối tàn? Khi nhận ra điều không bình thường, tôi lập tức nói lời cảnh cáo, tôi lơ mơ nhìn thấy Ô Diệu lộ ra nét mặt khó hiểu, thậm chí còn cố gắng muốn hỏi lại tôi, mặc dù tôi vẫn chưa yên tâm, không cam lòng nhưng tôi biết em ấy đã nhận được lời cảnh báo. Tôi cố sức cười với con bé, sau đó ngẩng đầu nhìn người phụ nữ của tôi, trong ánh trăng mờ mờ, tôi thấy cô ấy nhắm mắt lại, ngã xuống, sắc mặt tái nhợt, tôi đứng lên cũng ngã nhào xuống đất, chỉ nắm được đầu ngón tay của cô ấy.

Đàm Giáo, anh đã nói rồi, bất kể thời không xoay chuyển như thế nào, lịch sự thay đổi ra sao, tôi tuyệt đối sẽ không quên em.

Cho dù sau khi tỉnh lại, anh không còn ở nguyên tại chỗ.

...

Nhưng tôi vẫn ở Đại Lý, vẫn ở trong phòng nhỏ của cửa hàng sửa xe, im lặng tĩnh lại, tôi nhìn ánh mặt trời mới lên lúc sáng sớm, một lát sau, trái tim lại bị nỗi bi thương đã lâu chiếm lấy.

Lịch sử vẫn chưa thay đổi, tôi vẫn còn ở đây, còn ở nơi xa quê hương.

Một năm trước Ô Diệu mất tích, mặc dù chậm hơn lịch sử hai ngày, cách thức cũng khác, nhưng đến nay cảnh sát vẫn chưa tìm được xác của em ấy, mà mẹ của tôi vì nguyên nhân ấy, một tháng sau bắt ngờ rơi xuống nước qua đời.

Tôi cầm điện thoại di động ngồi trong phòng nhỏ rất lâu, trong lòng tôi dấy lên một chút hy vọng: Mất tích, có nghĩa là có thể vẫn chưa chết. Ô Diệu có thể còn sống!

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Ô Ngộ (3)

Cho dù là chính tôi, tôi biết những hy vọng này rất xa vời, là tự mình dối mình thôi.

Tôi biết rõ tiếp theo mình muốn làm gì, tôi thu dọn hành lý qua loa, rồi từ chức với ông chủ. Ông chủ là bạn của tôi, biết rõ những chuyện tôi đã trải qua, vì thế trước giờ rất khoan dung với tôi, ông ấy nói: “Nếu như làm xong, không có chỗ để đi, bất cứ lúc nào cũng có thể trở về đây, cậu có kỹ thuật rất giỏi, đi đâu cũng là best-seller.”

Tôi nói: “Được, tôi không nhận lương từ kế toán đâu, tôi chưa kịp chào bạn Tiểu Hoa nữa. Tôi đi phương tiện công cộng đến nhà ga, rồi bắt chuyến xe lửa đầu tiên đến Tô Châu.”

Tôi nán lại ở Tô Châu khoảng mười ngày. Tôi lại lướt tìm kiếm con đường Ô Diệu đã mất tích và những nơi hẻo lánh gã đó đã từng lui tới. Tôi đến tìm lão Đinh đội trưởng cảnh sát hình sự chịu trách nhiệm phá vụ án năm đó, bọn họ vẫn áy náy và bất đắc dĩ nói với tôi rằng: “Thật xin lỗi Ô Ngộ, chúng tôi chưa từng ngưng tìm kiếm, nhưng gã đó như đã biến mất, anh yên tâm, chưa tìm được em gái của anh, chúng tôi sẽ không ngừng công việc lại đâu.”

Tôi cứ quanh quẩn trên đường phố đêm khuya vắng người, thi thoảng lại ngẩng đầu nhìn ánh trăng ở Tô Châu, vẫn trong veo, sáng ngời giống như ở Vân Nam, khi tôi đứng ở trong góc hút thuốc, sẽ thi thoảng nhớ đến giọng nói của cô: Chữ Đàm bên cạnh chữ Ngôn, chữ Giáo trong trắng sáng.

Có lẽ cô ấy không biết, lần đầu tiên khi nhìn thấy cô gái đó, tôi đã yêu cô ấy rồi. Sau khi mẹ với Ô Diệu đi rồi, tôi từng sa đọa đến mức nào: Tôi bỏ lễ tốt nghiệp, tôi không đi làm ở nơi vững vàng tốt đẹp mà mọi người hằng ao ước, tôi bắt đầu hút thuốc, bắt đầu uống rượu. Tôi từ một sinh viên tốt nghiệp ở học viện ưu tú nhất, biến thành một đứa mỗi khi đêm về sẽ lặng lẽ ôm đầu khóc.

Hôm Ô Diệu xảy ra chuyện, em ấy từng gọi điện cho tôi, hỏi tôi có thể đi mua quần áo với em ấy để em ấy tham gia phỏng vấn không? Hôm ấy tôi đang chuẩn bị một luận văn quan trọng, nếu như làm xong, sau này tương lai của tôi sẽ ngày càng sáng lạn nên tôi đã từ chối Ô Diệu, tôi đưa tiền cho em rồi bảo em rủ bạn khác đi chung. Dù sao tôi cũng không biết chọn quần áo.

Em ấy đi dạo phố một mình.

Sau này tôi thường nhớ đến những lời cô gái xa lạ trên thuyền đã nói với tôi, cô ấy nói rằng: Anh là người có gia cảnh nghèo khó, chăm chỉ biết kiếm chắt, thông minh lại có dã tâm. Anh sống quá xem trọng mục đích, quá ích kỷ, nếu như anh không sửa đổi, sau này anh nhất định sẽ mất đi càng nhiều, hơn nữa thứ mất đi là những thứ anh rất quý trọng đến lúc đó anh có hối hận cũng không kịp.

Những lời của cô ấy đã trở thành ý nghĩa gì đó trong sinh mệnh của tôi, có tác dụng như một lời trách cứ, cũng như một lời khuyên.

—

Sau khi tôi rời khỏi Đại Lý được vài ngày, Tiểu Hoa đã gọi điện cho tôi nói: “Anh Ngộ, hôm qua anh vừa đi, có một cô gái đến tìm anh.”

Tôi nói: “Ài?”

Tiểu Hoa nở nụ cười: “Đó là một cô gái rất thanh thuần, ở gần cửa hàng của chúng ta, cô ấy lái chiếc SUV màu cam, anh có quen cô ấy không?”

Tôi biết cậu ấy đang thừa nước đục thả câu, có ý trêu chọc tôi, người cậu ấy nói chính là Đàm Giáo.

“Cô ấy...đã nói gì?”

Tiểu Hoa nói: “Cô ấy hỏi anh đi đâu? Khi nào trở về? còn hỏi anh làm việc ở đây bao lâu? Anh Ngộ, hãy nói thật đi, anh với người đẹp đã tiến triển đến bước đó rồi hả?”

Tôi không để ý đến sự bất quái của cậu ta, cúp điện thoại. Trong đầu tôi hiện lên dáng vẻ của Đàm Giáo, mặt cô ấy xinh đẹp như ánh trăng, ánh mắt cô ấy hơi ngấn lệ, tôi nhắm mắt lại, trong đầu về khái quát đường nét của cô ấy.

Mấy ngày qua, cô ấy không gọi điện cũng không gửi tin nhắn cho tôi.

Lòng tôi yên ả, đây chính là kết quả tôi muốn.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 69: Ô Ngộ (4)

Cô ấy không biết, một năm qua, ngoại trừ điều tra hung thủ, tôi cũng đi đến rất nhiều nơi: Tây Tạng, Vân Nam, Nội Mông, Tân Cương... đi đến những nơi xa ngút ngàn không có ai ở, đến những nơi có chênh lệch với nền văn minh hiện đại, bởi vì chỉ ở những nơi yên tĩnh như thế, tôi mới cảm thấy lòng mình được thả lỏng...

Sau đó cứ từ từ lặng ngắt như tờ, Đắm chìm vào những dải cỏ màu sắc dưới chân núi tuyết, đắm chìm vào hồ Thanh Hải, đắm chìm vào thảo nguyên mát lạnh, đắm chìm vào ánh trắng sáng hồ Nhĩ Hải

Cô ấy là gọn sóng duy nhất, nhưng bây giờ gọn sóng ấy đã lắng lại, điều tra không có kết quả, bí mật trên thuyền vẫn như cũ.

Tôi tựa hồ không còn lý do trở về Đại Lý nữa rồi.

...

Trước đây tôi ít dùng những phần mềm chat như: Weixin, QQ, weibo... Nhưng có lần tôi lên mạng tìm cái tên ‘Thất Châu’ sau đấy mỗi ngày tôi đều theo dõi weibo của cô ấy, bởi vì cô ấy rất thích đăng những tất cả những chuyện vụn vặt lớn nhỏ trong cuộc sống của mình, bạn gần như có thể nhìn thấy chúng trên weibo.

Ngày 1/7/2017: Hôm nay tâm trạng tôi không tốt, không tốt chút nào cả, cả người cũng vậy, tôi nhìn hỏi vì sao, hỏi ra đều là vì sao nhân gian lại có những cuộc họp tan máu chó như vậy, những fan chân ái của chị đâu rồi, hãy mau đến hôn chị đi!

Tôi nhìn thời gian bên dưới, là ngày tôi rời khỏi Đại Lý. Có một vài thuật ngữ internet tôi không hiểu lắm nhưng vẫn khiến tôi bật cười, cười xong lại thấy trong lòng ứ nghẹn.

Ngày 3/7: “Có lẽ nên đi xem mắt nữa rồi.”

Tôi cúi đầu nhìn tàn thuốc đã bị đã bị bóp cong, tôi vô tình mở phần bình luận ra, ở dưới có rất nhiều bình luận phản đối:

- Nam có Chu Tước: Đi xem mắt gì chứ? Đã bao lâu rồi chị chưa khai hồ rồi?
- Bánh trôi nhỏ thật manh manh: Chị còn trẻ nên làm nhiều chuyện ít yêu đương thôi.
- Này, thằng nhóc: Đại Đại, chị điên rồi sao? Không phải chị nói cả đời này sẽ trạch nữ sao?
- Trong lòng nam thần vui vẻ: Em quan tâm đến trọng điểm chính là chữ ‘lại’ vậy chị đã thất bại một lần rồi sao? Hahaha...

...

Lướt, lướt thôi cũng khiến bạn quên mất phiền muộn, thảo nào cô ấy dễ thương như vậy, thế giới của cô ấy, độc giả của cô ấy cũng đáng yêu như vậy.

Ngày 5/7: Hôm nay tôi chèo thuyền trên hồ Nhĩ Hải, mặt trời nóng lắm, nhưng tôi lại ngồi phơi nắng, có phải tôi rất ngốc không? Mây trắng, núi cao, tôi cảm thấy đời người có chuyện gì không qua được?

Nếu như các bạn nhớ một người, hãy ghi tên anh ấy vào trong giấy rồi ném xuống nước, nhìn tên của anh ấy lay động trên mặt nước, giống như nhìn thấy anh ấy, từ từ rời xa bạn.

Bên dưới là phần comment của độc giả:

- Rượu biết sùi cảo: Đại Đại, chị đừng dọa em, chị bị thất tình hả?

Người lười: Đại Đại... Những hành động xa cách... Kiểu tình xa cách... Suy nghĩ nhiều chỉ tổn hại sức khỏe thôi... hãy mau về viết truyện đi...

Nơi nào nắng ấm không khuynh thành: Sao đọc có vẻ hơi buồn vậy? Đọc mà trong lòng còn thấy khó chịu, mọi người đừng cười nhạo Đại Đại nữa.

—

Lần này tôi đọc nhưng không cười nổi, trong đầu tôi những chuyện cô ấy biết làm, cô ấy biết làm những chuyện ngốc nghếch và cố chấp.

Ngày 8/7: Hôm nay tôi với @Hành tẩu đại Tráng Ngư ăn cơm, Nhân sinh đặc ý tu tạn hoan,

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt! (1) . Đối với hai con FA mà nói thì đàn ông gì đó hay xem mắt gì gì đó chỉ mà mây bay mà thôi, mây bay mà thôi...

(1) Đòi người khi nào đắc ý nên tận tình vui sướng

Đừng để chén rượu vàng cạn queo nhìn vầng trăng (Thơ Lý Bạch)

Ngày 10/7: Hôm nay có chuyện gì tốt? Hôm nay tôi đi rửa xe, chạy băng băng trên đường phố Đại Lý sáng ngời, cả ngày tâm trạng đều tốt!

Ngày 12/7: Thì ra truyện đau khổ nhất trên đời này chính là anh ấy như mây đen, bạn như trăng rằm.

Mây đen gặp trăng sáng.

Nhưng mây bay, bạn không biết.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Đàm Giảo (1)

Mấy ngày nay, cuộc sống của tôi vô tri vô giác trôi qua, quả thực không phù hợp với tín điều ‘Nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan’ (1) đã đặt ra.

(1) Đòi người khi nào đắc ý thì nên tận tình vui sướng.

Vì thế hôm nay, cảm xúc trong lòng cứ ầm ứ đến cực điểm, tôi đột nhiên cảm thấy khinh thường cảm giác bi thương, kể cả tình yêu, tôi tắt cho đã, sau đó thử những chiếc váy mát mẻ trong tủ, trang điểm hết sức nết nã, mang giày cao gót đi tìm Tráng Ngư ăn canh cá lược.

Như Lỗ Tấn tiên sinh đã nói, không cùng nổi trong im lặng, ngay cả im lặng cũng phải trở nên phi thường.

Tôi với Tráng Ngư hẹn nhau ở cổng trường học của cô ấy.

Tráng Ngư gần đây bị số con rệp, thường thi giờ này cô ấy đã được nghỉ hè, nhưng cô ấy còn rất nhiều bài tập và kiểm tra. Tôi hẹn cô ấy mấy lần, nhưng cô ấy đều nói: Minh bận lắm, thi đến nỗi sắp thành thịt khô rồi, hôm nay cô ấy cuối cùng cũng dành được ít thời gian đến đây. Nhưng cô ấy vẫn mặc áo phông màu đen nhân nhúm, tóc rối như ổ gà, trong tay ôm một đồng bài kiểm tra, tôi vốn muốn dốc bầu tâm sự gần đây đau xé ruột xé gan với cô ấy, nhưng nhìn thấy bộ dạng của cô ấy, còn thảm hơn tôi, tôi nhất thời không còn muốn thổ lộ tâm sự nữa rồi.

Những người phụ nữ không được như ý như chúng tôi, trước tiên cứ chén sạch sáu cân cá lược rồi tính.

Trong khi chờ đồ ăn bùng lên, Tráng Ngư đang vui đầu làm bài thi, tôi chưa quên mục đích chủ yếu hôm nay đến tìm cô ấy, những chuyện lạ lùng đó bây giờ như miệng giếng sâu trong cuộc sống của tôi, nhìn những người bên cạnh tôi, chỉ có Tráng Ngư mới có thể hoàn toàn tin cậy, lại hiểu những thứ như khoa học viễn tưởng, nghịch chuyển thời không, cơ học lượng tử...

Tôi khẽ nói: “Tớ có một chuyện rất ly kì, rất đáng sợ muốn nói với cậu.”

Tráng Ngư ngược mắt lên liếc nhìn tôi rồi thấp giọng nói: “Được, chờ mình làm xong cái đề này đã.”

Tôi chợt thấy hơi do dự, chuyện lớn như vũ trụ thế này, đến hỏi cô ấy có khả thi không?

Khi cá được bùng lên, Tráng Ngư đóng bài thi lại rồi nói: “Cuối cùng cũng làm xong rồi, mệt chết bà đây.”

Cô ấy phun xương cá ra rồi ngẩng đầu lên: “Dĩ nhiên tin rồi. Khi tốc độ vượt qua tốc độ ánh sáng, có thể quay ngược thời gian, mặc dù con người trên trái đất này vẫn không biết gì, nhưng mình cái điều này có tồn tại trong vũ trụ.”

Trong lòng tôi thấy hơi an ủi, đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác tự hào và an toàn về nền tảng tình bạn của mình.

“Có thể nói như thế này, không phải thời gian đảo ngược mà là bạn mình trở về quá khứ nán lại đây một vài giờ sau đó quay trở về hiện tại.” Tôi nói

Cô ấy hỏi: “Sau đó thì sao?”

Tôi nhìn xung quanh, không có ai nghe thấy, nên mới thấp giọng nói rõ: “Tớ đã xuyên qua rồi.” Khoảnh khắc ấy tôi cảm thấy trái tim mình đập nhanh hơn vì bí mật này.

Cả người Tráng Ngư và nét mặt của cô ấy ngừng lại vài giây.

Sau đó ‘phốc’ một tiếng, phun bia lên đầy mặt tôi.

“What the fuck!” Tôi quát sau đó cầm khăn ăn lên lau diện cuồng, tôi thật muốn vứt tờ giấy lên mặt cô ấy, cô ấy nín cười, nói: “Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Nhưng mà nét mặt khăn trương của cậu vừa rồi kết hợp với bộ dạng cúi đầu lằm bằm trông rất giống người bị bệnh thần kinh!”

Tôi: “...”

Chờ tôi chùi xong, cô ấy dùng nét mặt khó mà hình dung nhìn tôi. Chúng tôi lúng túng nhìn nhau vài giây, tôi mới bình tĩnh trở lại, mới nói: “Tráng Ngư, tớ không nói đùa với cậu đâu, cũng không phải đang điên, mà chuyện này thật sự xảy ra với tớ.”

Không biết có phải sắc mặt tôi quá khó coi hay không, tôi cảm thấy ngón tay mình rất lạnh, Tráng Ngư cũng im lặng, sau đó cô ấy nói: “Cậu khẳng định mình không nằm mơ? Không tưởng tượng rồi tự ngộ nhận?”

Tôi nói: “Tuyệt đối không. Cậu có nhớ mùa hè năm ngoái mình đăng ký đi du lịch trên một chiếc du thuyền không? Tớ đã về lại trên du thuyền đó, nán lại đây mấy giờ, rồi quay về hiện tại, không phải nằm mơ đâu, bởi vì có người đi chung với tớ.”

Tráng Ngư nhú chặt mày: “Ài?”

Tôi nói: “Ồ Ngộ.”

Có lẽ trong quán cơm quá ồn nên cô ấy không nghe rõ lại hỏi: “Ài?”

Tôi nói: “Ồ Ngộ. Khi đó anh ấy cũng đăng ký du lịch trên chiếc du thuyền đó, tớ nói với cậu rồi đó, ngày đầu tiên bọn tớ đã cãi nhau âm ỉ, kết quả, lần này bọn tớ trở về hôm sau của ngày đó.”

Tráng Ngư lộ ra nét mặt bình tĩnh: “À” rồi lại liếc mắt nhìn tôi: “Vậy cậu với anh ta rất có duyên phận nha.”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Đàm Giảo (2)

Lời của cô ấy, khiến chỗ nào đó trong lòng tôi như bị gai đâm

Tôi nói tiếp: “Bọn mình ở trên thuyền, còn gặp được em gái của Ô Ngộ. Em ấy vốn chết vào một tháng sau, nhưng trên thuyền, em ấy vẫn còn sống.”

Tráng Ngư nói: “Em gái?”

Tôi bèn nhớ Tráng Ngư vẫn chưa biết về vụ án đó, tôi mới kể lại vụ án đó cho cô ấy nghe, từ khi Ô Ngộ còn là học bá cao cấp đến khi bọn họ lên thuyền rồi mất trí nhớ, sau đó em gái bị giết, mẹ qua đời, anh ấy vứt bỏ việc học và công việc, tìm kiếm hung thủ khắp nơi, trở thành một người thợ sửa ô tô giỏi... bọn họ trở lại trên thuyền rồi quay về hiện tại.

Cuối cùng, tôi nói rõ mốc thời gian cho Tráng Ngư biết, thế mà cô ấy lại bộc lộ bản tính bi ối của mình, tôi nói với cô ấy nhiều chuyện phức tạp, quý dị như vậy, phản ứng đầu tiên của cô ấy là nâng mi mắt lên nói với tôi: “Đại Châu, giọng điệu cậu khi nhắc đến Ô Ngộ hơi khó chịu lại hơi phóng túng đấy nhé.”

Oh shit, ầm mình nhắc không lên mà nói ầm khác (1)

(1) là một thành ngữ nhắc nhở khi hai người nói chuyện không nên nhắc đến những vấn đề thiếu sót, riêng tư của người khác

Tôi nào chịu yếu thế, tôi cười cười nói: “Đừng nói mình, cậu với Thẩm Thời Nhạn thì sao? Mình thấy anh ta đối xử với cậu hơi bất thường đó?”

Tôi vốn tưởng nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của cô ấy, nào ngờ cô ấy sừng sốt hỏi lại tôi: “Thẩm Thời Nhạn? Anh ta không phải là cảnh sát – đối tượng xem mắt của cậu sao? Liên quan gì đến tớ?”

Tôi hơi sừng sốt, cô ấy không giống như đang giả bộ, Tráng Ngư không phải loại người như vậy, lẽ nào do tôi suy nghĩ nhiều, giữa hai người đó chưa nảy sinh bất kỳ phản ứng hóa học nào? Hay là ít nhất nó chưa nảy sinh với Tráng Ngư?

“Được rồi, nói việc chính đi.” Tôi nói: “Cậu giúp mình phân tích một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tráng Ngư cũng lộ vẻ mặt nghiêm túc hẩn hoi, bút trong tay quay vòng vòng, rồi cô ấy vẽ mấy đường thẳng song song lên tờ giấy, nhưng chúng không thẳng hàng mà giống như chiếc thang được kéo dài ra, cô ấy nói: “Cậu xem, thời gian giống như một đường thẳng, cứ hướng thẳng về phía trước, tớ vẽ bức tranh thành nhiều đoạn như vậy để dễ dàng phân tích cho cậu hiểu.”

Tôi gật đầu.

Cô ấy chấm một điểm trên đường thẳng phía dưới, lại chấm một điểm ở phía trên, sau đó lại vẽ thành một mũi tên, cô ấy nói: “Bây giờ, dựa theo sự miêu tả của cậu, cậu từ điểm này, đến điểm này.”

Cô ấy vẽ một mũi tên ngược: “Sau đó lại từ điểm đó trở về điểm ban đầu, khoảng thời gian giữa cậu với Ô Ngộ có một nút thắt, bởi vì thời gian chúng ta sống chúng ta nhìn thấy là hư vô mờ mịt, là một thứ gì đó hướng về phía trước. Nhưng thực ra thời gian cũng duy trì tốc độ, ví dụ như tốc độ khoảng cách giữa không gian, chúng ta có thể tùy ý đi từ nơi này đến nơi khác, từ Đại Lý đến Côn Minh, từ Côn Minh đến Thượng Hải, lại từ Thượng Hải trở về Đại Lý, thời gian cũng vậy, khi đạt được điều kiện nhất định, sau thời gian không thể chuyển dịch?”

Hơi khó tiếp nhận nhưng tôi hiểu rõ, tôi im lặng một lát rồi hỏi: “Vậy nguyên nhân tạo ra hiện tượng này là gì?”

Tráng Ngư lại uống một hớp bia, rồi nhìn tôi với vẻ bí hiểm: “Nguyên nhân à, khó nói lắm. Wormhole (1) có thể làm được, cậu đã từng nghe về Wormhole chứ, nó chính là đường đi xuyên qua thời gian để kết nối hai thứ gì đó với nhau. Ngoài ra, trong vũ trụ có hơn 26% là vật chất tối, 70% là năng lượng tối, mà các nhà khoa học vẫn chưa khám phá ra năng lực của bọn chúng. Hoặc ví dụ cậu có nghe một cách nói này chưa? Vũ trụ giống như cái bong bóng, trên thực tế có rất nhiều bong bóng như thế, chính là những không gian song song, cậu đã đi vào không gian song song rồi. Vấn đề của cậu, chỉ sợ những nhà khoa học cũng không thể giải đáp được. Vì vậy...”

Cô ấy đột nhiên nắm lấy vai tôi nói: “Móa! Tớ không thể tin cậu có thể trở về quá khứ, sao chuyện này không xảy ra với tớ? Tớ sẵn lòng á, để bàn tay thời gian đùa giỡn với tớ! Ê! Sao sắc mặt cậu cứ trắng như thế vậy? Cậu có biết đó là điều kì diệu mà những người mê khoa học viễn tưởng như tớ có cầu cũng không được không?”

Tôi dùng tay vẽ mặt đầy hưng phấn của cô ấy, tức giận nói: “Cho nên, cậu không biết gì cả?”

Cô ấy nói: “Đầu thế nói như vậy, mặc dù không có cách nào nói rõ nguyên nhân cụ thể, nhưng cũng có thể suy đoán.” Nét mặt cô ấy trở nên nghiêm túc hơn lúc này, cô ấy nói: “Hoặc là nói, muốn tạo ra sự nghịch chuyển thời gian như thế, phải có năng lượng vũ trụ rất lớn, mới có thể làm được. và lại vũ trụ rất thần bí, đương nhiên có rất nhiều bí mật. Không dễ dưới ban ngày ban mặt cậu bị sét đánh mà chẳng có cảm giác gì hết, đúng không? Hơn nữa còn đánh trúng cậu với anh ta. Vì thế, Đại Châu, cậu hãy cẩn thận nhớ lại xem, trước đây, cậu có từng đến nơi nào bất thường và gặp thứ gì đó không bình thường không?”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Đàm Giảo (3)

Chia tay với Tráng Ngư, tôi lái xe đi dạo quanh. Tôi nghĩ đến ‘nơi không thích hợp’ trong lời cô ấy mà lòng cảm thấy hoảng sợ.

Đối với một trạch nữ như tôi, đây đúng là câu hỏi khó, ngoại trừ thi thoảng đi du lịch, thì nhà, thư viện với nhà hàng là ba điểm trên đường thẳng cuộc sống của tôi.

Lẽ nào trong một năm mất đi ký ức, tôi đã đến chỗ nào đó mà tôi không biết sao?

Không.

Có một ý niệm đang mạnh mẽ hiện lên trong lòng tôi và ngày càng rõ nét – Chính là chiếc thuyền đó.

Bằng chứng chính là đôi mắt của Ô Ngộ và khả năng điều khiển lũ chim của Ngôn Viễn.

Nếu so với những thứ bất thường khác thì chuyến du lịch đó càng thêm không bình thường.

Mấy ngày trên thuyền sau đó, chúng tôi rốt cuộc đã đi đâu hay đã gặp cái gì?

Tò vô thức nghĩ, tôi muốn nói cho Ô Ngộ nghe về những suy luận của Tráng Ngư, nghĩ xong sự khâm trọng của tôi như bong bóng bị kim đâm, ừ ừ, có gì để nói chứ? Anh ấy đã đi rồi, đâu có quay lại, tôi còn muốn bàn với anh ấy những việc liên quan đến vũ trụ cái rắm gì chứ

Tôi buồn buồn lái xe trở về, bất giác lái đến trước cửa tiệm sửa xe. Tôi dừng xe ở bên lề đường rồi lẳng lặng nhìn vào trong. Chưa bao lâu đã để ý đến nơi này rồi? Bây giờ nhìn mấy lớp xe bị ném ở ngoài cửa cũng cảm thấy thần thiết.

Anh ấy đã đi hơn mười ngày rồi, bọn họ nói anh đã từ chức. Mà tôi, lại thất tình.

Tôi lái xe đến cửa tiệm. Một nhân viên có khuôn mặt thư sinh chào đón tôi: “Người đẹp, có chuyện gì?”

Tôi nói: “Rửa xe.”

Anh ta nói: “Ồ, cửa hàng bọn tôi vừa mới khai trương, cô có muốn làm thẻ rửa xe không?” Người đầu tiên đến nói chuyện với tôi cũng giống y như đức, Tôi cười cười nói: “Không cần, tôi đã có thẻ rồi.” Nhưng tôi tìm ở trong ví và trong xe một hồi, bất luận như thế nào vẫn không tìm được

Người thợ đó hơi khó xử nói: “Cô à, thẻ của chúng tôi không có ghi tên, nếu cô không mang theo thẻ...”

Tôi hơi phiền muộn trong lòng, tôi nói: “Được rồi, rửa đi, tôi sẽ trả tiền.”

Bọn họ bắt đầu rửa xe, tôi đứng ở phía bên đường đối diện cửa tiệm, nhìn về phía xa xa, ánh nắng chiều chiếu xuống thành phố rất dịu dàng cũng rất lặng lẽ. Lòng tôi bình tĩnh không ít, tôi hiếm khi mang giày cao gót, vì thế tôi đặt mu bàn tay ở phía sau lưng, bước từng bước men theo lề đường chật hẹp.

“Anh Ngô.” Tôi loáng thoáng nghe được trong tiệm vang lên tiếng gọi.

Lỗi tai tôi như bị gai đâm, tôi dừng bước ngờ mình nghe lầm.

Tôi ngẩng đầu lên.

Gió thổi vù vù khiến cả bầu trời đều rung động, nắng chiều đang giương nanh múa vuốt dưới bầu trời xanh thăm thẳm, một người đàn ông đứng ở cửa tiệm, mặc chiếc áo thun ba lỗ và quần jean tôi quen thuộc. Vì đứng cách hơi xa nên tôi không nhìn rõ mặt anh, nhưng tôi lơ lơ nhìn thấy mái tóc anh đã ngắn hơn, trên cổ cũng lấm tấm mồ hôi.

Anh cũng nhìn về phía tôi.

Ánh mắt anh 6.0, nên giờ phút này từng lỗ chân lông trên mặt tôi anh cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tôi hơi nghiêng người, bước lùi xuống mép đường, dáng vẻ trông vừa ngốc nghếch vừa chật vật, nhưng trong giây phút yên tĩnh này, trái tim tôi như bị rơi xuống một vò rượu vừa đắng, vừa ướt, vừa chát, nhưng vẫn chưa tìm thấy cửa thoát.

Tôi từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh với Tiểu Hoa cùng với một người đồng nghiệp khác đang đi ra khỏi cửa tiệm, Tiểu Hoa nói: “Anh Ngô, cuối cùng anh đã trở lại! Phải đi ăn một bữa đón tiếp anh chứ!” Một người khác nói: “Đúng vậy, anh Ngô, chuyện của anh thế nào rồi?”

Giọng của Ô Ngô rất thấp, tôi không nghe rõ anh nói cái gì.

Bọn họ từ con đường đối diện đi qua, tôi không biết có phải anh đã nói gì với bọn họ không, bọn họ rõ ràng nhìn thấy tôi nhưng không đến chào hỏi, chỉ quan sát tôi vài lần rồi rời đi với Ô Ngô.

Anh ấy không có nhìn tôi, xe cửa xong, tôi khởi động một hồi, mới phát hiện đầu mình đang rối loạn, trong đầu tôi đang nhớ lại dáng vẻ lúc nãy của anh, anh cúi đầu, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, hết như nụ hôn mười ngày trước, chỉ là lỗi của tôi.

Tôi nghĩ, được rồi, anh ấy đã ổn rồi, hoàn toàn không muốn bị bất luận thứ gì khác làm phiền, đàn ông quả nhiên dứt khoát, nhẫn tâm hơn phụ nữ nhiều.

Tôi phải bình tĩnh trở lại, không cần nghĩ đến chuyện này nữa.

Tôi từ bỏ, sau này tôi không muốn cưỡng cầu anh ấy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Ô Ngô (1)

Tôi ngồi trong quán đồ nướng, chung quanh rất ồn ào, mùi khói dầu và mùi thuốc nồng nặc xung quanh hình như cách tôi một khoảng.

Trong đầu tôi bây giờ, đều là hình ảnh đứng trước cửa tiệm sáng nay.

Giọng của Đàm Giao dần dần truyền vào tai tôi: “Anh Ngô, ...Anh Ngô, nghĩ gì mà mất hồn thế?”

Tôi nói: “Nghĩ đến người phụ nữ của tôi.”

Hai người bọn họ đều sững sờ, dù sao họ chưa từng nghe tôi nhắc đến nên bắt đầu hỏi lung tung: “Chị dâu là người phương nào vậy?”

“Anh Ngô, lần này anh về quê, không phải vì chị ấy chứ?”

Tôi hút thuốc nhưng không trả lời.

Tiểu Hoa nói: “Hơn nữa, anh Ngô đúng là có duyên với phụ nữ, cô gái xinh đẹp hôm nay ở cửa tiệm, hôm anh về quê, cô ấy đã đến tìm anh, nghe nói anh từ chức, trông cô ấy như mất hồn phách vậy. Hai người cầu kết với nhau từ khi nào thế? Còn bà chị xinh đẹp ở tiểu khu Hoa Đình nữa, mỗi ngày đều đến tìm anh Ngô rửa xe cho...”

Tôi nghe thấy những lời này, trái tim bắt gặp đập mạnh.

“Hôm ấy Đàm Giao đã nói gì?” Tôi hỏi.

Tiểu Hoa có lẽ không nghe rõ hỏi: “Ai cơ?”

Tôi đang muốn lặp lại, đột nhiên cảm thấy hơi khác thường, tôi ngừng đầu lên. Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến liền! Một bóng dáng xinh đẹp đi vào trong quán, cô ấy cúi đầu, cả người rệu rã, trông chẳng có tinh thần, cô ấy cúi đầu ngồi xuống cái bàn ở gần cửa, chưa nhìn thấy tôi.

Trước đây cô ấy nói quán đồ nướng này rất ngon, gần nhà cô ấy, không ngờ tôi gặp lại cô ấy nhanh như vậy.

Điều thuốc trong tay tôi, ngừng ở giữa không trung, mãi đến khi tàn thuốc rơi xuống.

Phục vụ đưa thực đơn cho cô ấy, cô ấy nhận bút và đánh từng mục, tôi thấy cô ấy gọi: 6 xiên gân thịt, 6 xiên gân bò, 2 xiên đuôi tôm, 2 xiên cánh gà, 2 xiên cá mực, 1 phần nấm kim châm, 1 phần đậu hũ, 1 phần khoai tây, 1 phần rau họ, 1 phần ớt xanh... Hôm nay khẩu vị của cô ấy không tệ.

Thấy tôi nhìn đến thất thần, bọn Tiểu Hoa phát hiện thế là bắt đầu làm âm ỉ: “Anh Ngô, anh Ngô, anh đang nhìn ai đấy?”

“Anh Ngô, anh đang ăn trong bát, nghĩ đến trong nồi đấy.”

Đàm Giao ngừng đầu nhìn qua đây, chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, giữa đám người đang cãi nhau um xùm và hơi nóng hun hút ở trong cửa hàng.

Cặp mắt cô ấy trong veo, trong nháy mắt lộ ra rất nhiều thứ, đó là thứ tôi không nỡ chạm vào. Nhưng nhanh chóng trở về yên lặng, cô ấy vội vã dời tầm mắt, cố ý không nhìn tôi. Tôi chú ý bàn tay nhỏ bé của cô ấy đang nắm chặt, như đang so tài với chính mình.

Tôi dùng sức rít một hơi thuốc.

Hôm qua tôi thấy cô ấy post weibo mới nhất, khi đó tôi cảm thấy ngực mình như bị búa đập, một dòng tình cảm mãnh liệt gột rửa toàn thân tôi, tôi vội thu xếp hành lý, chạy đến trạm xe lửa, mua vé xe sớm nhất về Đại Lý, mới đến sáng nay.

Lúc xuống xe lửa, tôi nhìn trời xanh mây trắng Đại Lý quen thuộc, trong đầu tôi vẫn vang vọng câu nói ấy:

Mây đen gặp trăng sáng, mây tan trăng không biết.

Có phải vì đã xem nhau như người thân nên cách bày tỏ tình cảm cũng khác người thường đúng không? Một câu nói bình thường như thế, có thể khiến trái tim chậm chạp của người đàn ông đau nhức vô vàn?

Hôm nay cô ấy rất đẹp, lúc ở bên ngoài cửa tiệm tôi đã chú ý đến cô. Cô mặc chiếc váy lộ vai, mái tóc dài xõa trên vai thậm chí còn trang điểm nền nã, khuôn mặt thanh tú trong nháy mắt trở nên xinh đẹp hẳn lên. Hoàn toàn khác với những ngày ở bên tôi, cô ấy chỉ buộc tóc đuôi ngựa rồi mặc chiếc áo phông qua loa. Tuy rằng như thế nhưng cô ấy vẫn thanh lệ động lòng người.

Tôi không rõ sao cô ấy lại thay đổi như vậy, biểu hiện khác với những phụ nữ khi tổn thương, tôi đã lâu rồi không gặp cô gái này, chỉ rít hơi thuốc thôi, tôi cũng thấy lòng mình khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Ô Ngô (2)

Bọn Tiểu Hoa nhìn thấy tôi và Đàm Giao có gì đó mờ ám, nên càng thêm hưng phấn, cố tình hướng về phía Đàm Giao gọi tên tôi, khiến cho những người khách khác nhìn bên này đăm đăm. Da mặt Đàm Giao rất mỏng, bên tai hơi ửng đỏ.

Tôi nói: “Ai bảo các cậu âm ỉ tới cô ấy?”

Bọn Tiểu Hoa lập tức đành hoàng trở lại.

Cô ấy cúi đầu.

Khi đồ nướng được bung lên, tôi nhai như nhai sáp nến, tôi muốn nhìn cô ấy, nhưng không thể đến gần cô ấy, trong quán đồ nướng ồn ào, có lẽ tôi với cô ấy trở thành hai người yên tĩnh nhất.

Tôi không nghĩ tới mình lại nhận được điện thoại của giáo sư đại học tôi gọi đến vào lúc này.

Giáo sư Trần là phó chủ nhiệm khoa tôi đang theo học thạc sĩ, đối xử với tôi rất tốt. Khi tôi gặp khó khăn về kinh tế, chính thầy ấy đã giao hạn mục cho tôi làm rồi chia hoa hồng cho tôi giúp tôi vượt qua khó khăn. Tôi rất biết ơn thầy. Nhưng sau khi trong nhà xảy ra sự cố, tôi rời khỏi trường, cũng ít liên lạc với thầy ấy.

Mấy tháng trước, nghe nói nhà tôi ở quê thầy ấy xảy ra chuyện, hình như xảy ra hỏa hoạn, chết rất nhiều người. Nhận được tin tức, trong ngày hôm ấy tôi muốn liên lạc với thầy ấy, nhưng mãi không được, có tin đồn thầy ấy đã từ chức công việc ở trường, dẫn theo con gái duy nhất trở về quê ở Vân Nam.

Vì thế, lúc này tâm trạng tôi hơi mất bình tĩnh: “Giáo sư Trần? Gần đây thầy có khỏe không ạ?”

Giọng nói của thầy nghe già hơn rất nhiều, cũng âm trầm hơn: “Ồ Ngô, thầy rất khỏe, mấy hôm trước thầy mới nghe nói em đã rời khỏi trường, vứt bỏ công việc. Hiện nay em sống như thế nào?”

Tôi đáp: “Cũng ổn ạ, em sống em theo cách mình muốn ạ.”

Giáo sư Trần thoáng nở nụ cười: “Cuộc sống mình muốn? Haha... Cũng tốt, cũng tốt.”

Tôi hơi giật mình.

Bọn Tiểu Hoa bên cạnh cũng thì thầm với nhau: “Giáo sư? Anh Ngô quen giáo sư?”

“Nhất định là giáo sư ở trường bộ đội đặc chủng rồi..”

Tôi không để ý đến bọn họ, vừa nói điện thoại tôi vừa nhìn phía sau bọn họ, trong tay Đàm Giáo đang cầm cánh gà, cô ấy mở to mắt, khi mắt tôi với mắt cô ấy giao nhau thì cô ấy vội cúi đầu xuống.

Lúc này, giáo sư Trần hỏi tôi: “Ồ Ngô, hiện tại em đang ở đâu?”

Tôi nói: “Em đang ở Vân Nam ạ.”

Giáo sư Trần nói: “Tốt quá, thầy cũng đang ở Vân Nam, huyện Lịch, là quê của thầy.”

Chúng tôi rõ ràng ở gần nhau như vậy, huyện Lịch ở sát bên thành phố Đại Lý, nghiêm túc mà nói, huyện Lịch thuộc một châu của Đại Lý. Tôi nói: “Giáo sư, em ở cách thầy cũng gần, mai em sẽ đến thăm thầy.”

Giáo sư Trần hình như rất vui vẻ, nói: “Được, nếu em đã bằng lòng đến chơi... Thầy cũng có việc muốn nhờ em”

“Xin thầy cứ nói ạ.”

“Em đến đây, sẵn tiện đến thăm Như Anh luôn, tốt nhất có thể làm bạn với con bé mấy ngày.

Em cũng biết trước đây con bé thích em, sau khi trong nhà xảy ra chuyện, sức khỏe nó cũng không tốt lắm, tính cách trở nên hướng nội, không muốn đi ra ngoài, không muốn kết bạn, cứ tiếp tục như vậy, thầy sợ nó sẽ hủy hoại bản thân mình, trước đây nó nghe lời em nhất. Em giúp thầy khuyên bảo con bé được không?”

Trần Như Anh, cái tên này, đối với tôi xa xôi giống như nghe từ kiếp trước. Trong đầu tôi dần dần hiện ra đường nét cô gái nhanh nhẹn năm đó, cô ấy là con gái của giáo sư Trần, với những học sinh nghèo như chúng tôi, cô ấy là thiên kim tiểu thư xứng với tên thực. Cô ấy thường vui vẻ chạy đến phòng thí nghiệm chơi, và hay theo đằng sau tôi. Lúc ấy cô ấy thường mặc quần áo màu trắng, cả người thanh khiết, hoạt bát được thầy cô, bạn bè trong trường yêu mến.

Tôi không phải không nhận ra tình cảm của cô ấy, nhưng cô ấy không phải mẫu người tôi thích, dù giáo sư Trần cố ý tác hợp mấy lần, tôi vẫn giữ khoảng cách nhất định. Sau đó giáo sư Trần cũng hiểu tâm ý của tôi, nên không nhắc nữa, nhưng cô ấy vẫn thích dính lấy tôi, tôi rất bận cô ấy vẫn dính không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gập Trắng Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Ô Ngô (3)

Có đôi lần, tôi dẫn Ô Diệu đi ăn cơm, cô ấy cũng muốn đi theo. Ô Diệu không thích cô ấy, hai người họ tôi một câu, cô một câu sau đó lại bất hòa, có lần Ô Diệu còn khiến Trần Như Anh tức giận bỏ đi, lúc ấy Ô Diệu hỏi tôi: “Anh, anh không đuổi theo sao?”

Tôi nói: “Tại sao anh phải đuổi theo, anh đâu kêu cô ấy đến đây.”

Ô Diệu nghe xong, vui vẻ ôm cánh tay tôi nói: “Vậy thì tốt rồi, loại Bạch Liên Hoa hay làm dáng này không thích hợp với anh đâu, em không muốn cô ấy trở thành chị dâu của em.”

Tôi cười: “Vậy em muốn chị dâu như thế nào?”

Ô Diệu suy nghĩ rồi nói: “Chân thực, có chủ kiến, không ra vẻ, biết thông cảm cho người khác, biết chăm sóc cho anh, yêu anh, đừng giống như cô Trần Ngọc, bạch, điểm này chỉ một lòng hướng tới sự lãng mạn.”

**

Chuyện cũ giống như ngọn đèn trên đầu, vàng vọt, mờ mờ ảm đạm như sương mù trong nháy mắt bao phủ lấy tôi. Tôi ngẩng đầu lên, xuyên qua những thứ mờ ảo đó, người tôi thấy đầu tiên trong đám đông chính là Đàm Giao.

Đường nét của cô dưới ánh sáng lộ ra vẻ sáng ngời, nhu hòa. Tôi biết cô ấy đang nghe trộm nhưng hoàn toàn chẳng ảnh hưởng đến tốc độ ăn của cô, đồ ăn trên bàn đã bị cô quét hơn phân nửa, lúc này tay trái cô ấy cầm chai bia, tay phải cầm xúc xích cá mực, khoe miệng còn dính mỡ, đôi mắt đẹp ấy đang liếc nhìn tôi, giãy lắt sau lại trốn tránh ánh mắt tôi.

Nỗi đắng chát tràn ra trong lòng tôi, tôi nhìn cô ấy lại nhớ đến những lời của Ô Diệu, khẽ mỉm cười.

Tôi hỏi: “Giáo sư, sao Như Anh lại thay đổi nhiều như vậy ạ?”

Giáo sư Trần im lặng một lát rồi nói: “Con bé tận mắt nhìn thấy mẹ, bà ngoại, cô nó...Đều bị chết cháy.”

Lòng tôi thấy bị thương.

Ngoài ra còn có một việc. Khi ấy công việc tôi rất bận rộn, tôi muốn dẫn Ô Diệu đi du lịch, giáo sư Trần đã giới thiệu chiếc thuyền ‘Điền mỹ nhân’ cho tôi. Sau đấy tôi mới biết Như Anh với mẹ cô ấy cũng đăng ký trong đoàn đó.

Bọn họ cũng ở trên thuyền. Rồi gia đình bọn họ xảy ra chuyện.

Nếu như là lúc trước, tôi sẽ không nghĩ gì nhiều...Nhưng bây giờ, nhà bọn họ xảy ra tai nạn, có thể liên quan đến chiếc thuyền đó hay không? Tôi phải đi gặp Trần Như Anh.

Tôi nói: “Giáo sư Trần, ngày mai em sẽ đến thăm thầy và Như Anh.”

Cúp điện thoại, tôi thấy hai người Tiểu Hoa đang cười nhìn tôi, một trong số đó nói: “Anh Ngô, Như Anh là tên một cô gái phải không? Anh vừa nhắc đến liền nở nụ cười rồi.”

Tôi nhắc đến Như Anh liền nở nụ cười khi nào?

Người còn lại nói: “Người phụ nữ anh Ngô vừa mới nghĩ đến, không phải là cô ấy đấy chứ?”

Tôi không để ý đến bọn họ, trong đầu tôi đang nghĩ tới chuyện chiếc thuyền, chợt tôi nghe tiếng gọi lạnh lùng của Đàm Giao: “Phục vụ, gói lại dùm tôi, tính tiền!”

Tôi lập tức ngẩng đầu lên, sắc mặt cô ấy lạnh chưa từng có, ánh mắt cô ấy bình tĩnh nhìn xung quanh nhưng chưa liếc nhìn tôi. Cô ấy nhận lấy thức ăn đóng gói và tiền thừa, rồi bước đi thẳng, không quay đầu lại.

Tôi vẫn nhìn cô ấy đi xa, tôi vút xúc xích nướng trong tay, cúi đầu rút thuốc, không muốn nói chuyện với bất kỳ ai, chỉ dùng sức hút thuốc. Bọn Tiểu Hoa lẩm bẩm nói: “Hình như có gì đó sai sai nha? Người đẹp tức giận bỏ đi? Chẳng lẽ đang ghen sao?”

Tôi nhìn đăm đăm vào đầu thuốc ở ngón tay giữa, tâm phiền ý loạn.

Sáng hôm sau, khách trong tiệm không nhiều, ánh mặt trời yên tĩnh. Tôi đang sửa xe, có người đến đập vào bả vai tôi.

Tôi nửa ngồi chồm hổm quay đầu lại, thấy Tiểu Hoa cười đầy thâm ý nhìn tôi: “Anh Ngô, có người chi 800 tệ làm thẻ rửa xe siêu VIP, là siêu VIP đấy nhưng chỉ định người rửa xe là anh, anh xem...”

Tôi nói: “Không rành.”

Tiểu Hoa nói: “Cô Đàm hôm qua cũng không được sao?”

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy Đàm Giao đang đứng ở cửa tiệm, đưa lưng về phía ánh sáng, thướt tha, an tĩnh. Trái tim tôi như bị thứ gì đó bóp lấy, tôi vút

cờ lê, đứng dậy từ từ đi tới chỗ cô.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Ô Ngộ (4)

Chúng tôi nhìn nhau.

Khi đợi tôi đến gần, hình như cô ấy hơi lúng túng, cô ấy dờn tầm mắt, không muốn đối diện với tôi.

Hôm nay cô ấy ăn mặc rất xinh đẹp, xinh đẹp giống ngày hôm qua. Tôi cúi đầu tựa vào bên cạnh cửa xếp rít vài hơi thuốc, cô ấy chỉ đứng như vậy sắc mặt từ từ ửng đỏ. Có vài người thợ sửa máy đi qua, bị tôi trùng mắt, bọn họ đều trốn mất biệt.

Hai chúng tôi cứ im lặng vài phút như vậy.

“Em không phải đã có thể rồi sao? Sao lại làm nữa?” Tôi mở miệng trước.

Đàm Giáo nói: “Vứt rồi.” Cô ấy lộ ra nét mặt rất hùng hồn.

Tôi kiềm nén cảm xúc, dập điếu thuốc trong tay rồi nói: “Được, tôi rửa!.” Cô ấy đứng nguyên tại chỗ, không động đậy cũng không nói chuyện.

Tôi đi ra cửa tiệm, nhìn thấy xe cô ấy góc cạnh rõ ràng, sạch sẽ. Đúng rồi, hôm qua cô ấy mới rửa, hôm nay lại đến, tôi sờ chiếc xe quen thuộc, nhặt ống nước dưới đất lên, bắt đầu rửa từ đầu đến cuối.

Khi rửa được một nửa, sau lưng truyền đến tiếng giày cao gót ‘bịch bịch’ không cần quay đầu lại, tôi vẫn biết là cô ấy.

Tôi đưa lưng về phía cô.

Cô ấy nói: “Ô Ngộ, đừng nghĩ rằng tôi tìm anh rửa xe là còn muốn quán lấy anh, anh rửa xe cho tôi, là chuyện đã nói từ trước rồi.”

“Ừ.”

Cô ấy còn nói: “Tôi đã không còn nghĩ gì đến anh nữa rồi.”

Tôi nhìn cửa xe sáng bóng phản chiếu bầu trời và những tòa kiến trúc méo mó. Tôi vẫn lau từ từ, không nói từ nào.

Cô ấy lại nói bằng giọng điệu bình thường từ tốn: “Thật ra trước đây tôi cũng không nghĩ nhiều, là anh đã hôn tôi rồi nói không thể ở bên nhau, anh đừng hiểu sai ý nhà.”

Tôi vứt khăn xuống đất, quay đầu lại nhìn cô, cô ấy hơi kinh ngạc, rụt người lại, tôi mới ý thức động tác của mình hơi mạnh.

Tôi im lặng, kiềm nén tâm trạng đang cuộn cuộn, tôi nói: “Tôi biết rồi, em không cần nhắc lại chuyện đó, xế chiều hôm nay tôi sẽ đến huyện Lịch, một hai hôm nữa mới về, chuyện chiếc thuyền, chờ tôi về chúng ta từ từ bàn bạc.”

Đôi mắt cô ấy bình tĩnh như lần đầu gặp nhau trên thuyền, khí chất trong trẻo, lạnh lùng, độc lập, cô ấy nói: “Tôi không có hứng thú nhắc lại, anh đi gặp giáo sư và Như Anh? Hôm qua giọng anh không nhỏ chút nào.”

Lòng tôi hơi đau nhói, tôi đáp: “Giáo sư lúc trước có ơn với tôi, nay nhà thầy ấy xảy ra chuyện, tôi phải đến thăm. Còn có một chuyện: Khi đó cô ấy với mẹ cô ấy cũng ở chung thuyền với chúng ta.”

Nét mặt Đàm Giáo lộ chút xúc động: “Bọn họ cũng ở trên thuyền? Vợ và con gái giáo sư, vì sao lúc trước anh không nhắc đến?”

Tôi đáp: “Lúc trước có gì cần nhắc đến bọn họ?”

Cô ấy ngược mắt nhìn tôi, chúng tôi im lặng nhìn nhau mấy giây.

Mắt cô ấy xoay tròn, khôi phục chút thần thái linh động, cô ấy nói: “Ồ... Tôi cũng có chuyện muốn nói với anh, có liên quan đến chuyện chúng ta trở lại trên thuyền, tôi đã kể cho Tráng Ngư nghe, cô ấy nói...” Đàm Giáo nói một loạt về những chuyện thời gian song song, wormhole, năng lượng vũ trụ thần bí...

Thật ra những việc này đều giống với suy đoán trong lòng tôi, vì thế khi nhìn thấy tôi không kinh ngạc, cô ấy nghiêng mắt nhìn tôi hỏi: “Anh cũng nghĩ như vậy sao? Cũng đúng, anh là học bá mà, Giống như Tráng Ngư.” Trong giọng nói lộ vẻ cô đơn.

Tôi nhìn thấy cô ấy khôi phục dáng vẻ sinh động thì áp lực tâm trạng trong lòng trở nên nhẹ nhõm, cảm xúc chia ly đêm đó như chưa từng diễn ra. Chúng tôi lại bắt đầu nói chuyện như trước, tôi cảm thấy vui mừng vì đây chính là điều tôi muốn.

Tôi nói: “Những ngày chúng ta ở trên thuyền, đã gặp phải năng lực thần bí nào đó.”

Cô ấy gật đầu: “Tôi cũng nghĩ thế, nhưng chúng ta phải làm sao mới có thể biết được sự thật?”

Tôi thoáng im lặng rồi trả lời: “Biết đâu sẽ biết được. Đàm Giảo, em có nghĩ chúng ta sẽ trở lại trên thuyền nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gập Trắng Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đàm Giảo (1)

Bây giờ tôi có cảm giác rất kì lạ, tôi nhìn mặt của Ô Ngộ, rõ ràng giống hệt khuôn mặt nửa tháng trước, nhưng tôi lại cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Có lẽ phụ nữ thất tình khi nhìn thấy người đàn ông phụ lòng mình đều có cảm giác như vậy.

Đầu tôi hơi rối loạn, tôi vô thức thốt lên: “Tôi muốn đến huyện Lịch với anh!” Anh ấy nhìn tôi, tôi chỉ muốn cắn đầu lưỡi mình, tôi đang nghĩ cái gì vậy?

Tôi muốn như vậy sao?

Tôi giãn mặt ra, bình tĩnh nói: “Nếu như có liên quan đến chuyện chiếc thuyền, tôi cũng muốn đến xem có chuyện gì.”

Anh lại nói: “Em đừng đi, nhờ có nguy hiểm gì, tôi phải phân tâm vì lo cho em, hơn nữa tôi đến nhà giáo sư, tôi dẫn thêm người quả thật hơi bất tiện.”

Tôi với Ô Ngộ tạm biệt một cách bình bình đạm đạm, như hai người bạn bình thường. Khi rời khỏi cửa tiệm 4s, tôi còn giả bộ như không có việc gì hỏi anh: “À, đúng rồi, quần áo lần trước anh thay ở nhà tôi đã giặt sạch rồi khi nào anh lấy?”

Anh lúc này đang ngồi xổm xuống bệ để sửa một cái xe khác, dáng vẻ rất chuyên tâm, anh chỉ chừa phần lưng cơ bắp mạnh mẽ về phía tôi nói: “Từ huyện Lịch về.”

Tôi nói: “Được.” rồi xoa người rồi đi.

Đi được vài bước tôi lại quay đầu, nhìn chiếc áo ba lỗ tôn lên đường nét căng đầy sau lưng anh, tôi có xúc động mãnh liệt muốn xông lên đấm cho anh vài đấm

Nhưng cuối cùng tôi không yên lòng suốt quãng đường lái xe về nhà.

Tiếp đó, tôi thần thờ suốt hai giờ, bất luận là ăn cơm, xem TV hay lên mạng... đều ngẩn người. Người ở đây nhưng suy nghĩ không đặt ở đây. Trong lòng tôi có một giọng nói đang nhắc nhở mình, tôi với anh ấy tạm thời không thể nào, sau này chắc cũng không có khả năng. Tính cách tôi trước nay không dính lấy đàn ông, nếu trong lòng anh đã không có tôi, thì tôi sẽ cố gắng khiến anh không còn vị trí trong lòng tôi nữa.

Nhưng cuộc nói chuyện điện thoại trong quán đồ nướng cứ lẩn quẩn trong đầu tôi: Như Anh...

Như Anh, sao cô ấy lại thay đổi lớn như vậy?

Em sẽ đến thăm thầy với Như Anh.

Khi anh nhắc đến người con gái đó, tuy ánh mắt nhìn tôi nhưng trên mặt lộ ra nét dịu dàng, hình như còn nở nụ cười. Bọn người Tiểu Hoa còn nói, trước đó Ô Ngộ đang suy nghĩ về một cô gái, là cô ấy sao?

Mặc dù tôi không tin việc này lắm. Tôi không tin anh dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi trong lòng còn chứa người phụ nữ khác? Nhưng anh có thể đảm bảo năm đó anh còn là học bá đẹp trai con cưng của trời, không có bạn gái trước?

Với lại anh thừa nhận có tình cảm với tôi, cũng từ chối tôi. Nói cho cùng, tình cảm anh quá ít, nên anh mới vứt bỏ nó một cách tùy tiện.

Nghĩ đến đây, tâm trạng tôi đau nhói

Anh có thể vứt bỏ, tôi cũng có thể.

Nghĩ đến nghĩ lui một hồi lâu, tôi nằm ở trên giường, nhìn trần nhà trắng bạch, gạt bỏ những suy nghĩ lộn xộn, nhưng chúng cứ như nham thạch bị nước

biển thấm ướt, từ từ trôi lên, nổi bật như vậy, khó chìm hơn.

Anh có thể từ bỏ tôi, tôi biết mình nên từ bỏ, tôi không chịu nổi bị người khác đối xử như vậy.

Nhưng tôi buông bỏ được sao?

Tôi cam lòng buông bỏ anh ấy sao? Từ nay về sau không còn chuyện yêu đương với anh ấy nữa, đợi thêm khoảng thời gian ngắn hoặc có thể rất lâu sau đó, cô lại phát triển tình cảm với một người khác, còn anh cuối cùng vẫn rời khỏi tôi.

Người đàn ông tên Ô Ngộ, cuối cùng sẽ rời xa Đàm Giảo, người đàn ông kiêu ngạo trên thuyền, người đàn ông ngồi chồm hổm trên mặt đất sửa xe, người đàn ông dùng ánh mắt ám đạm hôn tôi đến nhiệt tình và điên cuồng.

Nước mắt tôi rơi xuống.

Tôi cuối cùng đã nhận ra.

Tôi không từ bỏ được.

Tôi muốn ở bên anh, rõ ràng bắt đầu từ lần đầu tiên trên thuyền, tôi vẫn chưa quên anh. Tôi đã một lòng một dạ yêu anh mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Đàm Giảo (2)

Tâm trạng buồn bã, bị thương chưa bao giờ động ở trong lòng tôi quá lâu. Trưa hôm sau, tôi từ trên giường bò dậy, bắt đầu thu xếp hành lý.

Anh!! Mẹ kiếp!!

Tôi sẽ mang thật nhiều váy ngắn, Ô Ngộ lúc nào cũng không rời mắt khỏi mấy chiếc váy này được.

Tôi thăm phòng đoán trong lòng, Ô Ngộ nói buổi trưa anh sẽ đến nơi, nếu tôi lái xe nhất định sẽ nhanh hơn anh, hôm qua anh hỏi địa chỉ nhà tổ tiên của giáo sư ở quê, tôi đã nhớ kỹ rồi.

Tôi tìm một lát, mới phát hiện đây là một ngôi làng, gần như không có mở rộng du lịch. Nhưng tôi vẫn tìm được và gọi đến khách sạn duy nhất để đặt phòng. Hoặc là không đặt, đã đặt thì phải đặt cho tốt, vì thế tôi đặt một căn phòng độc lập có sân thượng và phòng bài bạc xa hoa nhất trong thôn.

Đến huyện Lịch, trời đã gần tối, chờ khi tôi tìm được khách sạn, tôi đã mệt lã. Vì chưa từng lái trong thời gian dài với tốc độ nhanh như vậy, nên dọc đường tôi rất chăm chú và căng thẳng, tôi đã nhìn thấy nhà của giáo sư Trần ở phía xa xa, nên tôi về phòng nghỉ ngơi trước đã.

Nhà tổ của giáo sư Trần nằm trên giữa sườn núi, ở vị trí khá vắng vẻ, tĩnh mịch, cách khách sạn và trong huyện một khoảng. Nhìn từ xa xa, căn nhà được xây bằng gỗ và đá thấp thoáng giữa hàng cây xanh rậm rạp. Hôm qua tôi có nghe Ô Ngộ nhắc đến, trận hỏa hoạn gần như thiêu trụi căn nhà, cũng chính là xảy ra ở đây, bây giờ nó đã được tu sửa, nhưng nhìn từ xa, tôi lại không nhìn thấy dấu tích của trận hỏa hoạn.

Có điều, tôi nghĩ, xảy ra chuyện lớn như vậy nhưng cha con giáo sư Trần có thể trở về đây ở, tố chất tâm lý của hai người cũng quá hiếm thấy rồi.

Trong thôn này không lớn, có nhiều nhà bỏ hoang. Khách sạn tôi đặt hầu như đang trong trạng thái nửa ngừng kinh doanh, không có khách nào. Thật ra khi tôi xúc động đuổi theo đến đây, còn là ở một nơi hẻo lánh, trong lòng tôi rất hồi hộp, chỉ cần không bị Ô Ngộ phát hiện là được.

Sự thật chứng minh, tôi quá ngây thơ rồi.

Chạy với tốc độ cao thật sự khiến tôi quá mệt mỏi, nên vừa về phòng tôi đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Chờ tôi tỉnh lại bên ngoài đã đen kịt, chỉ có tiếng động lờ mờ phát ra từ ngọn đèn trong sân. Tôi đoán sân này này không chỉ có một phòng, tôi đoán những người khách khác hoặc bà chủ cũng không để ý. Tôi ngáp, mở cửa phòng.

Trong đình viện chỉ có một ngọn đèn duy nhất, chính là ngọn đèn trên đỉnh đầu tôi, đúng lúc người đàn ông ở phòng cách vách đang hướng đến cửa khách sạn. Tôi ngáp, tay dừng ở trên không trung, tôi nhanh như chớp ngã vào trên cửa phòng, tôi lùi lại hai bước nhưng trái tim vẫn đập loạn.

Vài giây sau, mặt tôi vẫn còn nóng, tôi từ từ đến gần cửa, cẩn thận lắng nghe, hình như không có động tĩnh gì. Anh ấy có lẽ chưa nhìn thấy tôi.

Ngất ngất, có chuyện gì xảy ra vậy? Ô Ngộ đến đây? Sao anh ấy không ở lại nhà của giáo sư với cô Như Anh đó nhỉ? Sao còn đến khách sạn? Mà còn ở sát vách tôi nữa?

Lúc tôi đang oán thăm, tôi nghe hai tiếng ‘thùng thùng’ ở bên tai, tôi như rơi vào đại dịch, lùi lại trở về giường.

Có người đang gõ cửa, là anh ấy đang gõ cửa sao?

“Đàm Giảo?” Giọng nói trầm thấp quen thuộc, tôi nhanh chóng mím môi không lên tiếng.

“Đàm Giảo.” Lần này là giọng điệu khẳng định: “Tôi đã nhìn thấy em, mở cửa cho tôi.”

Tôi với anh quen biết lâu như vậy nhưng mặt chưa bao giờ nóng như giờ phút này. Tôi đứng ở bên giường, mặt nóng trong vài giây, sau đó tôi bình tĩnh lại, bò lên giường, cầm remote TV vặn lớn volume, không để ý đến anh.

Ngoài cửa hình như hết động tĩnh rồi.

Tôi ôm hai chân, vui mặt ở giữa.

Tôi nghĩ gần đây thật phiền phức, thời tiết còn nóng như vậy, Tráng Ngư như trở lại kỳ thi cuối kỳ, không có thời gian giúp tôi, thẻ rửa xe của tôi cũng mất tiêu, không chỉ Ô Ngộ phốt lờ tôi, ngay cả những người anh em của anh cũng vờ như không quen tôi. Tất cả đều rất bất thường, nhưng cuộc sống vốn nên như vậy, tiếp đó, tôi lần đầu tiên theo đuổi con trai, còn bị người ta bắt lấy tại chỗ...

“Aiz...” Tôi gặm nhẹ rồi cào cào tóc. Đúng lúc này, tôi nghe tiếng động truyền đến từ ban công phòng bên kia, tôi ngẩng đầu lên trơ mắt nhìn Ô Ngộ đang chống tay lật người tiến vào, tôi nhìn dáng vẻ này của anh, trong đầu nhất thời trống rỗng, nhìn anh đẩy cửa ban công ra rồi đứng ở đấy nhìn tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Đàm Giảo (3)

Tôi cúi đầu nhìn drap giường, không nói lời nào, trong lòng có ngọn lửa đang thiêu đốt, nhưng anh đã đến, sự tồn tại của anh quá mãnh liệt, cả gian phòng như thể tràn ngập hơi thở của Ô Ngộ. Tôi thể nếu như anh ấy trách tôi, tôi sẽ đi đóng sập cửa ngay.

Mấy giây sau, tôi nghe giọng anh hơi khàn: “Ăn tối chưa?”

Tôi ngược mắt lên nhìn anh, anh đứng ở chỗ tối, nét mặt hơi mơ hồ, nhưng lại không tức giận, tôi nói: “Vẫn chưa.” Giọng tôi còn nhỏ hơn anh cơ.

“Đi ăn đi.” Anh nói: “Tôi đi ra ngoài chờ em.” Nói xong, mở cửa phòng bên kia đi ra ngoài, tôi nhìn cánh cửa phòng bị anh đóng lại, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy mờ mịt.

Nhưng năm phút sau, tôi vẫn thay chiếc váy ngắn xinh đẹp rồi đi ra ngoài, khi đó anh ấy đang tựa ở cửa lớn khách sạn, trong tay kẹp điều thuốc, mặc áo phông màu đen kết hợp với quần jean, đúng mẫu đàn ông tôi thích. Thấy tôi đến, anh cúi đầu rít một hơi, sau đó một tay anh cầm thuốc, chúng tôi men theo hẻm nhỏ ngoài khách sạn đi ra ngoài.

Lúc này đã hơn 8 giờ, xung quanh rất yên tĩnh, đèn trong thôn vừa cao vừa sáng, còn có tiếng dế kêu phát ra từ trong bụi cỏ. Chúng tôi im lặng đi được một đoạn, anh hút hết một điếu đến điếu thứ hai, sự lặng yên khiến lòng người và da đầu đều run lên.

Tôi không nhịn được, hỏi: “Sao anh không ở nhà giáo sư?”

Anh nói: “Không tiện.”

Tôi nói: “Ồ, vậy anh qua thăm bọn họ rồi?”

Anh nói: “Chưa, không phải em chưa ăn cơm sao?”

Anh nói ra những lời này, không hề dừng lại, nói xong thì im lặng. Tôi cũng không lên tiếng.

Chúng tôi đi trên đường lớn trong thôn, ven đường có mấy quán ăn. Ô Ngộ nói: “Chọn một quán đi.”

Tôi cũng không rề rà, chọn một quán có đông khách nhất, thuận miệng nói: “Chọn ăn ở đâu, điều quan trọng nhất nhìn bên trong vẫn còn ít khách, bây giờ đã là tám giờ, nhưng trong quán vẫn còn mấy bàn có khách, điều đó chắc chắn đối lập với đồ ăn.” Nói xong, tôi đi vào trước, nhìn quanh một lần, sau đó quay đầu, lại phát hiện anh đã rũ mặt xuống, tóc mai che kín cái trán, khóe miệng thấp thoáng nụ cười dịu dàng.

Tôi quay mặt đi không nhìn anh, nhưng tâm trạng cứ phập phồng.

Chúng tôi chọn góc khuất ngồi xuống, anh giao việc gọi đồ ăn cho tôi. Tôi chọn vài món lại hỏi anh muốn ăn món gì, anh đều đáp từng câu, nét mặt rất

ôn hòa, từ từ rút thuốc ra khỏi tay, tôi không biết mình đã trầm tĩnh lại từ lúc nào, nhưng tôi hơi rướn môi lên. Tôi cảm thấy hai chúng tôi trên cơ bản đã hòa thuận lại rồi.

Xem như bạn bè, ai muốn làm bạn với anh chứ, tôi chỉ muốn nắm bắt anh trong tay thôi.

Khi chờ đồ ăn, anh nói: “Em điện cho Thẩm Thời Nhận đi, xem có thể lấy được tư liệu chi tiết về vụ hỏa hoạn xảy ra ở nhà giáo sư Trần không?” Tôi hiểu ý anh, tôi nói: “Được, để tôi thử.”

Nhưng tôi lật trong điện thoại cả buổi, vẫn chưa tìm được số điện thoại của Thẩm Thời Nhận.

“Ồ, sao lại không tìm được nhỉ, rõ ràng tôi có lưu mà.” Tôi nói: “Có thể điện thoại bị hỏng hoặc là tôi đã xóa nhầm rồi, chờ tôi tìm tiếp thử xem, trước đây rõ ràng đã gọi nhiều cuộc như vậy mà.”

Trong tay Ô Ngộ cầm tách trà, nhưng ngưng lại không uống.

“Trong lịch sử cuộc gọi cũng không có, điện thoại này hỏng mất rồi...” Tôi thầm nói, Ô Ngộ bắt giác ngược mắt nhìn tôi, ánh mắt kia sâu như sương lạnh.

Tôi giật mình trong lòng, cảm thấy mê mang.

Đúng lúc này, trong quán vang lên tràng vỗ tay. Hai chúng tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đàn ông mập mạp cũng là chủ quán đang đứng ở giữa tiệm, nét mặt chứa ý cười, nói: “Hôm nay là ngày 15/7/2017, là đây tháng của con tôi, nên miễn phí tiền bia, tất cả đều giảm 8%, cảm ơn mọi người đã chiếu cố việc làm ăn của tôi.” Trong cửa hàng vẫn tràn ngập tiếng vỗ tay, tất cả mọi người đều nở nụ cười, có vài người ở gần đây, quen biết với chủ quán nên đứng lên kính rượu ông ta.

Tôi nhìn đến nhất thời quên chuyện trong tay, nhin không được cười nói: “8%, thật may quá, chúng ta có cần đi kính rượu chúc mừng một chút không?”

Quay đầu lại, tôi nhìn thấy trên mặt Ô Ngộ không có ý cười, thậm chí đã nhuộm vẻ lo lắng. Tôi cảm thấy anh có gì đó không đúng nên tôi hỏi: “Sao vậy?”

Ô Ngộ nhìn tôi chằm chằm, trong tiếng cười vui vẻ náo nhiệt, anh cứ một mực nhìn tôi chằm chằm.

“Ông ta vừa nói hôm nay là ngày mấy?” Anh nói rất chậm, thậm chí trong giọng nói có vị đắng.

Tôi sững sờ, cho là anh muốn xác nhận ngày hay là quên mất chuyện quan trọng gì đó, cúi đầu nhìn thời gian trong di động rồi nói: “Hôm nay là ngày 15.”

Ô Ngộ không lên tiếng, anh ngẩng đầu lên nhìn TV đang treo tường, phía trên đang phát tin tức, phía dưới tin tức có thời gian và ngày. Tôi không hiểu lắm nên vẫn đưa mắt nhìn theo, sau đó anh ấy lại quay đầu nhìn tôi.

Tôi không biết hình dung ánh mắt anh ấy thế nào, đó là ánh mắt mới tỉnh lại từ trong giấc mộng, phức tạp, chấn động mãnh liệt, hiểu rõ và nỗi đau đớn. Trong chợ ồn ào này, trong góc bình thường này, hai chúng tôi cứ nhìn nhau như vậy, cuối cùng, tôi đã phân biệt được rõ ràng, trong ánh mắt anh hiện lên vẻ thương tiếc, thương tiếc tôi. Thật sâu, thật đau đớn, như muốn bao phủ lấy tôi.

Tôi không biết anh có ý gì, nhưng đã mơ hồ cảm giác được, nhưng vẫn mù mờ lắm. Tôi nhìn hai tay mình đặt trên bàn đã nắm chặt thành quyền, tôi hơi sợ, sợ cặp mắt sắc bén kia đã nhìn rõ sự thật, sợ anh sẽ vạch trần.

“Đàm Giảo...” Anh nói: “Em không phát hiện có điều gì đó bất thường sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Ô Ngộ (1)

Trước khi đến huyện Lịch, tôi còn làm một số việc nhỏ.

Thẻ rửa xe của Đàm Giảo mất rồi, nhưng Tiểu Hoa nói không tìm thấy ở trong sổ ghi chép. Tôi đoán do bọn Tiểu Hoa sơ ý, nhưng tôi đã lật lại từng trang từng trang sổ ghi chép đăng ký làm thẻ, quả thực không có.

Tiểu Hoa thẻ son sắt: “Quả thật không tìm được ná, anh Ngộ, em hết cách rồi, mấy hôm nay mới khai trương, nhiều người đăng ký làm thẻ như vậy...”

Tôi mơ hồ cảm thấy là lạ ở chỗ nào đấy, nhưng lạ ở đâu thì không nói rõ được. Tôi nhìn khuôn mặt baby của Tiểu Hoa, cậu ấy rất thích nói đùa, trêu chọc tôi với Đàm Giảo, nhưng lúc này tôi lại cảm thấy cậu ấy không phải đang nói đùa.

Cậu ta cũng có điểm gì đó là lạ, từ Tô Châu trở về, tôi vẫn chưa làm rõ chuyện gì hết, tôi quyết định im lặng theo dõi diễn biến. Khi rời khỏi cửa tiệm, quay đầu lại, tôi phát hiện bọn họ đang treo băng rôn khuyến mãi chữ màu đỏ, khi treo xong trên đó hiện lên mấy chữ: Mới khai trương, giảm giá ưu đãi 12 lần rửa xe/ 100 đồng.

Khi đến huyện Lịch, đã là buổi tối. Trên đường đi, giáo sư Trần đã gọi điện cho tôi mời tôi đến nhà thầy ở, tôi lịch sự từ chối, chẳng vì nguyên nhân gì cả, vì tình cảm trước đây Trần Như Anh dành cho tôi, nay tinh thần cô ấy dễ bị kích động, tôi nghĩ mình nên giữ khoảng cách nhất định với cô ấy, như vậy sẽ ổn thỏa hơn.

Tôi không ngờ Đàm Giáo lại đến đây, hơn nữa còn lên theo tới khách sạn tôi ở.

**

Bị tôi phát hiện, cô ấy như nhìn thấy giặc, trốn ở trong phòng không chịu đi ra ngoài, lúc ấy tôi cảm thấy tay mình như bị gai đâm, nhưng bạn biết đấy, bên trong cô ấy lại mềm mại và yếu ớt vô cùng.

Tôi chỉ có thể leo tường rồi xông vào phòng cô ấy.

Bóng đêm bao phủ, đèn trong phòng mờ tối, nhu hòa, cô ấy ôm hai chân ngồi ở trên giường, đỏ mặt, không chịu nhìn tôi.

Một năm qua, tôi đã trải qua nỗi đau khổ có thể có suốt cả đời này. Lòng tôi đã từng chết vài lần, lạnh lẽo như sắt.

Nhưng, trong căn phòng yên tĩnh, dưới ngọn đèn yên bình và người phụ nữ im lặng trước mặt. Cô ấy không nói lời nào, tôi đứng ở bên cạnh, khoảnh khắc ấy, tất cả phiền muộn và đau đớn đều tan biến, trong lòng tôi dâng lên cảm giác dịu dàng không nói nên lời.

Thì ra, cô ấy vừa xuất hiện, khiến tôi cảm nhận được tình yêu dịu dàng.

Tôi dẫn cô ấy đi ăn tối. Cô ấy từ từ vui vẻ trở lại, so với vẻ tức giận và lạnh lùng lúc trước, dường như đã khôi phục lại vẻ tùy ý như ngày thường. Chúng tôi ngồi ở quán nhỏ, không nói chuyện yêu đương, chỉ bàn bạc về số mệnh chúng tôi gắn chặt với nhau như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cô ấy phát hiện trong điện thoại đã mất số của Thẩm Thời Nhận, lật tìm trong lịch sử cuộc gọi tháng trước vẫn không có. Mà chúng tôi với Thẩm Thời Nhận thường liên lạc nói chuyện với nhau về vụ án, rõ ràng vào nửa tháng trước.

Đúng lúc đó, cô ấy bị bầu không khí vui vẻ trong tiệm cuốn hút, nên vẫn chưa giật mình tỉnh lại.

Nhưng, từng chuyện, từng chuyện khác lạ khiến lòng tôi như rơi vào đầm lạnh, chợt có ánh sáng vạch ngang toàn bộ những rắc rối tối tăm này.

Ngày 15/7, tôi ngồi ở quán nhỏ trong thôn, trái tim như con quay nhanh chóng lượn vòng vòng rồi rơi xuống...

Tiểu Hoa từng mở miệng gọi: Cô Đàm. Còn nói: “Hình hai người ở chung với nhau rất mờ ám đấy.” Bây giờ cậu ấy nhắc đến Đàm Giáo chỉ gọi ‘cô này, cô kia’ hệt như chưa từng quen biết cô.

Đàm Giáo không tìm thấy thẻ rửa xe, trong sổ đăng ký cũng không có. Việc ấy vốn do Tiểu Hoa phụ trách nhưng cậu ấy nói mình không có ấn tượng.

Cửa hàng sửa xe lại lần nữa treo băng rôn tiệm mới khai trương nên khuyến mãi.

Trong điện thoại Đàm Giáo không tìm được số điện thoại của Thẩm Thời Nhận hơn nữa lịch sử cuộc gọi cũng biến mất.

Khi tôi ở Tô Châu, mỗi ngày đều xem weibo cô ấy post: Ngày 1, ngày 3, ngày 5, ngày 8, ngày 12...khi đó tôi cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm, từ từ tra tấn, nhưng lại không để ý sự khác thường của thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Ô Ngộ (2)

Ngày đó, trong phòng nhỏ của tôi ở tiệm sửa xe. Khi chúng tôi thảo luận về thời gian, sắc mặt Đàm Giáo trắng bệch, hồn bay phách lạc, dù lúc ấy tôi không đành lòng, nhưng tôi vẫn nói rõ cho cô ấy biết: “Bây giờ là ngày 18/7/2017. Đã qua một năm lẻ ba tuần rồi.”

Đó là ngày thứ ba sau khi chúng tôi gặp nhau. Chúng tôi gặp nhau vào ngày 16/7, mà cô ấy đã mất ký ức một năm.

Nửa tháng sau, chúng tôi phá vụ án của Ngôn Viễn, có lẽ cuối tháng đó, chúng tôi trở lại trên thuyền.

**

Sau khi chúng tôi trở lại từ trên thuyền. Thời gian không phải là ngày 1/8/2017 như ban đầu. Mà trở về sớm hơn thời gian chúng tôi gặp nhau nửa tháng, tức là ngày 1/7.

Thời gian của chúng tôi, không tiến về phía trước, nhưng những người bên cạnh chúng tôi, không ai phát hiện sự khác thường này cả.

...

“Đàm Giảo..” Anh nói: “Em không phát hiện có điều gì đó bất thường sao?”

Cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt mờ mịt, ánh mắt cô sạch sẽ trong veo, đó là ánh mắt đắm chìm trong thời gian, lúc trước, cô ấy chưa ý thức được mình đã mất đi ký ức suốt một năm, bây giờ, dù đã hiểu rõ hôm nay là ngày 15/7, nhưng cô vẫn chưa ý thức được thời gian xảy ra vấn đề.

“Đàm Giảo...” Tôi chậm rãi nói: “Thời gian của hai chúng ta đang đảo ngược.”

Đàm Giảo bỗng tròn to mắt, trong nháy mắt tôi nhìn thấy rất nhiều cảm xúc hiện lên trong mắt cô ấy: Hoảng sợ, tỉnh ngộ, khó tin, bối rối. Cô ấy giống như tôi vừa rồi, trầm tư như vừa rơi xuống vũng bùn. Cô ấy mở miệng, rồi ngậm lại, sắc mặt trắng bệch, tôi nghe cô ấy hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại như vậy... Tại sao lại như vậy?”

Tôi biết cô ấy đang từ trong thời gian tỉnh táo lại.

Chúng tôi trở lại phòng trong khách sạn, bầu không khí giữa hai chúng tôi vẫn căng thẳng như cũ, tôi ngồi ở cuối giường hút một điếu rồi lại một điếu, tâm tình từ từ bình tĩnh lại. Cô ấy núp ở đầu giường, mới đầu chẳng ừ chẳng hử, cả người đều hoảng hốt, sau đấy bắt đầu lâm bầm: “Em đã tự hỏi sao Tráng Ngư lại thi giờ này... Hôm ấy khi cô ấy nói chuyện với em hết như chưa từng gặp anh, hơn nữa lại không có dấu hiệu nào với Thẩm Thời Nhận... Vì bây giờ cô ấy vẫn chưa gặp mặt Thẩm Thời Nhận... Trời ạ, điên rồi... điên hết cả rồi.”

Tôi biết cô ấy đang dần dần tiếp nhận sự thật này. Dù việc này rất khó thể tưởng tượng, rất chấn động lòng người, nhưng ngoại trừ tiếp nhận chúng tôi còn cách nào khác?

Nếu như thời gian thật sự đảo ngược, chúng tôi có thể làm gì? Tôi suy nghĩ một chút, lòng tôi chấn động, những chuyện khác tôi tạm thời vẫn chưa nghĩ đến.

“Vậy có nghĩa là Ngôn Viễn vẫn chưa bị bắt? Chúng ta chưa gặp hẳn với tên đồng bọn điên cuồng của hắn?” Cô ấy đột nhiên hỏi.

Tôi nói: “Lên mạng tìm thử đi.”

Đàm Giảo bật máy tính lên, quả nhiên hiện tại trên mạng chỉ có thông báo bắt cóc hai đứa trẻ vô cùng đơn giản, những thứ khác đều không có. Cảnh sát vẫn chưa họp lại để điều tra.

Đàm Giảo: “Oh shit”

“Em có thể liên lạc với Thẩm Thời Nhận không?” Tôi hỏi.

Đàm Giảo lại lật tìm trong điện thoại di động chốc lát, cô tìm trong lịch sử tin nhắn của tôi với người giới thiệu cho tôi nên đã tìm được số điện thoại của Thẩm Thời Nhận, sau đó tôi gọi cho anh ta.

“Thẩm Thời Nhận!” Tôi vội vàng hét lên.

Người đàn ông đầu bên kia điện thoại im lặng một hồi rồi nói: “Đàm Giảo, ...có chuyện gì?”

“Bất kể tôi hỏi cái gì, anh đều phải đáp lại! Các anh đã bắt Ngôn Viễn với Hứa Tử Phong chưa?”

Thẩm Thời Nhận rõ ràng hỏi ngược lại: “Ai? Bọn họ... là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Ô Ngộ (3)

Tôi với Đàm Giảo liếc mắt nhìn nhau, tôi nhìn vào mặt cô rồi ngậm gât đầu, cô ấy lại hỏi: “Câu hỏi thứ hai, anh còn nhớ Ô Ngộ với Tráng Ngư... Á không, Chu Hiểu Ngư không? Anh từng gặp bọn họ chưa?”

Thẩm Thời Nhận im lặng một lát, rồi đáp: “Hai người cô nói, tôi đâu quen họ. Đàm Giáo, có phải... cô gặp phiền phức...”

Đàm Giáo trực tiếp cắt ngang: “Câu hỏi cuối cùng, sau khi tôi từ chối anh rồi, chúng tôi có từng gặp lại nhau chưa? Hoặc là đã từng liên lạc?”

Lúc này, thời gian Thẩm Thời Nhận im lặng càng lâu hơn, sau đó anh ta đáp rất dứt khoát: “Không có.”

Đàm Giáo khẽ nói: “Cảm ơn... đã làm phiền rồi.” Cúp máy xong, cô ấy ngược mắt lên nhìn tôi.

Thẩm Thời Nhận lập tức gọi lại nhưng cô ấy không nhận còn tôi im lặng không nói.

Cô ấy tựa hồ vẫn chưa từ bỏ ý định: “Tôi sẽ gọi cho Tráng Ngư.”

Kết quả trò chuyện cũng không khác gì Thẩm Thời Nhận, Tráng Ngư đang tham gia cuộc thi cuối kỳ, cô ấy chưa từng gặp Thẩm Thời Nhận cũng chưa từng gặp tôi, tôi hỏi về vụ án của Ngôn Viễn, cô ấy như thể không biết gì cả. Tiểu Hạo? Tiểu Hạo đương nhiên vẫn an toàn ở bên ông bà nội rồi, cũng chưa từng gặp lũ chim hay nguy hiểm nào....

Gọi xong hai cuộc điện thoại, Đàm Giáo ngồi ở trên giường, nét mặt hơi ngơ ra, rất ít khi thấy dáng vẻ này của cô. Tôi rót cho cô ly nước, cô thấp giọng nói:

“Cảm ơn.”

Tôi ngồi ở cuối giường cách cô 0,33m, lẳng lặng nhìn cô.

Sắc mặt cô ấy dần dần khôi phục, cô ấy hỏi tôi: “Ô Ngộ, chúng ta... làm sao bây giờ? Nói ra sẽ không ai tin đâu, lẽ nào, khi chúng ta gặp lại lần nữa sẽ biến thành con nít à... Oh shit! Em không muốn như vậy đâu, em còn rất trẻ, em có rất nhiều chuyện vẫn chưa làm...”

Thoáng chốc, tôi im lặng, tôi cũng khó tiếp nhận tương lai hoang đường mà cô ấy miêu tả, tôi nói: “Đi từng bước tính từng bước, em cứ đi theo tôi, tôi sẽ cố gắng bảo vệ em”

Cô ấy an tĩnh lại, tôi ngẩng đầu, nhìn thấy ánh sáng đỏ hoe lóe lên trong mắt cô ấy, cô ấy dời tầm mắt sang chỗ khác nói: “Do đó, chỉ có thời gian của hai chúng ta đảo ngược, còn bọn họ vẫn tiến về phía trước?”

Cô ấy đã nói đến điểm quan trọng rồi.

“Xem ra chính là như vậy.” Tôi nói: “Không biết những người trên thuyền thì sao?”

“Chính là...” Khi khôi phục lại bình tĩnh, cô ấy rất thông minh và nhạy bén, cô ấy trầm tư một lát rồi nói: “Thời gian đảo ngược lần này, không phải ngày qua ngày mà từ ngày 30 đến 16, từ ngày 1 đến 15, cứ một đoạn, rồi một đoạn, cảm giác như đang xem một clip ngắn được cắt ghép.”

Tôi tiếp lời: “Đúng vậy, chu kỳ là nửa tháng.”

Cô ấy liền giật mình: “Chu kỳ? Ý anh là...”

Tâm trạng tôi hơi phập phồng, to gan nói ra phỏng đoán của mình: “Đàm Giáo, chúng ta gặp nhau được nửa tháng, thời gian lại rẽ ngoặt, trở lại trên thuyền, bây giờ đúng lúc mới qua nửa tháng.”

Cô ấy nghẹn ngào nói: “Ý anh là... Chúng ta có thể sắp trở lại trên thuyền?”

—

Hiện tại tôi càng tin chắc, quyết định của mình là đúng.

Vận mệnh của chúng tôi đã bị xé toạc như vậy, nói ra sẽ chẳng ai tin, nếu như tôi cứ liều mạng yêu cô ấy, yêu xong rồi mất đi, thời gian liên tục đảo ngược, đảo đến ngày chúng tôi quên mất nhau thì làm sao đối mặt đây? Đàm Giáo là cô gái tốt, cô ấy không nên bị bất kỳ ai phụ lòng.

Tôi cũng không muốn mất đi ai nữa.

Tôi không có cách nào kiểm soát mình động tâm với cô ấy, nhưng không thể bỏ mặc tình cảm tiếp tục sinh sôi. Huống chi còn chưa cứu Ô Diệu về, chưa cứu được mẹ, tôi có quyền gì để nói yêu thương? Tôi có thể sẽ chết vì cứu bọn họ. Vì thế...

Tôi không thể ở bên Đàm Giáo.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Ô Ngộ (4)

Vì để thuận lợi trở lại trên thuyền lần nữa, bàn bạc xong, chúng tôi trở về phòng mình ngủ. Có điều, tôi nằm trên giường rất lâu vẫn chưa buồn ngủ, tôi đứng lên đẩy cửa, đi ra ngoài sân.

Khách sạn này tối nay chỉ có hai người chúng tôi ở, phòng cô tắt đèn rồi, cô đã ngủ rồi sao? Đúng thời, tâm cô ấy rất lớn, cho dù trời có xảy ra chuyện lớn gì cô ấy vẫn có thể ngủ yên. Nghĩ đến đây, tôi khẽ mỉm cười, lấy một điều thuốc, ngồi ở trên ghế, chậm rãi hút thuốc.

Một lát sau, cô mở cửa. Cô ấy mặc áo khoác, mang dép lê đi tới. Tôi không nhúc nhích, cô ngồi xuống bên cạnh tôi, hỏi: “Anh cũng không ngủ được sao?”

“Ừ.”

Cô ấy hỏi: “Làm sao bây giờ? Nếu như hai chúng ta vẫn không ngủ được, có phải sẽ không trở lại được trên thuyền không? Lần trước chúng ta ngủ mới trở lại được.”

Tôi nói: “Vậy thì cứ thuận theo tự nhiên đi, xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.”

Cô nói: “Anh có vẻ rất điềm tĩnh.”

Tôi nói: “Sợ có tác dụng gì? Em thấy chúng ta có chỗ phản kháng trước năng lực thần bí đó sao?”

Lời này có vẻ quá vô tình, Đàm Giao im lặng một lúc rồi nói: “Có những thứ, nếu chưa thử sao biết là không được?”

Lòng tôi như bị cánh đêm bóp lấy, tôi nhìn cô, trong mắt cô thoáng xẹt qua tia sang khiến tôi khó nắm bắt được, tôi rít một ngụm khói, không nói tiếp, chỉ nhìn về phía trước.

Chúng tôi im lặng một hồi, đột nhiên cô ấy đưa tay qua rút điều thuốc của tôi. Tôi nghiêng đầu nhìn cô, cô ấy cầm điều thuốc giấu ra phía sau:

“Mấy ngày nay anh hút thuốc rất nhiều, chẳng phải anh nói muốn cứu em gái anh, mẹ anh và bảo vệ tôi sao? Đừng hút tiếp nữa được không?”

Trái tim tôi hơi đau đớn, tôi nói: “Đưa thuốc cho tôi.”

Cô ấy nói: “Không đưa.”

Tôi thò tay ra muốn lấy, nhưng cô ấy lộ nét mặt kiên định, nghênh cổ lên, trong mắt hiện lên tia nghịch ngợm, tôi vươn tay đến sau lưng cô, cách mặt cô rất gần, đè tay cô lại, chạm được điều thuốc. Cô ấy ngẩng đầu lên, ánh mắt lưu luyến nhìn tôi.

Chỉ có hai chúng tôi.

Trong sân, trong bóng tối, trên ghế dài chỉ có 2 người chúng tôi.

Cô ấy vẫn không nhúc nhích, nhưng tôi cảm nhận được cả người cô ấy đang run rẩy, như đã hạ quyết tâm quyết định gì đó rất khó khăn, cô từ từ nhắm mắt lại.

Tôi cầm được điều thuốc, nghiêng đầu tránh đi, rồi buông lỏng cô ấy ra.

Trong sân rất yên tĩnh, tôi thầm mắng mình trong lòng: Ô Ngộ~ Mà chính là tên khốn kiếp!

Cô ấy mở mắt ra, sắc mặt lạnh như băng.

“Đàm Giao...”

“Đừng nói gì cả.”

Cô ấy bình tĩnh cắt ngang lời tôi: “Anh muốn hút thì hút đi, tôi chỉ quan tâm anh như một người bạn mà thôi. Lần sau.. mặc kệ anh.”

“Ừ.” Tôi nói: “Bỏ qua đi, đừng quản nữa.”

Cô ấy đứng lên. ‘Bịch’ một tiếng, nặng nề đóng cửa phòng lại. Tôi còn ngồi thêm một lúc nữa.

Khi tôi định trở về phòng, tôi bỗng nhiên chú ý đến nhà họ Trần cách đây một nghìn thước, có đèn sáng lên, tôi vô thức ngẩng đầu lên sân thượng lầu hai.

Trần Như Anh đang đi ra một mình.

Tôi nhìn thấy cô ấy mặc váy ngủ màu trắng, tóc dài rối tung, nhưng cả người rất gầy rất gầy, mặt nhọn hơn, xương gò má lộ ra, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Cô ấy nhếch môi, ánh mắt trống rỗng, đứng ở trong núi đen, đứng ở trên ban công căn nhà lẻ loi trên núi, sau đó khước miệng dần rướn lên nụ cười quỷ dị.

Tôi ngo ngẩn.

Trước đây, cô ấy không phải như thế.

Trước khi lên thuyền, cô ấy không giống như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gập Trăng Sáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Đàm Giảo (1)

Tôi mở mắt ra, nhìn thấy sắc trời bên ngoài thuyền đã tối, hai bên bờ Thanh Sơn như bị kín khăn che mặt, u ám hơn nhiều.

Hình ảnh cuối cùng trong đầu tôi, là tôi với Ô Ngộ đang ngồi trong sân khách sạn ở huyện Lịch.

“Chị không sao chứ?” Giọng nói dịu dàng lo lắng vang lên.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ô Diệu với Ô Ngộ đang ngồi ở trên giường đối diện. Ô Ngộ giống như tôi, một tay chống ở trên giường, lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, Ô Diệu đỡ cánh tay anh, thấy tôi tỉnh lại thì buông tay anh ra, đi đến nắm lấy tay tôi.

Tôi mệt mỏi cười cười: “Chị không sao.”

Tôi với anh ấy ngồi đối diện nhau, ánh mắt anh ấy thâm thúy vô cùng, anh cúi đầu, liếc mắt nhìn đồng hồ rồi nói: “Chưa đầy một phút đồng hồ.”

Tôi hơi sững sờ rồi gật đầu.

Chúng tôi vẫn đang ở trong phòng Ô Diệu, cách thời gian chúng tôi té xỉu rồi rơi vào vòng xoáy thời gian chưa đến một phút đồng hồ. Nói vậy, thời gian bên này khi chúng tôi xuyên qua hai lần hoàn toàn tiếp nối với nhau.

Chúng tôi còn là chúng tôi một năm trước. Ô Diệu trừng to mắt nói: “Hai anh chị đang nói gì em nghe không hiểu. Vừa rồi hai người đang tốt sao đột nhiên lại khó chịu vậy?”

Ô Ngộ đứng lên nói: “Bọn anh không sao. Ô Diệu sau đó em...”

Giọng nói anh chợt dừng lại, tôi nhìn anh không nói nên lời. Đúng rồi, khi Ô Ngộ quan tâm sẽ rất bối rối, sẽ hỏi những lời ngoặc ngoặc. Ô Diệu sau đấy đã từ mưu sát biến thành mặt tích, nhưng ở trong thời không này, những chuyện đấy vẫn chưa xảy ra, sao anh có thể hỏi Ô Diệu tình cảnh lúc đó được?

Ngoài cửa sổ, trời lại bắt đầu mưa, mây đen tích tụ, giăng đầy phía chân trời. Thời tiết trở nên không tốt lắm.

Lúc chạng vạng tối, ba người chúng tôi đi tới nhà hàng ăn cơm, so với tôi với Ô Ngộ đang tâm sự nặng nề, Ô Diệu có vẻ nhẹ nhàng hơn nhiều, em ấy cứ bụng bát đĩa đi qua đi lại giữa mấy bàn tiệc đứng, rồi bụng đồ ăn nóng hằm hập trở về bàn.

Tôi nhìn bóng dáng của em ấy, rồi không nhịn được nói với Ô Ngộ: “Cô em gái của anh thật sự rất dễ thương.”

Ô Ngộ nhìn tôi cười, rồi nói: “Tôi bây giờ nhìn thấy em ấy sống sờ sờ trước mặt, hết như mình vẫn đang nằm mơ.”

Lời anh khiến tôi hơi đau lòng, nhìn khuôn mặt tuấn lãng sạch sẽ của anh bây giờ, nhớ đến khuôn mặt hơi mơ hồ khề tránh đi tối hôm qua của anh. Tôi ghim nĩa vào đồ ăn trong đĩa, đủ loại tư vị khó nói thành lời.

Tôi xếp sau em gái, mẹ, tự do và ý chí của anh. Điểm này chắc chắn rồi. Tôi biết mình không nên nghĩ vậy, như vậy rất hẹp hòi, nhưng tôi thấy hơi rệu rã.

Lúc này, Ô Diệu lại bụng hai cái đĩa đầy đồ ăn chạy về, cười nói: “Hi hi... Đại thần, anh, trên bàn có ba đĩa cá hồi với chân cua đã bị em giành hết hai rồi, mau ăn mau ăn đi!” Tôi bị nụ cười của em ấy nhiễm lây, phải đó, nghĩ nhiều làm gì, ngày mai còn chưa biết ông đây sẽ bị ném đến nơi nào.

Tôi nhận lấy đĩa rồi nói: “Người đẹp thật là giỏi.” Ô Diệu ngồi xuống bên cạnh tôi, nói: “Được đại thần khen ngợi thật là hạnh phúc quá đi!” Hai chúng tôi đều nở nụ cười.

Khỏe mắt đuôi mày Ô Ngộ đều có ý cười, anh nói. Tôi chú ý ánh mắt anh vẫn nhìn tôi, tôi cắn miếng thịt cua vào trong miệng, vờ như không có chuyện gì xảy ra.

“A Diệu, em nhớ những lời anh nói với em chưa?” Ô Ngộ nói: “Nghìn vạn lần, đừng quên.”

Ô Diệu liếc mắt nhìn anh, trong ánh mắt ươn ướt hiện lên vẻ khinh bỉ: “Em biết rồi, ba tiếng qua anh đã nói 10 lần rồi. Ngày 4/8 gọi điện thoại đến cục cảnh sát nói bị người khả nghi theo dõi. Ngày 5,6,7,8 mấy ngày đó đều nhờ cảnh sát bảo vệ, nếu cảnh sát nói không được thì đến nán lại ở cục cảnh sát. Không được đi ra ngoài. Anh, anh có thù oán với ai à, sao anh biết người đó sẽ tới tìm em trả thù? Hơn nữa còn biết chính xác thời gian bọn họ sẽ tìm đến?”

Ô Ngộ nói: “Việc này em đừng hỏi.” Ô Ngộ là một người làm việc có suy tính, khi đó sát thủ liên hoàn đã giết bốn người, Ô Diệu đi báo án, sẽ được cảnh sát chú ý, tiến hành bảo vệ chặt chẽ, điều này sẽ an toàn hơn so với cách Ô Diệu ở nhà một mình.

Ô Diệu liếc mắt nhìn tôi nói: “Đại thần, chị xem, anh của em chính là như vậy, là một người đàn ông theo chủ nghĩa độc tài... Ai mà yêu được anh ấy, chinh phục được anh ấy là một người con gái rất đáng khâm phục, hoàn toàn có thể trở thành thần tượng của em!”

Tôi nghe một câu hai ý của em ấy, cười nhạt nói: “Đúng vậy, không biết ai mới có may mắn đấy.” Ô Ngộ bụng lự nước lên uống, liếc nhìn tôi nhưng không lên tiếng.

Lời nói hơi chua xót nhưng quả thật không thể đoán mò được, tôi vừa dứt lời thì nhìn thấy một người con gái đang đứng ở trước bàn chúng tôi, giọng nói trong veo vang lên: “A Ngộ, A Diệu, hai người cũng ngồi ở đây sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mây Đen Gặp Trăng Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.